

7.7. & 9.-14.7.2013

INNEHÅLLSFÖRTECKNING - SISÄLYSLUETTELO

Konstnärliga ledarnas hälsning - Taiteellisten johtajien tervehdys.....	2
Benjamin Britten.....	3
Ärkeluta - Arkkiluutu.....	4
Viola d'amore.....	5
 Kyrkoopera - Kirkko-ooppera.....	6
1. Musikaliskt skärgårdsbord I - Musiikillinen saaristopöytä I.....	9
2. Öppningskonsert - Avajaiskonsertti.....	10
3. Vindar från medelhavet - Välimeren tuulia.....	14
4. Musikaliska läckerheter - Musiikillisia herkuja.....	15
5. An English Evening.....	18
6. Herrgårdsstämning - Tunnelmia kartanossa.....	21
7. Herrgårdsstämning - Tunnelmia kartanossa.....	21
8. Italiensk afton - Italialainen illta.....	24
9. Promenadkonsert - Kävelykonsertti.....	27
10. Från barock till Sallinen - Barokista Salliseen.....	27
11. Från C-dur marsch till chaconne - C-duuri marssista chaconneen.....	30
12. Musikaliskt skärgårdsbord II - Musiikillinen saaristopöytä II.....	31
13. Från kyrka till kyrka - Kirkosta kirkkoon.....	32
Konsert i ljusens sken - Kynttiläkonsertti.....	33
14. Das große Finale.....	37
 Juhani Lamminmäki.....	40
Ursula Langmayr.....	41
Tuula Paavola.....	42
Niall Chorell.....	43
Esa Ruuttunen.....	43
Katinka Korkeala.....	44
Sonja Korkeala.....	45
Essi Luttinen.....	45
Ilmo Ranta.....	46
Birgit Beckhern.....	47
Päivi Severeide.....	48
Hariolf Schlichtig.....	48
Christoph Richter.....	49
Christoph Hartmann.....	50
Petteri Pitko.....	51
Kreeta-Maria Kentala.....	51
Eero Palvainen.....	52
Lauri Pulakka.....	53
Siiri Virkkala.....	53
Timo Holopainen.....	53
Teija Kivinen.....	54
Terhi Mali.....	54
BarockOstrobothnia.....	55
Jyrki Linjama.....	55
Vladimir Agopov.....	56
Ann-Kristin Schevelew.....	56
 Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja Jukka Mäkelä.....	57
Artister från 1999 - Taiteilijat vuodesta 1999.....	58
Uruppföranden - Kantaesitykset.....	59
Kimitööns Musikfestspel - Kemiönsaaren Musiikkijuhlat.....	60
Biljettförsäljning - Lipunmyynti.....	61
Kontaktuppgifter - Yhteystiedot.....	61
Partners & understödare - Yhteistyökumppanit & tukijat.....	61

Finland Festivals

Konstnärliga ledare - Taiteelliset johtajat: Katinka Korkeala & Sonja Korkeala

Konstnärliga ledarnas hälsning 2013

Den femtonde upplagan av Kimitoöns Musikfestspel bjuder på såväl gammal som nyare kammarmusik på unika konsertplatser. Sommarens centrala kompositörnamn är Giuseppe Verdi som föddes för 200 år sedan och Benjamin Britten som föddes för 100 år sedan.

Före vår egentliga festival framförs en konsertversion av vår temakompositör Jyrki Linjamas kyrkoopera *Die Geburt des Täufers* i Kimito kyrka. Konserten är en del av ett större samarbetsprojekt som kulminerar i skivinspelning. Vi får höra Linjamas musik också i Öppningskonserten där mezzosopranen Essi Luttinen och pianisten Ilmo Ranta uruppför hans beställningsverk.

Även i år har barockinstrumenten en stark position när Österbottens "barock-trollfru" Kreeta-Maria Kentala har med sig ensemblen BarockOstrobothnia som hon leder. Nya bekantskaper under Musikfestspelen är lutisten Eero Palviainen och våra utländska gäster altviolinisten Hariolf Schlüchtig och cellisten Christoph Richter.

De stämningsfulla lunchkonserten i Labbnäs Semesterhem presenteras av Ann-Kristin Schevelew. Dessutom får vi höra en spänande Från C-dur marsch till chaconne-konsert i Strandhotelllet i Dalsbruk där lyssnaren kan upptäcka en överraskande likhet mellan folkmusik och barockmusik.

Hjärtligt välkomna!

Taiteellisten johtajien tervehdys 2013

Viidennentoista kerran järjestettävä Kemiönsaaren Musiikkijuhat tarjoaa niin vanhaa kuin uudempaa kamarimusiikkia ainutlaatuissä konserttipaikoissa. Kesän keskeisiä säveltäjäniimiä ovat 200 vuotta sitten syntynyt Giuseppe Verdi sekä 100 vuotta sitten syntynyt Benjamin Britten.

Ennen varsinaista festivaaliamme esitetään teemasäveltäjämme Jyrki Linjaman kirkkoopperan *Die Geburt des Täufersin* konserttiversio Kemiön kirkossa. Konserti on osa laajempaa yhteistyöhanketta, joka huipentuu levytykseen. Linjaman musiikkia kuullaan myös Avajais-konsertissa, jossa mezzosopraano Essi Luttinen ja pianisti Ilmo Ranta kantaesittävät hänen tilausteoksensa.

Myös tänä vuonna ovat barokkisoittimet vahvasti esillä, kun Pohjanmaan barokkivelho Kreeta-Maria Kentala tuo luotsaamansa Barock-Ostrobothnia -yhtyeen Musiikkijuuhille. Uusia tuttavuuksia festivaalilla ovat lutisti Eero Palviainen sekä ulkolaiset vieraamme alttoviulisti Hariolf Schlüchtig ja sellisti Christoph Richter.

Tunnelmalliset lounaskonsertit Labbnäsin lomakodissa juontaa Ann-Kristin Schevelew. Luvassa on lisäksi Taalintehtaan Strandhotellissa jännittävä C-duuri marssista chaconneen -konserti, jossa kuulia saa huomata yllättävän lähisukulaisuuden kansanmusiikin ja barokkimusiikin välillä.

Lämpimästi tervetuloa!

Benjamin Britten

Kompositören, dirigenten och pianisten Benjamin Britten (1913-1976) är en av de viktigaste gestalterna i 1900-talets engelska musikliv. Han föddes i Lowestoft, Suffolk och redan tidigt visade han en uppenbar musikalisk begåvning. 1933 blev han känd för den större publiken med sitt första verk *A Boy was Born*, en sång för blandad kör a cappella. Tre år senare fick han en beställning att skriva ett verk till musikfestspelen i Salzburg. Resultatet blev *Variationer över ett tema av Frank Bridge* som fick ett bejublat mottagande. Under de följande två åren uppfördes stycket mer än femtio gånger i Europa och Amerika.

Benjamin Britten

Med operan *Peter Grimes* (1945), började en ny fas i Brittens konsträtliga liv. Den realistiska operan utspelar sig hundra år tillbaka i tiden i en liten fiskarby på Englands östkust, en miljö han kände väl sedan barndomen. Inte sedan Händels dagar hade en engelsk opera gjort en sådan succé världen över. Operan som genre blev Brittens stora intresse och under de följande nio åren skrev han sex operor. Därmed blev han sin tids främste operakompositör.

1947 flyttade han till Aldeburgh på engelska östkusten och snart väcktes tanken på en egen musikfestival. Festspelen i Aldeburgh blev snabbt ett av de stora musikevenemangen med gästende stjärnor som cellisten Mstislav Rostropovitj, violinisten Yehudi Menuhin och barytonen Dietrich-Fischer Dieskau.

Benjamin Britten

Säveltäjä ja kapellimestari Benjamin Britten (1913-1976) on Ison-Britannian musiikkielämän keskeisiä hahmoja. Hänen lajhakkuutensa ilmeni jo varhain ja hammaslääkäri-isä huolehti siitä että nuori Benjamin saisi vankan musiikillisen kasvatuksen.

Vuonna 1933 esitetty teos *A Boy was Born* sekakuorolle a cappella herätti ihastusta ja Britten itse piti sitä aina merkittävämpiin kuuluvana teoksenaan. Viisi vuotta myöhemmin Salzburgin musiikkijuhlat tilasivat häneiltä teoksen, jonka myötä hänestä tuli kansainvälisesti arvostettu säveltäjä. Teos, Muunnelmia Frank Bridgen teemasta, oli suurmenestys joka parin seuraavan vuoden aikana esitettiin noin 50 kertaa Euroopassa ja Yhdysvalloissa.

Ooppera *Peter Grimes* (1945) merkitsi uutta vaihetta Brittenin taiteellisessa kehityksessä. Tarina sijoittuu Brittenin lapsuuden maisemiin Englannin itärannikolla ja kertoo pienien kalastajakylän vaiheista. Ooppera oli valtava menestys, jollaista ei oltu nähty sitten Händelin päivien. Seuraavana 9 vuotena syntyi peräti kuusi uutta oopperaa, joissa Britten osoittaa suurta psykologista ja dramaturgista taitoaan.

Vuonna 1947 Britten muutti itärannikolla sijaitsevaan pieneen Aldeburghiin. Hän alkoi suunnitella omia musiikkijuhlia pikkukaupunkiin, jossa ei ollut kuin seurakunnan kirkko ja juhlasali. Musiikkijuhlista kehittyi pian vuotuinen merkitävä kansainvälinen tapahtuma, jossa vieraili maailman huippumuusikoita kuten sellisti Mstislav Rostropovitsh, viulutaiteilija Yehudi Menuhin ja baritoni Dietrich-Fischer Dieskau.

Benjamin Britten

Musik för barn var ett av Brittens stora intressen och till festspelen 1949 presenterade han Let's make an opera där de uppträdande var barn mellan 8 och 14 år. För festivalen i Venedig 1954 komponerade han operan The turn of the screw, en veritabel spökhistoria efter en novell av Henry James. Två av huvudpersonerna är barn och i musiken ingår en rad barnvisor. A Young Person's Guide to the Orchestra (1946) är en charmerande presentation av orkesterns instrument för en ung publik.

Staden Coventry blev sönderbombad under kriget och till invigningen 1962 av den nya katedralen, en helt modern skapelse, skrev den övertygade pacifisten Britten sitt storlagna War Requiem. "Mässan är det sublimaste och mästerligaste verk som Britten någonsin gett oss", skrev The Times musikkritiker.

Ann-Kristin Schevelew

Ärkeluta

Lutans historia från det fyrköriga (fyra strängpar) instrument som under senare medeltid utvecklades från rötter gemensamma med den arabiska oud, fram till 1700-talets raffinerade och specialiserade instrument, rymmer många olika utvecklingsgrenar. Det var under senare 1500-tal som utvecklingen tog fart, först genom att flera strängpar lades till för att öka lutans omfång. En specialform var teorben eller chitarronen, ett slags basluta med större kropp och långa bassträngar som bara var avsedda att resonera i sin fulla längd. Det här instrumentet användes först och främst för ackompanjemang och senare continuospel. En besläktad variant är ärkelutan (it. arciliuto), som var avsedd för solistiskt bruk och som hade en övre stränguppsättning mera lik den ordinära lutan. Tonsättaren Alessandro Piccinini hävdade att det var han som uppfann instrumentet, ett påstående som nog får tas med en nypa salt. En viktig figur i instrumentets utveckling var han dock onekligen.

Efter omkring 1630 var ärkelutan i sin vanligaste italienska form ett instrument som till det yttre påminde om en något mindre teorb, men som hade sju strängpar med band plus sex eller sju bassträngar. Under större delen av 1600-talet förekom ärkelutan framför allt i Rom, men under åren omkring sekelskiftet 1700 blev den under en period populär också utanför Italien. Symptomatiskt nog kom den därmed också ofta att blandas samman med, eller medvetet ersättas av den vanligare förekommande teorben.

Lapsille tarkoitettu musiikki oli aina kiinnostanut Britteniä ja vuonna 1949 esitettiin Aldeburghissa lastenoopera Let's Make an Opera (Tehkäämme ooppera), jossa esiintyjät ovat 8-14 vuotiaita lapsia. Vuonna 1954 Venetsian festivaaleille säveltämänsä, Henry Jamesin kauhutarinaan perustuvan oopperan The Turn of the Screw (Ruuvin kierre) päärooleista kaksi on lapsia. A Young Person's Guide to the Orchestra (1946) on ihastuttava orkesterin soittimien esittely nuorelle yleisölle.

Sodan aikana Coventryn kaupunki oli miltei kokonaan tuhottu saksalaisten pommituksissa ja uuden katedraalin vihkiäisiin vuonna 1962 vakaumuksellisena pasifistina tunnettu Britten sävelsi mahtavan sodanvastaisen messunsa War Requiem josta The Timesin musiikkiarvostelija kirjoitti: "Messu on Benjamin Britteninylevin ja mestarillisin teos."

Ann-Kristin Schevelew

Ärkeluta - Arkkiluutu

Arkkiluutu

Luutun historia keskiajalla esiintyvästä nelikuoroisesta (neljä kieliparia) soittimesta, joka todennäköisesti kehittyi samoista juurista kuin arabialainen oud, 1700-luvun raffinoituun ja erikoistuneeseen soittimeen, sisältää monta kehityshaaraa. 1500-luvun jälkipuolella kehitys kiihtyi ensin siten, että soittimiin lisättiin kielipareja ambituksen kasvattamiseksi. Yksi erikoismuoto oli teorbi tai chitarrone, eräänlainen bassoluutu isommalla kopalla ja pitkillä bassokielillä, joiden oli tarkoitus soida ainostaan täydessä pituudessaan. Teorbia käytettiin erityisesti säestyssoittimen ja myöhemmin continuosoittimen. Tämän soittimen sukulainen taas oli arkkiluutu (it. arciliuto) joka toisin kuin edellä mainittu, oli tarkoitettu solistiseen käyttöön ja jonka ylempi kieliryhmä oli järjestetty tavallisen luutun tapaan. Säveltäjä Alessandro Piccinini väitti keksineensä tämän soittimen, mikä ei nyt välttämättä ole ihan koko totuus,

Viola d'amore

Viola d'amore

Viola d'amores ursprung är inte helt klarlagt, men vissa stilistiska drag, som utformningen av resonanshålen och användandet av resonanssträngar antyder ett orientaliskt ursprung. Under 1600-talet förekom en enklare variant utan resonanssträngar, men det är den senare, under hela 1700-talet vanliga viola d'amoren med sju spelsträngar och lika många resonanssträngar under greppbräden som kommit att definiera bilden av instrumentet. Det är dessa resonanssträngar, som alltså vibrerar med spelsträngarna, som ger instrumentet dess säregna och varma klang, vilken gett instrumentet dess namn. Första dokumenterade förekomsten av själva namnet viola d'amore kan dateras 1679 och något senare börjar de första verken uttryckligen avsedda för instrumentet dyka upp. Under den senare barocken och klassicismen användes instrumentet flitigt av snart sagt alla kända tonsättare, men under 1800-talet började viola d'amoren falla i glömska. En vändpunkt kom sedan i början av 1900-talet när intresset för tidigare musik åter började växa och tonsättare som Paul Hindemith och Frank Martin skrev musik för instrumentet.

mutta tärkeä henkilö arkkiluutun kehityksessä hän epäilemättä oli.

Vuoden 1630 tienoilla arkkiluutu oli tavallisimmassa muodossaan ulkoisesti teorbia muistuttava soitin seitsemällä soittokieliparilla sekä kuudella tai seitsemällä bassokielellä. 1600-luvun aikana arkkiluutu oli etenkin roomalainen soitin, mutta vuosisadanvaihteen 1700 ympäriillä arkkiluutu oli hetkellisesti suosittu myös Italian ulkopuolella. Silloin tosin oli myös melko tavallista, että arkkiluutu sekoitettiin teorbiin, tai peräti korvattiin tietoisesti tällä paljon tavallisemalla sukulaissellaan.

Viola d'amore

Viola d'amoren taustaa ei ole täysin selvitetty, mutta tietyt muotoiluseikat, kuten kannen aukkojen muoto, sekä resonanssikielten käyttö viittaavat orientaaliseen alkuperään. 1600-luvulla esiintyi myös yksintertaisempi versio ilman resonanssikieliä, mutta myöhempä, koko 1700-luvun aikana yleinen viola d'amore seitsemällä soittokielellä ja yhtä monella resonanssikiellellä otelaudan alla on se muoto, josta on tullut soittimen määritelmä. Nämä resonanssikielit soivat itsestään soittokielten mukana ja antavat soittimelle sen tunnuksenomaisen pehmeän ja rikkaan soinnin, joka on antanut viola d'amorelle nimen. Tämän nimen ensimmäinen dokumentoitu esiintyminen on vuodelta 1679 ja jokunen vuosi sen jälkeen alkavat esilintyä ensimmäiset varta vasten viola d'amorelle sävelletyt teokset. Myöhäisemmän barokin ja klassismin aikana soitin oli ahkerassa käytössä, mutta 1800-luvun aikana viola d'amoren käyttö kuihtui. Käännekohta tapahtui 1900-luvun alkupuolella, kun kiinnostus varhaiseen musiikkiin alkoi taas kasvaa ja säveltäjät, kuten Paul Hindemith ja Frank Martin sävelsivät sille uutta musiikkia.

Söndag - Sunnuntai 7.7.2013

**Presentation av kyrkooperan med kompositören Jyrki Linjama
Kirkko-oopperan esittely säveltäjä Jyrki Linjaman seurassa
15.00 Kimito församlingshem - Kemiön seurakuntakoti**

Fritt inträde - Vapaa pääsy

Jyrki Linjama, kompositör - säveltäjä
Ann-Kristin Schevelew, konferencier - juontaja

**Die Geburt des Täufers
16.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko**

25/22/15 €

Jyrki Linjama: Die Geburt des Täufers
Konsertversion av kyrkooperan om Johannes Döparens födelse
Johannes Kastajan syntymästä kertovan kirkko-oopperan konserttiversio

Juhani Lamminmäki, dirigent - kapellimestari
Ursula Langmayr (Maria), sopran - sopraano
Tuula Paavola (Elisabeth), alt - alto
Niall Chorell (Gabriel), tenor - tenori
Esa Ruuttunen (Zacharias), baryton - baritoni
Kammarorkestern - Kamariorkesteri Soli Deo Gloria:
Katinka Korkeala, violin - viulu
Tiina Paananen, violin - viulu
Janne Ahvenainen, altviolin - alttoviulu
Lauri Savolainen, altviolin - alttoviulu
Larimatti Punelpuro, cello - sello
Henri Dunderfeldt, kontrabas - kontrabasso
Tero Toivonen, valthorn - käyrätörvi
Mikael Heikkilä, slagverk - lyömäsoittimet
Petteri Pitko, cembalo

Austrian Embassy
Helsinki

**I Johannes Döparens fotspår - Johannes Kastajan jalanjäljissä
Tvåspråkig aftongudstjänst - Kaksikielinen iltakirkko
18.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko**

Antti Kuokkanen, predikan - saarna
Esa Ruuttunen, baryton - baritoni
Larimatti Punelpuro, cello - sello

I samarbete med Kimitoöns församling
Yhteistyössä Kemiönsaaren seurakunnan kanssa

Die Geburt des Täufers

(Johannes Döparens födelse)

Vilken innebörd har änglarnas budskap för Sakarias, Elisabeth och Maria? Utgångspunkten är det unika i var och en av dem. Prästen Sakarias är en lärde teolog som studerar skrifter och pliktskyldigt sköter sina uppgifter. Den lärda sidan framkommer som strikta rytmiska strukturer samt genom den rikliga närvaren av grundtonen d. Den mörka sidan av trofasthet är en ångslig stereotypi, och i tredje akten är utvägen en viktig lösning i berättelsen. Sakarias kunskap om musik kommer dock till användning också efter det.

Sakarias hustru Elisabeth är å ena sidan en entusiastisk och å andra sidan en lätt depressiv känslomänniska. I Elisabeths parti kan man skönja spår av blues, och en rikt utvecklad men lågmäld stil är en viktig del av hennes identitet. När barnlösretsproblemet löst sig i första akten infinner sig en ny stabilitet och strukturell tyngd i hennes musik. Redan i början av tredje akten har Elisabeth återigen sjunkit i dyn, uppskråmd av sin förlossningsdepression. Hennes musikaliska kännetecken är molltersen och altviolinens klang.

Operans jungfru Maria är en skapande konstnär: hon lyssnar lyhört till sin omgivning, och är en uppfinningsrik och ambitiös bearbetare av det musikaliska materialet. I motsats till Elisabeths lågmälda stil lyssnar Maria till nyanser i klangfärger och bearbetar högstilade polyfoniska skisser, till vilka cembalons klangkrona skapar en gloria. Marias andra akt kunde vara en sammanfattnings- och musikens historia. Ängeln uppenbarar sig enstämmt och med toner från

Die Geburt des Täufers

(Johannes Kastajan syntymä)

Mitä enkelin viestit merkitsevät Sakariaalle, Elisabethille ja Marialle? Lähtökohta on jokaisen ainutkertaisuudessa. Pappi Sakarias on oppinut teologi, joka tutkii kirjoituksia ja hoitaa kuulaisesti tehtäviään. Hänen oppineisuutensa ilmenee tiukkoihin rytmisiin rakenteisiin pitäytymisenä ja perussävel d:n runsaana läsnäolon. Uskollisuuden pimeä puoli on pelokas kaavamaisuisuus, ja siitä ulos pääsemisen kolmannessa näytöksessä on yksi tärkeä ratkaisu tarinassa. Toisaalta Sakariaan musiikin oppineisuudelle on käyttöä senkin jälkeen.

Sakariaan vaimo Elisabeth on toisaalta innostuva, toisaalta herkästi masentuva aisti-ihminen. Elisabethin osuudessa on myös bluesiin viittaavia püritteitä, ja rehevä matalatyylisyys on tärkeä osa hänen identiteettiään. Lapsettomuusongelman ratkeaminen ensimmäisessä näytöksessä tuo hänen musiikkiinsa uudenlaista vakautta, rakenteellista painokkuutta. Mutta kolmannen näytöksen alussa Elisabeth on jälleen suossa, synnytysmasennuksen häitäännyttämä. Hänen musiikkilisia merkkejään ovat molliterssi ja alttoviulun sointi.

Oopperan neitsyt Maria on luova taiteilija: herkkä ympäristön kuulostelija, keksiläs ja kunnianhimoinen musiikkilisen materiaalin työstäjä. Elisabethin matalan tylin vastakohtana Maria kuuntelee sointivärien vivahteita ja työstää korkeatyylisiä polyfonisia sommitelmia, joihin cembalon sointikruunu luo sädekehää. Marian toinen näytös on kuin musiikinhistorian yhteenvetö. Enkelin ilmestyminen lähee yksiäänisyystestä ja luonnonäänistä. Marian suostumisen ja inkarnaation hetkellä aukeaa moniäänisydden, harmonian ulottuvuus. Väellus Juudeaan merkitsee moniäänisyyyden erityymistä aidoksi polyfoniaksi, ja Marian kiitosvirsi heijastaa tavallaan vuotta 1600 - affektiiviisuuden eli tunnetilojen esiintymistä. Magnificatissa Marian korkeatyylisyys ja Elisabethin blues-äänenpainot keskustelevat aidon keskinäisen kunnioituksen hengessä: kumpikin on löytänyt tilan omalle ainutkertaisuudelleen, ja sitä kautta yhteyden.

Enkeli Gabriel tulee tuonpuoleisuudesta, ja käyrötoren transsidentti sointi on hänen merkinään, samoin kuin avoimesti soiva laaja kvinttisointu. Enkeli on oopperassa luonteenomaista valon tuoja. Mutta kauhistuttavakin hän voi olla, kuten Sakarias saa huomata. Sakarias torjuu enkeli Gabrielin ilmoituksen, kun

naturen. När Maria ger sitt medgivande och inkarnationen sker, uppstår en ny dimension av flerstämmighet och harmoni. Under vandringen till Judéen utvecklas flerstämmigheten till en äkta polyfoni, och på sätt och vis speglar Marias psalm om tacksamhet året 1600 – ett framtrytande av starka känslotillstånd. I Magnificat förs en dialog mellan Marias högstil och Elisabeths bluesbetonningar i en anda av ömsesidig respekt: båge har funnit sitt eget unika jag och därigenom nått en samstämmighet.

Ängeln Gabriel stiger ner från himmelriket. Valthornets överjordiska klang är hans kännetecken, liksom också det öppet klingande, vida kvintackordet. I operan är ängeln karaktäristiskt ljusets bärare. Han kan även vara skrämmande, vilket Sakarias får erfara. Sakarias förnekar ängeln Gabrels budskap då däremot Maria tar det till sig. Denna motsättning gjör mannen stum och medan kvinnorna för Bibelns berättelse vidare. För mig var detta en av berättelsens fascinerande spänningar, rentav öppet feministiskt.

Evangelisten och läkaren Lukas utpekas ofta som den första som skapade en ikon av Guds moder. Hans evangelium innehåller rikligt med poesi som naturligt kan förenas med psalmer och andra texter ur Gamla Testamentet. För mig är verket ett försök att finna en nära relation till alla aspekter av denna bibeltext utan att behöva ge avkall på det konstnärliga.

Jyrki Linjama

taas Maria hyväksyy sen. Tämä vastakohta johtaa siihen, että mies mykistyy, ja naiset kirjoittavat Raamatua eteenpäin. Tämä oli minulle yksi tarinan kiehtovista jänniteistä, jopa avoimen feministinen.

Evankelista ja lääkäri Luukas mainitaan usein ensimmäisen Jumalanäidin ikonin tekijänä. Hänen evankeliuminsa sisältää runsaasti runoutta, johon oli luontevaa yhdistää psalmeja ja muita Vanhan testamentin tekstejä. Minulle teos on ollut yritys löytää läheinen suhde Raamatun tekstin kaikkiin puoliin, taiteellisuuuttakaan karttamatta.

Jyrki Linjama

**Tisdag - Tiistai 9.7.2013
13.00 Labbnäs semesterhem - Labbnäs lomakoti**

Lunchkonsert - Lounaskonsertti

1. Musikalistiskärgårdsbord I - Musiikkilinen saaristopöytä I

37 €

Grupper - Ryhmät 33 €

Labbnäs kök bjuder på Skärgårdsbordets läckerheter och därefter bjuder Musikfestspelens musiker på smakprov ur festivalens program. Konserternas konferencier är Ann-Kristin Schevelew.

Labbnäsin keittiö tarjoilee Saaristopöydän herkuja, jonka jälkeen Musiikkijuhlien muusikot tarjoilevat maistisia musiikkijuhlien ohjelmasta. Konserthin juontaa Ann-Kristin Schevelew.

Program - Ohjelma:

13.00 Lunch från Skärgårdsbordet - Lounas Saaristopöydästä

14.00 Konsert - Konsertti

Gian Carlo Menotti: Cantilena e Scherzo
(1911–2007)

Päivi Severeide, harpa - harppu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlüchtig, altviolin - alttoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Satser av följande verk - Osia seuraavista teoksista:

W.A. Mozart: Oboekvartett - Oboekvartetto F, KV 370 (1781)
(1756–1791)

Christoph Hartmann, oboe
Sonja Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlüchtig, altviolin - alttoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Henry Purcell: Svit för cembalo - Sarja cembalolle d, Z668
(1659–1695)

Petteri Pitko, cembalo

Benjamin Britten: Six Metamorphoses after Ovid op. 49 (1951)
(1913–1976)

Christoph Hartmann, oboe

Manuel de Falla: Siete Canciones populares Espanolas (1914)
(1876–1946)

Birgit Beckherrn, sopran - sopraano
Päivi Severeide, harpa - harppu

Reserveringar - Varaukset: Labbnäs 02-424 637, labbnas@labbnas.fi, www.labbnas.fi
Labbnäsvägen 66, 25870 Dragsfjärd

Info: 0400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi, www.kimitomusicfestival.fi

Kimitoönns Musikfestspel förbehåller sig rätten till programändringar
Kemiönsaaren Musiikkijuhlat pidättää oikeuden ohjelman muutoksiin

Tisdag - Tiistai 9.7.2013
19.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

2. Öppningskonsert - Avajaiskonsertti

25/22/15 €

- W.A. Mozart:** (1756–1791) Oboekvartett - Oboekvartetto F, KV 370 (1781)
Allegro
Adagio
Rondeau: Allegro
- Christoph Hartmann, oboe
Sonja Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

- Benjamin Britten:** (1913–1976) Lachrymae op. 48 (1950)
- Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Ilmo Ranta, piano

- Jyrki Linjama:** (1962–) Das fließende Licht der Gottheit, uruppförande - kantaesitys
Vom Gruß an die Heilige Dreifaltigkeit
O großer Tau
Eia, Liebe!
Weise Liebe
- Essi Luttinen, mezzosopran/-sopraano
Ilmo Ranta, piano

-
- Benjamin Britten:** (1913–1976) A Charm of Lullabies op. 41 (1947)
A Cradle Song (William Blake)
The Highland Balou (Robert Burns)
Sephestia's Lullaby (Robert Greene)
A Charm (Thomas Randolph)
The Nurse's Song (John Philip)
- Essi Luttinen, mezzosopran/-sopraano
Ilmo Ranta, piano

- Robert Schumann:** (1810–1856) Pianokvintett Ess - Pianokvintetto Es op. 44 (1842)
Allegro brillante
In modo d'una marcia. Un poco largamente
Scherzo: Molto vivace
Allegro ma non troppo
- Ilmo Ranta, piano
Sonja Korkeala, violin - viulu
Kalinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Ett återkommande inslag i **Wolfgang Amadeus Mozarts** liv kring decennieskiftet 1780 var de otillfredsställande arbetsförhållandena vid ärkebiskopens hov i Salzburg. Mozart sökte sig så ofta han kunde ut i världen, ibland i direkt konflikt med ärkebiskopens önskan. Efter att redan en gång fått avsked och sedermera blivit återanställd, reste Mozart åter iväg på senhösten 1780. Den här gången bar det iväg till München där hans opera *Idomeneo* skulle uppföras vid den årliga karnevalen. Sedan återvände han inte mera till Salzburg, utan slog sig i mars följande år ner i Wien. I München hann Mozart också med mycket annat än operarepetitioner. Han återsåg bland annat gamla bekanta från den berömda Mannheim-orkestern, som han besökt tre år tidigare och fått spårken från första gången. Bland dessa fanns den fenomenale oboisten Friedrich Ramm, för vilken Mozart under sin Münchenvistelse skrev *kvartetten för oboe och stråkar i F-dur*. Kvartetten är till omfanget en jämförelsevis anspråkslös skapelse, men den rymmer inom sig riktigt med subtil konstfärdighet som i synnerhet lyfter fram oboen. Naturligt nog, eftersom det var Ramms skicklighet som skulle förevisas. Melodiken flödar genom verket med oboen i centrum, nästan som om Mozart hade skrivit tre arior för instrumentet.

Efter att **Benjamin Britten** år 1942, mitt under brinnande världskrig, återkom till England från sina år i Amerika, satsade han mycket energi och möda på att återtablera sig på det lokala musikfältet. Redskapet framom andra var opera, ett område på vilket inte mycket av någon betydelse hade producerats i England på länge. Under återstoden av 40-talet komponerade Britten inte mindre än tre operor som alla blivit delar av standardrepertoaren: *Peter Grimes*, *The Rape of Lucretia* och *Albert Herring*. Under den här processen hann Britten komponera också mycket annat, ofta för vänner och bekanta. *A Charm of Lullabies* är ett sådant verk, skrivet år 1947 för sopranen Nancy Evans som var en av hans mest anförtrodda sångerskor. Evans hade separerat från sin make och försörjde på egen hand en dotter. Därvänt kanske vaggvisetematiken i verket, och därav textvalet i den tredje sången, som sjungs av den övergivna modern.

Altviolinisten William Primrose var för sin del den som inspirerade och blev tillägnad *Lachrymae* år 1950. Britten tog som utgångspunkt för verket sången *If my complaints could passions move* skriven av John Dowland och byggde därav en svit med tolv variationer kring temat, som först presenteras i pianots lägsta register. I sjätte variationen skymtar också de tårar fram som gett verket dess namn: ett citat ur Dowlands sång *Flow my tears*. Verket avslutas med temat i förklarad form.

Vuoden 1780 tienoilla toistuva piirre **Wolfgang Amadeus Mozartin** elämässä oli Salzburgin arkkipiispan hovimuusikkona olemisen kurjuus. Mozart hakeutui pois hovista niin usein kuin pystyi, väilllä täysin vastoin arkkipiispan tahtoa. Tultuaan jo kertaalleen erotetuksi ja uudelleen palkatuksi, lähti Mozart taas syksyllä 1780 matkoille. Tällä kertaa matkakohteena oli München, missä oli tarkoitus esittää hänen oopperansa *Idomeneo* vuotuisen karnevaalin yhteydessä. Tämän jälkeen hän ei enää palannut Salzburgiin, vaan asettui seuraavan vuoden maaliskuussa Wieniin. Münchenissä Mozart ehti tehdä paljon muutakin kuin käydä oopperaharjoituksissa. Hän tapasi esimerkiksi vanhoja tuttuja kuuluisasta Mannheimin hovikapelista, jossa hän oli vieraillut kolme vuotta aikaisemmin ja joutunut ensimäisen kerran erotetuksi. Näiden joukossa oli ilmiömäinen oboisti Friedrich Ramm, jolle Mozart sävelsi Münchenin vierailun aikana *kvarteton oboelle ja housille F-duurissa*. Kvartetto on kesoltaan melko vaativat, mutta sisältää runsaasti hienovaraista taituruutta, jossa korostuu oboen osuus – luonnollisesti, koska tarkoituksesta oli nimenomaan esitellä Rammin taitoja. Melodiät virtaavat läpi teoksen oboen ollessa keskiössä, kuin Mozart olisi säveltänyt kolme aariaa oboelle jousisäestysellä.

Wolfgang Amadeus Mozart

Kun **Benjamin Britten** vuonna 1942, keskellä maailmansodan melskettä, palasi Englantiin Amerikan vuosiltaan, hän näki suurta vaivaa voittaakseen takaisin keskeisen asemansa paikallisessa musiikkielämässä. Ensisisäiseksi työkaluki hän valitsi ooperan, musiikkilajin jossa ei Englannissa ollut tapahtunut paljonkaan merkittävästi pitkään aikaaan. 40-luvun jälki-

Mechthild av Magdeburg

Das fließende Licht der Gottheit

Mechthild av Magdeburg levde på 1200-talet. Hon var en medeltida kvinnomystiker, av samma slag som de i våra trakter mer kända Hildegard, Birgitta och Teresa av Avila. Det gudomliga flödet av Ijes, *Das Fliessende Licht der Gottheit*, är titeln på boken Mechthild skrev. Mechthild var en av sin tids mest lysande representanter för den tyska poesin. Hon tillhörde beginerna, ett slags regelkonvent. Beginernas liv bestod både av ett klosterlikt andaktsliv och ett aktivt socialarbete bland de fattiga. På äldre dagar blev Mechthild nunna i klostret i Helfta, där hon med stöd av klostertystrar och sin biktfader förfärdigade sina texter. Uppenbarelsen och det rika innehållet i Mechthilds texter utgör en andlig biografi. Den beskriver kristna traditioner och liturgier på ett personligt, berörande sätt. Texternas uppbyggnad och läror är beprövade och samtidigt fascinerar det mångfacetterade innehållet i all dess skönhet. Jag har använt en översättning från den medeltida tyska dialekten till nutida tyska, gjord av Margot Schmidt.

Iden till textval kom år 2010 från den schweiziska mezzosopranen Susannah Haberfeldt. Hon sjöng då Elisabeths roll i min kyrko-opera Johannes Döparens födelse (*Die Geburt des Täufers*) under Carinthischer Sommer-festivalen i Österrike. Efter ett flertal sopranprojekt ville jag till omväxling komponera för mezzosopran. Kimitoöns Musikfestspel och Sellosalen deltog i detta Lied-projekt i egenskap av beställare. Liksom i operarollen, blev Susannah gravid i det verkliga livet som 40+. Till vår glädje åtog sig Essi Luttinen rollen i denna situation, och framför den i juli i Kimito; Susannahs version får vi höra i december i Sellosalen i Esbo.

puoliskolla hän sävelsi peräti kolme oopperaa, jotka kaikki ovat nousseet vakio-ohjelmistoon: Peter Grimes, *The Rape of Lucretia* ja Albert Herring. Mutta näiden ohella Britten ehti säveltää paljon muutakin, usein ystäviensä ja tuttaviensa tarpeisiin. *A Charm of Lullabies* on juuri tällainen vuonna 1947 sävelletty teos sopraano Nancy Evansille, joka oli yksi Brittenin luottolaulajista. Evans oli juuri eronnut aviomehestään ja oli pienien tyttären yksinhuoltaja. Ehkä siitä tuli tämän sarjan kehtolaulu-aihe ja erityisesti kolmannen laulun tekstivalinta, jossa laulaa hylätty äiti.

Alttoviulisti William Primrose taasen oli innoittaja vuonna 1950 sävellytelle teokselle *Lachrymae*, joka on myös omistettu hänelle. Britten valitsi lähtökohdakseen John Dowlandin luuttulaulun *If my complaints could passions move* ja rakensi siitä 12-osaisen muunnelmasarjan, jossa teema kuullaan ensin pianon matalassa rekisterissä. Kuudennessa muunnelmassa pilkahtavat myös kappaleen nimessä esiintyvät kyyneleet: sitaatti Dowlandin laulusta *Flow my tears*. Teos päättyy teeman esittelyllä kirkastuneessa muodossa.

Das fließende Licht der Gottheit

Magdeburgin Mechthild eli 1200-luvulla. Hän oli keskiaikainen naismystikko, samaa juurta kuin täälläpäin tunnetummat Hildegard, Birgitta ja Avilan Teresa. Jumaluuden virtaava valo, *Das Fliessende Licht der Gottheit*, on Mechthildin kirjoittaman kirjan nimi. Mechthild oli aikansa saksalaisten runouden valovoimaisimpia edustajia. Hän kuului begiineihin, eräänlaaiseen sääntökuntaan. Begiini elämää hallitsi sekä luostarinomaisen hartauselämä etä aktiivinen sosiaalityö vähäosaisten parissa. Vanhemmiten Mechthild siirtyi nunnaksi Helftan luostariin, jossa hän toisteni luostarisarten ja rippi-isänsä tukemana viimeisteli tekstejään. Mechthildin tekstien näynomaisuus ja rikassisältöisyys piirtävät esiin hengellistä omaelämäkertaa. Se valottaa kristillistä perinnettä ja liturgiaa henkilökohtaisella ja koskettavalla tavalla. Tekstit ovat rakenteellisesti ja opillisesti koeteltuja, ja samalla niiden pintatason monimuotoisuus ja kauneus kiehtoo. Olen käyttänyt nykysaksalaista, Margot Schmidtin tekemää käänöstä keskiaikaisesta saksan murteesta.

Idea tekstivalintaan tuli 2010 sveitsiläiseltä mezzosopraanolta Susannah Haberfeldiltä. Hän lauloi silloin Elisabethin osaa kirkko-oopperassani Johannes Kastajan syntymä (*Die Geburt des Täufers*) Itävallassa Carinthischer Sommer -festaalilla. Monien sopraanoprojektiin jälkeen halusin vaihteleksi säveltää

Både det sakrala innehållet och det lyriska uttrycket ligger mig nära om hjärtat. Det har varit naturligt att arbeta med dessa texter i denna sammansättning. Ångerns mörka färger, som öppnar sig till en festlig klarhet, domineras den första sången. Den andra sångens snabba rörelse övergår i den tredje till en värdig sarabands andning. I den fjärde sången uppenbarar sig fåglars och klockors toner sida vid sida med lärdom.

Jyrki Linjama

En av de viktigaste inspiratörerna när **Robert Schumann** från och med år 1840 började ta sig an också andra musikformer än de rena piano-kompositionerna var den nära vännen Franz Liszt. Denne hade redan en längre tid varit eniktig förespråkare för Schumanns musik och inkluderade ofta hans verk i sina egna konserter. Liszt skrev flera gånger brev till Schumann i vilka han uppmanade denne att prova sina vingar på flera områden och försäkrade att framgången inte skulle uteblå. Sommaren 1842, under Schumanns "kammarmusikår", komponerade han de tre stråkkvarteterna i opus 41 och den framgångsrika *pianokvintetten op.44*, samt undersommaren och hösten pianokvartetten op.47. Liszt, som fick höra kvintetten framföras hemma hos Schumanns, var emellertid inte särskilt imponerad. Han tyckte att den var "zu Leipziger", dvs. för konservativ för hans smak.

Pianokvintetten uruppfördes i Leipzig i början av följande år med Clara Schumann vid pianot. Kompositören själv hade några år tidigare drabbats av en förlamning i högra handen, vilket satte punkt för hans aktiva musikerkarriär. Hustrun Clara kom emellertid att bli en strålande talesman för hans musik under en stor del av 1800-talet.

mezzosopraanolle. Kemiönsaaren Musiikki-juhat ja Sellosali osallistuivat tähän Lied-projektiin tilaajan ominaisuudessa. Samoin kuin oopperaroolissa, myös tosielämässä Susannah tuli raskaaksi 40+. Tässä tilanteessa Essi Luttinen lupasi iloksemme laulaa heinäkuulle sovitun kantaesityksen Kemiössä; Susannahin versio on kuultavissa joulukuussa 2013 Espoon Sellosalissa.

Minulle ovat läheisiä sekä sakralit aihepiiriltä että ilmaisun lyryisyys. Näiden tekstien ja tämän kokoonpanon parissa onkin ollut luontevaa tehdä työtä. Katumuksen tummien värien autumminen juhlan kirkkauteen hallitsee ensimmäistä laulua. Toisen laulun nopea liike taittu kolmannessa arvokkaan sarabanden hengitykseksi. Neljännessä laulussa oppineisuus saa rinnalleen lintujen ja kellojen ääniä.

Jyrki Linjama

Robert Schumann

Yksi **Schumannin** tärkeimmistä inspiraation lähteistä, kun hän vuodesta 1840 alkaen alkoi säveltää myös muille soittimille kuin pianolle, oli läheinen ystävä Franz Liszt. Liszt oli jo jonkin aikaa ollut Schumannin musiikin tärkeä puolestapuhuja ja sisällytti usein Schumannin teoksia omiin konsertteihinsa. Liszt kirjoitti Schumannille useita kirjeitä, joissa hän kehotti ystävänsä kokeilemaan siipiään useilla musiikin aloilla ja vakuutti että menestys olisi varma. Kesällä 1842, Schumannin "kamarimusiikkivuonna", hän sävelsi kolme jousikvartettoa op.41, sekä menestyksekään *pianokvinteton op.44* ja alkusyksyllä vielä pianokvarteton op.47. Liszt, joka kuuli kvinteton esityksen Schumannien kotona, ei kuitenkaan ollut kovin otettu juuri tästä teoksesta. Se oli hänen makuunsa "zu Leipziger", ts. liian konservatiivinen.

Pianokvintetto kantaesitettiin seuraavan vuoden alussa Leipzigissa Clara Schumannin ollessa pianon ääressä. Säveltäjän oikea käsi oli halvaantunut joitain vuosia aiemmin, mikä laittoi pisteen hänen aktiiviselle muusikkouralleen. Clara-vaimosta tuli kuitenkin hänen musiikkinsa loistava puhemies suureksi osaksi 1800-lukua.

Onsdag - Keskiviikko 10.7.2013
15.00 Sandö gård - Sandön kartano

3. Vindar från medelhavet - Välimeren tuulia

25 €

Gian Carlo Menotti: Cantilena e Scherzo
(1911–2007)

Päivi Severeide, harpa - harppu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Gabriel Pierné: Serenade - Serenadi A op. 7 (1881)
(1863–1937)

Christoph Hartmann, oboe
Päivi Severeide, harpa - harppu

Gabriel Pierné: Impromptu-Caprice op. 9 (1885/1900)
(1863–1937)

Päivi Severeide, harpa - harppu

Gaetano Donizetti: Andante
(1797–1848)

Christoph Hartmann, oboe
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - alttoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Maurice Ravel: Cinq Mélodies populaires Grecques (Michel Dimitri Calvocoressi) (1904)
(1875–1937)

Le réveil de la mariée
Là-bas, vers l'église
Quel galant m'est comparable?
Chanson des cueilleuses de lentisques
Tout gai!

Birgit Beckherrn, sopran - sopraano
Päivi Severeide, harpa - harppu

Antonio Pasculli: Omaggio a Bellini
(1842–1924)

Christoph Hartmann, engelskt horn - englannintorvi
Päivi Severeide, harpa - harppu

Manuel de Falla: Siete Canciones populares Espanolas (1914)
(1876–1946)

(Sju spanska folksånger - Seitsemän espanjalaisista kansanlaulua)
I El Paño Moruno
II Seguidilla Murciana
III Asturiana
V Nana
VI Canción

Birgit Beckherrn, sopran - sopraano
Päivi Severeide, harpa - harppu

Artisterna presenterar konsertens program - Taiteilijat esittelevät konsertin ohjelman

Tack till Sandö gård - Kiitokset Sandön kartanolle

Onsdag - Keskiviikko 10.7.2013
18.00 Westers

Middagskonsert - Illalliskonsertti

4. Musikaliska läckerheter - Musiikkilisia herkuja

52 €

- Benjamin Britten:** (1913–1976) Fem sångar av sviten - Viisi laulua sarjasta
Folk Song Arrangements (British Isles)
The Salley Gardens
Come you not from Newcastle?
O Waly, Waly
Oliver Cromwell
The Last Rose of Summer

- Jyrki Linjama:** (1962–) Fem bagateller för piano - Viisi bagatellia pianolle
Elegia
Scherzo
Ein Traum
Con violenza
Koraali

- Richard Wagner:** (1813–1883) Ankunft bei den schwarzen Schwänen WWV 95 (1861)
Schmachtend WWV 93 (1858/81)

- Wilhelm Stenhammar:** (1871–1927) Vandraren op. 26/1 (Wilhelm Ekelund)

- Ture Rangström:** (1884–1947) Vingar i natten (Bo Bergman) (1917)
Pan (Bo Bergman) (1924)

- Hugo Alfvén:** (1872–1960) Skogen sover op. 28/6 (Ernest Thiel) (1908)

- Gustaf Nordqvist:** (1886–1949) Till havs (Jonatan Reuter) (1922)

-
- Richard Wagner:** (1813–1883) Albumblatt für Frau Betty Schott WWV 108 (1875)

- Charles-Valentin Alkan:** (1813–1888) Esquisses op. 63 (1861)
Heraclite et Democrite
Attendez-moi sous l'orme
L'homme aux sabots
La poursuite
La Vision

- Giuseppe Verdi:** (1813–1901) Valzer in fa maggiore per cembalo (183?)
Romance sans paroles (1844)

- Giuseppe Verdi:** (1813–1901) La seduzione (Luigi Palestro)
Stornello (anonym)
Il poveretto (anonym)
La zingara (S. M. Maggioni)

Essi Luttinen, mezzosopran/- sopraano
Ilmo Ranta, piano

KIMITO TELEFON
KEMION PUHELIN

Efter det tidigare 1800-talet, då lieder gjorde sitt intåg i de småskaliga musikkretsarna framför allt i Österrike och Tyskland, kom genren så småningom att spridas över hela Europa. Den tyska liedens stilistiska inflytande på tonsättare över hela kontinenten var massivt, men så småningom började man också söka efter egna, lokala uttrycksformer, ibland i direkt opposition till det tyska, men lika ofta i symbios.

Benjamin Britten styrde i sina många arrangemang av folksånger medvetet in sig på det provinsiella, men på ett eklektiskt och samtidigt vidsynt sätt, i och med att han också tog sig an exempelvis franska sånger. Många av de här sångerna gavs ut i en serie om sex samlingar mellan åren 1943 och 1961. De folkliga melodierna beledsagas av tätta, men överlag tonalt klingande pianostämmor, i flera fall upplagda som mjukt rullande ostinati.

Benjamin Britten

Fem bagateller för piano

5 bagateller är min första komposition. Jag bearbetade den i ett par år i början av mina studier i komposition under ledning av Einojuhani Rautavaara. Den långvariga processen i detta skede var en viktig erfarenhet, ett avgörande steg mot en egen kompositöridentitet. Stilen i min senare musik gror, en mimosalik känslighet, det korala materialet i den sista delen (Jesu, meine Freude), överlag en växelverkan mellan enkelhet och ett kompakt innehåll. I de två första delarna använder jag endast den spröda klangen i pianots övre register; när jag påbörjade den tredje delen hade jag redan större kunskap om harmonilära och vågade mig på toner under "mellan-c". Ilmo Ranta uruppförde verket år 1982; det gläder mig att just han uppför både mitt äldsta och mitt (i princip) nyaste verk under denna festival.

Jyrki Linjama

Varhaisen 1800-luvun jälkeen, kun lied oli valinnut pienimuotoiset musiikkipiirit etenkin Itävallassa ja Saksassa, laulumuoto levisi nopeasti koko Eurooppaan. Saksalaisen liedin tyylilinen vaikutus säveltäjiin ympäri Eurooppaa oli massiivinen, mutta vähitellen alkoi myös omien, paikallisten piirteiden etsiminen, joskus saksalaisen esikuvan kumoamiseksi, mutta useimmiten vuorovaikutuksessa sen kanssa.

Benjamin Britten hyödynsi monissa kansalaulu-sovituksissaan tietoisesti paikallisia värijä, mutta eklektisellä ja laajakatseisella tavalla, sovittaan myös mm. ranskalaisia lauluja. Monet näistä lauluista julkaistiin kuidessa kokonaismassa vuosien 1943 ja 1961 välillä. Perinteisiä sävelmiä säestää tiheä, mutta yleensä tonaalisesti soiva pianostemma, usein pehmeästi rulavaan ostinatoon muotoiltuna.

Viisi bagatellia pianolle

5 bagatellia on ensimmäinen sävellykseni. Työstün sitä pari vuotta sävellysopintojen alkuksi, Einojuhani Rautavaaran oppilaana Sibelius-Akatemiassa. Pitkä vaivannäkö tässä kohtaa oli tärkeä kokemus, ratkaiseva askel kohti omaa identiteettiä säveltäjänä. Musiikkini myöhempää piirteitä on idullaan: mimoosamainen herkkyyss, viimeisen osan koralimateriaali (Jesu, meine Freude), ylipäänsä yksinkertaisen ja tiheäsisältöisten ratkaisujen vuorovaikutus. Kaudessa alkuosassa käytän vain pianon ylärekisterin haurasta soittoa; kolmanteen bagatelliin mennessä olin jo sen verran oppinut harmoniasta, että uskaltauduin keski-c:n alapuolelle. Kantaesityksen vuonna 1982 soitti Ilmo Ranta; iloitsen että hän tällä festivaalilla esittää sekä vanhimman että (suunnilleen) uusimman sävellykseni.

Jyrki Linjama

Richard Wagnerin oopperan Tristan ja Isolden alkusoiton alussa kuultavaa nk. Tristan-sointua pidetään merkittäväänä askeleena pois perinteisen länsimaisesta taidemusiikista duuri-molli-tonaalisuuden kahleista. Wagnerin oopperoihin verrattuna 13 tahtia pitkä, esitysohjeella Schachtend (kaihoisasti) varustettu piano-kappale on suorastaan mikroskooppisen pieni, mutta yhteys äskeni mainittuun alkusoittoon on ilmiselvä. Kappaleen syntyäkakin on todennäköisimmin sama, vuoden 1858 tienoo, joten on oletettavaa, että tämä kappale toimi uuden idean eräänlaisena alkovedoksena.

Muutamaa vuotta myöhemmin Wagner näki Pariisissa ikunansa ulkopuolella kahden mustan joutsenen ulvan lammikossa, tuokio-

Det s.k. Tristan-ackordet, som hörs alldeles i inledningen av **Richard Wagners** opera Tristan och Isolde, betraktas som ett av de första avgörande stegen bort från den traditionella dur-moll-tonaliteten i den västerländska konstmusiken. I jämförelse med Wagners operor är det 13 takter långa pianostycket med beteckningen *Schmachtrand* (smäktande) närmast mikroskopiskt, men släktskapet med ovan nämnda uvertyr är uppenbart. Tillkomsttiden är uppenbarligen densamma som Tristan, dvs. omkring 1858, så det lilla pianostycket fungerade trotsigen som en förstudie.

Några år senare såg han från sitt fönster i Paris två svarta svanar simma i en damm, en ögonblicksbild som han förevigade i pianostycket *Ankunft bei den schwarzen Schwänen*. Det tredje stycket, *Albumblatt für Frau Betty Schott* komponerades år 1875 som tack för att förläggaren Franz Schotts hustru hjälpt honom att få tillbaka ett manuskript.

Närmare den tyska romantiska traditionen kommer vi genom den svenska solosångtraditionen som blomstrade under 1900-talets första decennier. **Wilhelm Stenhammar**, **Hugo Alfvén**, **Ture Rangström** och **Gustaf Nordqvist** hörde alla till det tongivande kompositörsgardet i det senromantiska Sverige och komponerade solosånger som i allt väsentligt byggde vidare på den tyska liedtraditionen så som den utformats under 1800-talets slut.

En liknande funktion som liederna, dvs. musik för hem och salonger, samt informella musiksammankomster, fyllde under 1800-talet den rikliga floran av småskalig pianomusik. Av det här slaget var exempelvis **Verdis** två bevarade pianostycken, som aldrig publicerades under tonsättarens livstid. Också den egensinnige fransmannen **Charles-Valentin Alkan** bidrog till den här genren, dock med en helt annan volym än Verdi. Hans op. 63 rymmer hela 48 motifs eller esquisses (skisser) och exemplifierar därigenom också hans förkärlek för att gruppera ihop små kompositioner till större samlingar.

I Italien hade man förstås en egen stark sångtradition i form av opera att bygga på, vilket exempelvis **Giuseppe Verdi** gjorde genom att vid sidan av arbetet med operorna bearbeta samma eller besläktat material till enskilda sånger och sångsamlingsar. Majoriteten av dessa sånger kom till under 1830- och 40-talen, men *Stornello* från år 1869 är ett exempel på hans senare sångproduktion.

kuva, jonka hän ikuisti kappaleessa *Ankunft bei den schwarzen Schwänen*. Kolmas kappale, *Albumblatt für Frau Betty Schott*, sävellettiin vuonna 1875 kiitollisuuden osoituksena kustantaja Franz Schottin vaimolle, joka oli auttanut Wagneria saamaan erään käsi-kirjoituksensa takaisin.

Lähempänä saksalaista romantista perinnettä löydämme ruotsalaisesta lauluperinteestä 1900-luvun alkupuolella. **Wilhelm Stenhammar**, **Hugo Alfvén**, **Ture Rangström** ja **Gustaf Nordqvist** kuuluivat kaikki keskeiseen säveltäjä-kaartiin myöhäisromantiikan Ruotsissa säveltäen lauluja, jotka olivat oikeastaan suoria saksa-laisen 1800-luvun lopun liedperinteiden perillisiä.

Charles-Valentin Alkan

Liedin kaltainen käyttötarkoitus, siis esittäminen kodeissa, salongeissa ja vapaampimuotoisissa musiikkikokoontumisissa, oli 1800-luvun luke-mattomilla pienkappaleilla pianolle. Tällaisia olivat mm. **Verdiltä** kaksi säilynyttä pianoteosta, jotka jäävät julkaisematta hänen elinaikanaan. Myös omaperäinen ranskalaissäveltäjä **Charles-Valentin Alkan** panosti tähän genreen, mutta huomattavasti isommalla teosmäärällä. Hänen opuksensa nro 63 sisältää peräti 48 pientä hahmotelmaa, esquisses, ja onkin hyvä esimerkki säveltäjän taipumuksesta niputtaa yksittäisiä teoksia isompiin kokoelmiin.

Italiaisilla oli tietysti oma vahva lauluperinteesä oopperan muodossa, mille pohjalle rakentaa. Näin teki esimerkiksi **Giuseppe Verdi**, joka oopperoidensa säveltämisen ohella käytti samaa tai samankaltaista aineistoa yksittäisiin lauluihin ja laulusarjoihin. Valtaosa Verdin lauluista syntyi 1830- ja 40-luvuilla, mutta vuonna 1869 sävelletty *Stornello* on esimerkki hänen myöhäisemmästä laulutuotannostaan.

Onsdag - Keskiviikko 10.7.
19.00 Sagu kyrka - Sauvon kirkko

5. An English Evening

25/22/15 €

Benjamin Britten: Phantasy Quartet op. 2 (1932)
(1913–1976)

Christoph Hartmann, oboe
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Georg Friedrich Händel: Koncert för klaver och stråkar
(1685–1759) Konseretto klaveerille ja jousille B, HWV 290 op. 4/2 (1735)
A tempo ordinario e staccato
Allegro
Adagio e staccato
Allegro ma non presto

Petteri Pitko, cembalo
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello
Eero Palviainen, äreluta - arkkiluutu

Benjamin Britten: Six Metamorphoses after Ovid op. 49 (1951)
(1913–1976)
Pan
Phaeton
Niobe
Bacchus
Narcissus
Arethusa

Christoph Hartmann, oboe

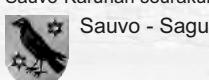
Georg Friedrich Händel: Allemande & Courante
(1685–1759)
Eero Palviainen, äreluta - arkkiluutu

Henry Purcell: Svit för cembalo - Sarja cembalolle d, Z668
(1659–1695)
Almand (Bell Barr)
Carant
Corant
Hornpipe

Petteri Pitko, cembalo

Henry Purcell: When I am laid in earth Z626 (Dido and Aeneas)
(1659–1695) Sweeter than Roses Z585 (Pausanias, the betrayer of his country)
Man is for the woman made Z605 (The Mock marriage)
If music be to the food of love Z379a

Sagu-Karuna församling
Sauvo-Karunan seurakunta

Birgit Beckherrn, sopran - sopraano
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello
Eero Palviainen, äreluta - arkkiluutu
Petteri Pitko, cembalo

Benjamin Brittens kvartett op. 2 var ett av de verk genom vilka Britten etablerade sig i centrum av det engelska musiklivet i början av 1930-talet. Han hade inlett studier vid Royal College of Music och skrev den här kvartetten som tävlingsbidrag för det särpräglade Cobbett-priset, vilket stipulerade att de tävlande verken skulle utformas så att de anknöt till den elisabetanska fantasia-traditionen. Brittens lärare Frank Bridge hade vunnit med sin *Phantasy Quartet* år 1910 och hans elev följe nu efter genom en övertygande seger.

Georg Friedrich Händel var på 1730-talet väl etablerad som opera- och oratorietonsättare i London, men konkurrensen om publiken var stenhård. Det rådde ingen brist på teater och annan underhållning. Dessutom ingick underhållningen i ett politiskt spel. Händel var kapellmästare i Royal Academy of Music, ett operasällskap som stöddes av kung Georg II. År 1733 grundades emellertid det konkurrerande sällskapet Opera of the Nobility med stöd av prins Fredrik av Wales och som trumfkort lyckades de engagera den italienska kastratsångaren Farinelli. Händel arbetade febrilt för att hålla sig flytande och satte i rask takt upp operor och oratorier. De sex konserterna för cembalo eller orgel och orkester som publicerades år 1738 som Händels op. 4 har sitt ursprung som mellanaktsmusik i dessa sammanhang. *Konserten i B-dur* användes vid ett uppförande av oratoriet Ester år 1735.

Georg Friedrich Händel

Benjamin Brittenin kvartetto op. 2 oli yksi niistä teoksista, joilla säveltäjä loi itselleen mainetta englantilaisessa musiikkielämässä 1930-luvun alkupuolella. Britten oli aloittanut opiskelunsa Royal College of Musicissa ja sävelsi tästä kvartettoa omalaatuisen Cobbett -sävellys-palkinnon ehdokkaaksi. Tämä palkinto edellytti teosta, joka ainakin löysästi viittaisi renessanssin ja varhaisbarokin englantilaiseen fantasia-perinteeseen. Brittenin opettaja Frank Bridge oli voittanut tämän palkinnon omalla *Phantasy Quartet* -teokseellaan vuonna 1910 ja Britten seurasi perässä ylivoimaisella voitolla.

Georg Friedrich Händel oli 1730-luvulla vakiinnutinan asemansa ooppera- ja oratorio-säveltäjänä Lontoossa, mutta kilpailu yleisöstä oli kovaa. Teattereista ja muista viihteistä ei ollut pulaa ja lisäksi taiteet olivat osa poliittista peliä. Händel oli kuningas Yrjö II:n tukeman oopperaseurue Royal Academy of Musicin kapellimestari. Vuonna 1733 perustettiin kilpaileva seurue Opera of the Nobility Walesin prinssi Frederikin tuella, ja tämä uusi pelaaja onnistui kiinnittämään riveihinsä italialaisen kstraattilaulaja Farinellin. Händel ahersi kihkäästi tämän uuden kilpailijan uhan alla ja esitti oopperoita ja oratorioita tiheään tahtiin. Kuusi konserttoa cembalolle tai uruille ja orkesterille, jotka julkaistiin vuonna 1738 Händelin opuksena nro 4, ovat peräisin näiltä vuosilta ja niitä käytettiin alunperin välimusiikkina näissä isoissa produkioissa. *B-duurikonsertto* kuultiin alunperin vuonna 1735 Ester -oratorion esityksen yhteydessä.

Benjamin Brittenin *Kuusi Metamorfoosia* Ovidiuksen mukaan ovat osa pitkää perinnettä, jossa hyödynnetään klassista kreikkalais-roomalaista mytologiaa taidemusiikin inspiraationa. Nämä kuusi lyhyttä kappaletta sävellettiin ja kantaesitettiin vuonna 1951 ja muutamat niistä käsittelevät muodonmuutoksia, joita Ovidius kuvaili kirjassaan *Metamorfooseja*. Brittenin musiikissa kuuluu niinkään perinteikäs musiikkiin kuvailu, joka sävellystyylinä ei nauttinut kovinkaan suurta suosiota 1900-luvun säveltäjien keskuudessa.

Britten esittelee Kuudessa Metamorfoosissa varsin elävästi myyttisiä muutoksia, alkaen Pan-jumalasta, joka soittaa ruokopillillä, jonka hän on tehnyt ruo'oista, joiksi ihastuttava nymfi Syrin x on muuttunut. Antiikin taru päättyi Arethusaan -nymfiin, joka paetakseen jokijumala Alpheuksen kosiskelua, muuttui lähteeksi.

Benjamin Brittens *Sex metamorfoser efter Ovidius* är fast rotade i en lång tradition av konstmusik inspirerad av den klassiska grekisk-romerska mytologin. Dessa sex små stycken som skrevs och uruppfördes år 1951 behandlar några av de mytologiska förvandlingar som Ovidius beskrev i sitt verk *Metamorfoser*. Britten tydde sig också i det praktiska utförandet till ett grepp med långa traditioner, det mäleriskt beskrivande – ett grepp som kanske inte annars stod så högt i konjunktur bland 1900-talets tonsättare. Inte desto mindre är det en serie livfulla och engagerande bilder som Britten levererar, från den berömda myten om Pan som spelar på den pipa han gjort av de vassrör som tidigare varit den förtjusande nymfen Syrinx, till Arethusa, en annan nymf som för att undkomma flodguden Alpheus närmanden blev till en källa.

Ett par år äldre än **Händels** Konsert i B-dur, är *Allemanden i g-moll*, ursprungligen komponerad som en del av cembalosvitnen HWV 439, medan *Couranten* är ett av de många separata småstycken Händel lämnat efter sig.

Henry Purcell, denne Orpheus Britannicus, ansågs länge vara den enda engelska tonsättaren som kunde mäta sig med de stora barocktonsättarna nere på kontinenten. I någon mån var den här uppfattningen en efterkonstruktion som, även om Purcells upphöjelse var helt berättigad, kastade en onödigt djup skugga över hans samtida kolleger. Ett slags engelskt Sibelius-komplex om man så vill.

Purcells stora förtjänst var det sätt på vilket han kombinerade kontinentala stilelement och lade till egna färgnyanser med ett klingande resultat som var distinkt annorlunda än förebilderna och som blev något av ett engelskt stilideal. Idag är det framför allt för hans vokalmusik i olika gener som han är känd, men även inom instrumental-musiken var han en viktig figur och gjorde mycket för att exempelvis introducera triosonaten som form i England. *Cembalosvitnen Z668* är en del av samlingen *A Choice collection of lessons for the harpsichord or spinet*, som gavs ut postumt av Purcells änka 1696. De allmänt förekommande danserna som inleder sonaten har här kompletterats med den specifikt engelska hornpipe.

Sången *If music be the food of love* gavs ut i tidskriften Gentleman's Journal år 1692, medan de tre övriga sångerna i kvällens program kom till som musik för teaterföreställningar eller, som i fallet *When I am laid in earth*, operan Dido och Aeneas. Det är denna opera som framför allt gjort Purcell till ett namn bland operatonsättare, men minst lika viktiga i hans produktion är de många enskilda sånger han skrev för dussintals olika teaterpjäser.

Händelin B-duurikonserttoa pari vuotta vanhempi on *Allemande g-mollissa*, joka alunperin sävellettiin osaksi Händelin cembalosarjaa HWV439, kun taas *Courante* on yksi monista itsenäisistä pikkukappaleista Händelin teosluettelossa.

Henry Purcell

Henry Purcellia, tästä "Britannian Orfeusta", oli pitkään pidetty ainoana englantilaisena barokki-säveltäjänä, joka pystyi kilpailemaan manner-Euroopan suurten mestarien kanssa. Tämä käsitys on tietyistä jossain määrin luotu jälkkikäteen ja vaikka Purcellin suosio oli täysin ansaittu se myös jätti hänen säveltäjäkollegansa turhan syvään varjoon. Eräänlainen englantilainen Sibelius-kompleksi, jos näin voi sanoa.

Purcellin ehkä suurin ansio oli hänen tapansa yhdistää erilaisia vaikutteita Italiasta ja Ranskasta lisäten omia ja paikallisia sävyjä, jotka loivat omalaatuisen englantilaisesti soivaa musiikkia. Siitä tulikin eräänlainen sointi-ihanne Englannissa. Nykyään Purcell tunnetaan erityisesti eri genren maiden laulumusiikista, mutta hän oli myös soitinmusiikin puolella hyvin tärkeä hahmo, joka esimerkiksi vahvasti vaikutti triosonaatin rantautumiseen Englannissa. *Cembalo-sarja Z668* on osa kokoelmaa *A Choice collection of lessons for the harpsichord or spinet*, jonka Purcellin leski julkaisi säveltäjän kuoleman jälkeen vuonna 1696. Sarjassa kuullaan sekä yleisiä tangssiosia, että paikallisenä mausteenä englantilainen hornpipe-tanssi.

Purcellin laulu *If music be the food of love* julkaistiin aikakausilehdessä Gentleman's Journal vuonna 1692. Tämän konsertin kolme muuta laulua sävellettiin teatteriesityksiin tai, kuten tapauksessa *When I am laid in earth*, tunnettuun oopperaan Dido & Aeneas. Purcellin asema oopperasäveltäjänä on pitkälti nimenomaan tämän oopperan ansiota, mutta vähintään yhtä tärkeitä hänen tuotannossaan ovat useat yksittäiset laulut, joita hän sävelsi lukuisiin teatterinäytelmiin.

Torsdag - Torstai 11.7.2013

15.00 Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano
6. Herrgårdsstäminn - Tunnelmia kartanossa

20/17/12 €

17.00 Söderlångvik gård - Söderlångvikin kartano
7. Herrgårdsstäminn - Tunnelmia kartanossa

Privattillställning
Yksityistilaisuus

Gabriel Fauré:
(1845–1924)

Sicilienne op. 78
Berceuse op. 16

Christoph Hartmann, oboe
Päivi Severeide, harpa - harppu

David Kellner:
(1670–1748)

Fantasia
Passacaille

Eero Palviainen, äreluta - arkkiluutu

Giovanni Benedetto Platì: Sonat för cembalo - Sonaatti cembalolle g, op. 1/4 (1742)
(1697–1763)

Largo
Presto e alla breve
Adagio
Non tanto Allegro

Petteri Pitko, cembalo

Gabriel Fauré:
(1845–1924)

Impromptu op. 86

Päivi Severeide, harpa - harppu

Manuel de Falla:
(1876–1946)

Siete Canciones populares Espanolas (1914)
(Sju spanska folksånger - Seitsemän espanjalaista kansanlaulua)
II Seguidilla Murciana
V Nana

Maurice Ravel:
(1875–1937)

Cinq Mélodies populaires Grecques (Michel Dimitri Calvocoressi)
(1904)

Le réveil de la mariée
Là-bas, vers l'église
Quel galant m'est comparable?
Chanson des cueilleuses de lentisques
Tout gai!

Birgit Beckherrn, sopran - sopraano
Päivi Severeide, harpa - harppu

Aktia

Under en tid när musiken i Frankrike slets åt olika håll var **Gabriel Fauré** en tonsättare som gick sin egen väg. Han var i längden inte intresserad av att följa upp sin lärare Saint-Saëns fascination för Wagners och Liszts musik, men han földe inte heller okritiskt de yngre kollegerna Satie och Debussy i deras omdaning av det musikaliska språket. I stället renodlade han under sin karriär ett slags klassiskt raffinerat och allt mera sparsmakad lyricism, efterhand med influenser från de franska impressionisterna. Faurés berömmelse vilar främst på hans solosånger och några större verk med Requiem i spetsen. Mycket välkänd är också hans smäktande *Sicilienne* från år 1898, ursprungligen skriven för violin och piano, men sedermera arrangerad för många olika sammansättningar. Något tidigare är *Berceuse*, publicerad år 1880 för violin och orkester, men baserad på ett tidigare och numera förlorat kammarverk.

David Kellner föddes i en by nära Leipzig, men kom att tillbringa nästan hela sitt liv på våra breddgrader. År 1693 skrevs han in som studerande vid Kungliga Akademien i Åbo, där han tillbringade omkring ett och ett halvt år. En orsak till hans ankomst till Åbo torde ha varit att hans äldre bror Christian sedan år 1680 verkat som organist i Åbo domkyrka och David torde också ha assisterat vid orgelpulten under sin tid i staden. Vidare studier vid (det likaledes svenska) universitetet i Dorpat följdes av bland annat en kortare militär karriär och slutligen en organist- och klockarpost vid St.Jakobs kyrka i Stockholm. Han vann relativt stor berömmelse med en handledning i generalbas, men hans bevarade musikaliska produktion inskränker sig till en enda samling om 17 lutkompositioner.

Giovanni Benedetto Platlis tidigare historia är höjd i dunkel. Han föddes antagligen i Padua eller Venedig och torde ha fått sin utbildning i den senare staden. Bland möjliga lärare finns därmed namn som Lotti, Albinoni, Vivaldi och Marcello. År 1722 flyttade Platti emellertid till Würzburg och trädde i tjänst som musiker med mycket varierande uppgifter i det lokala hovet. Hans bevarade verk är inte särskilt många, med samtidia mått mätt, men det som tydligt framgår är Platlis goda sinne för strukturerade helheter både när han arbetar i det mera ålderstigna barockidiomet och när han, kanske med inspiration från hemtrakterna, rör sig inom förklassiskt rätlinjiga domäner. *De sex cembalonaterna "sur le goût italien"* op. 1 publicerades i Nürnberg år 1742.

År 1896 efterträdde **Fauré** Jules Massenet på posten som kompositionslärare vid konserva-

Aikana, jolloin musiikkia Ranskassa oltiin viemässä kahteen eri suuntaan, säveltäjä **Gabriel Fauré** kulki omia reittejään. Hän ei ollut pitkällä tähäimellä kiinnostunut seuraamaan opettajansa Saint-Saënsin viitoittamaa tietä Wagnerin ja Lisztin seuraajaksi, muttei myöskään ollut halukas liittymään ehdoitta mullistavimpien nuorempien säveltäjien Satién ja Debussyn joukkoon. Sen sijaan Fauré viljeli uransa aikana omaperäistä, klassisen hienostunutta ja vähtellen yhä pelkistetympää sävelkieltä, joka ammensi ajan mittaan vaikuttelta myös impressionisteista. Faurén kuuluisuus nojaa erityisesti hänen soololauluihinsa, sekä muutamaan isompaan teokseen, Requiem ehdottomana kärkenä. Hyvin tunnettu on myös hänen vuonna 1898 säveltämänsä *Sicilienne*, alunperin viululle ja pianolle sävelletty teos. Hieman varhaisempi on orkesterille ja viululle sävelletty *Berceuse*, joka julkaistiin vuonna 1880 ja perustuu vielä varhaiseen, mutta myöhemmin hävinneeseen kamarimusiikkiteokseen.

David Kellner syntyi pienessä kylässä Leipzigin lähellä, mutta vietti lähes koko elämänsä meidän leveysasteillamme. Vuonna 1693 hänestä tuli puoleksitoista vuodeksi Turun Akatemian opiskelija. Ratkaisua varmaankin edesauttoi hänen vanhempi veljensä Christian, joka oli jo vuodesta 1680 toiminut Turun tuomiokirkon urkurina. Myös David oli mitä todennäköisimmin mukana avustamassa urkumusisoinnissa Turussa oleskellessaan. Hän jatkoi opiskelua (niinikään ruotsalaisessa) Tarton yliopistossa, teki mm. lyhyehkön sotilaallisen uran ja päätyi lopuksi Tukholmaan Pyhän Jaakobin kirkon urkuriksi. Hän saavutti melko laajaa mainetta keraali-basson oppikirjallaan, mutta hänen omasta musiikistaan on säilynyt ainoastaan 17 kapoletta sisältävä luuttukirja.

Giovanni Benedetto Platlin varhainen historia on hämärän peitossa. Hän syntyi todennäköisesti joko Padovassa tai Venetsiassa ja sai muusikon koulutuksen jälkimmäisessä kaupungeissa. Mahdollisten opettajien joukosta löytyy mm. Lotti, Albinoni, Vivaldi ja Marcello. Vuonna 1722 Platti muutti Würzburgiin ja sai muusikkona monipuolisia tehtäviä paikallisessa hovissa. Sen ajan mittapuulla mitattuna Platti ei jäettänyt jälkeensä kovin suurta tuotantoa. Säilyneestä musiikista näkyy selvästi Platlin kyky luoda selkeitä rakennelmia riippumatta siitä, onko teos sävelletty perinteisempään barokkityyliin vaikko uudempaan, varhaisklassiseen sävyn. Kuusi cembalononaattia "sur le goût italien" op. 1 julkaistiin Nürnbergissä vuonna 1742.

toriet i Paris och nio år senare blev han dess rektor. Detta var något av en revansch för Fauré som vid en tidigare arbetsansökan hade ansetts alltför nymodig. År 1904 komponerade han för konservatoriets harptävling det krävande stycket *Impromptu op. 86*, som sedermera har blivit ett standardstykke i den klassiska repertoaren för harpa.

Många var de tonsättare som kring sekelskiftet 1900 kom till Paris för att göra karriär. Staden var vid den här tiden den absoluta musikaliska mittpunkten i Europa, så det här är knappast något att förundras över. **Manuel de Falla** hade redan påbörjat en karriär som tonsättare i Madrid, med en aning haltande framgång och tänkte år 1907 att en turné till Paris skulle kunna göra honom gott. Han kom i slutändan att bosätta sig där för de närmaste sju åren och rörde sig i de centrala musikkretsarna i staden, tillsammans med Debussy, Ravel och Stravinsky mfl. *De sju sångerna på spanska folkliga teman* skrevs under hans sista år i Paris, men uruppfördes först 1915 hemma i Madrid, där de gjorde stor succé. Numera hör sångerna till Fallas allra mest kända verk och finns tillgänglig i ett flertal olika arrangemang, vokala och instrumentala. De melodiska linjerna präglas av en karakteristisk "spanskhet" som kom att odlas flitigt av Falla och andra tonsättare under början av 1900-talet. Till stöd för dessa bygger Falla ett rikt modalt färgat ackompanjemang, som också det får sina chanser att briljera.

År 1904 fick **Maurice Ravel** en angelägen bärjan av Pierre Aubry att för dennes planerade föreläsning om grekisk folkmusik arrangera några sånger som klingande exempel. En gemensam bekant av grekisk härfolkst sållade fram fem sånger till vilka Ravel komponerade ackompanjemang inom loppet av ett par dagar. Ytterligare tre sånger vaskades sedan fram och genomgick samma behandling. Det var bland dessa åtta som Ravel sedermera gjorde det urval för publikation och offentligt uruppförande år 1906 som idag är känt som hans *Fem grekiska folksånger*. Ursprungligen framfördes de på originalspråket, men numera är det i fransk språkdräkt man oftast hör dessa sånger.

Vuonna 1896 **Fauré** seurasi Jules Massenetia Pariisin konservatorion sävellyksenopettajana ja yhdeksän vuotta myöhemmin hänestä tuli konservatorion rehtori. Tämä oli Fauréelle kaivattu voitto, sillä aikaisemmassa työnhaussa hänet oli hylätty liian modernina säveltäjänä. *Impromptu op. 86* on vuonna 1904 konservatorion harppukilpailuun sävelletty virtuoosinen teos, josta on myöhemmin tullut vakiintunut osa klassista harppuohjelmistoa.

Monia olivat säveltäjät, jotka viime vuosisadan vaihteessa tulivat Pariisiin tehdäkseen uraa silloisen Euroopan ehdottomassa musiikillisessä pääkaupungissa. **Manuel de Falla** oli jo Madridissa luonut itselleen säveltäjän uraa, tosin hieman puolivillaisella menestyksellä. Nämä ollen Falla ajatteli vuonna 1907, että konserttimatka Pariisiin tekisi hyvää. Matkasta tuli lopulta seitsemän vuoden mittainen asettautuminen kaupunkiin ja tutustuminen keskeisiin säveltäjiin kuten Debussy, Ravel ja Stravinski ym. *Seitsemän espanjalaisista kansanlaulua* sävellettiin Fallan viimeisen Pariisin vuoden aikana, mutta kantaesitettiin vasta seuraavana vuonna, 1915, kotona Madridissa. Menestys oli suuri ja näistä lauluista on sittemmin tullut yksi Fallan tunnetuimista teoksista. Niistä on myös tehty lukuisia sovitukseja eri kokoonpanoille. Melodioissa kuuluu tunnuksenomaiseen "espanjalaisväri" jota sekä Falla että monet muut säveltäjät viljelivät 1900-luvun alussa. Näiden tueksi Falla on rakentanut modaaleisti värijätyneen säästyksen, jossa on myös mahdollisuukset brillerata.

Manuel de Falla

Vuonna 1904 **Maurice Ravel** sai Pierre Aubryltä hartaan pyynnön sovittaa tämän luennolle kreikkalaisesta kansanmusiikista soivia esimerkkejä. Yhteenen kreikkalaistaustainen tuttava valitsi viisi laulua, joihin Ravel parissa päivässä sävelsi pianosäestyksen. Vielä kolme laulua seurasi jälkeenpäin ja näistä kahdeksasta Ravel valitsi myöhemmin viisi, jotka hän vuonna 1906 julkaisi nimellä *Viisi kreikkalaista kansanlaulua*. Nämä kantaesitettiin samana vuonna alkuperäiskelellä, mutta nykyään niitä lauletaan yleensä ranskaksi.

Torsdag - Torstai 11.7.2013
19.00 Kulttuuritalo KIVA, Salo

8. Italiensk afton - Italialainen ilta

25/22/15 €

Med S-Förmånskort - S-Etukortilla **22/20/13 €**

Giuseppe Verdi:
(1813–1901)

Stråkkvartett - Jousikvartetto e (1873)

Allegro

Andantino

Prestissimo

Scherzo Fuga. Allegro assai mosso

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Robert Schumann:
(1810–1856)

Tre romanser - Kolme romanssia op. 94 (1849)

Nicht Schnell

Einfach, Innig

Nicht Schnell

Christoph Hartmann, oboe
Ilmo Ranta, piano

Ottorino Respighi:
(1879-1936)

Pianokvintett - Pianokvintetto f (1902)

Allegro – Largamente – Più sostenuto – Tempo primo – Più allegro

Andantino

Vivacissimo – Meno – Andantino – Lentamente – Presto – Più presto –
Prestissimo

Ilmo Ranta, piano
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Ottorino Respighi:
(1879–1936)

Il tramonto (Solnedgången - Auringonlasku), (1914)

Essi Luttinen, mezzosopran/- sopraano
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Antonio Pasculli:
(1842–1924)

Gran concerto sopra motivi dei Vespi siciliani di Verdi

Christoph Hartmann, oboe
Ilmo Ranta, piano

Giuseppe Verdi:
(1813–1901)

La seduzione (Luigi Palestro)

Stornello (anonym)

Il poveretto (anonym)

La zingara (S. M. Maggioni)

Essi Luttinen, mezzosopran/- sopraano
Ilmo Ranta, piano

Namnet **Giuseppe Verdi** för knappast i första hand tankarna till kammarmusik, eller för den delen till någon som helst annan musik än den sceniska. Liksom så många andra italienska 1800-talstonsättare byggde Verdi så gott som uteslutande sin karriär på opera och andra vokalverk och han lämnade ytterst få instrumentalkompositioner efter sig. I ett brev till Hans von Bülow hävdade han helt frankt att formella instrumentalgener som stråkkvartetten inte passade det sydliga temperamentet. Inte desto mindre gjorde han åtminstone ett försök att förena de olika världarna. Hans enda bevarade kammarmusikverk, *Stråkkvartetten i e-moll*, har emellertid också den en koppling till operan så tillvida att Verdi komponerade den som tidsfördriv under förberedandet av en produktion. Det var närmare bestämt år 1873 och operan Aida som skulle framföras i Neapel, då titelrollsinnehavaren, sopranen Teresa Stolz, insjuknade och produktionen födröjdes. Verdi lät sedan framföra kvartetten två dagar efter premiären, vid en mindre bjudning i hans hotell. Han var något tveksam till att släppa kvartetten ifrån sig för ytterligare framföranden, men efter några år kunde den spelas i Paris och London, vilket i förlängningen bidrog till att införliva kvartetten i den senromantiska standardrepertoaren.

Aret 1849 var för **Robert Schumann** synnerligen produktivt - trots oroligheterna i Dresden som tvingat Wagner på flykt och som föranledde Schumann själv att bosätta sig på landsorten en bit utanför staden och trots hans vacklande fysiska och psykiska hälsa. Men under detta år upplevde han alltså ett rejält uppsving och skrev bland mycket annat en hel rad verk för solo-instrument med pianoackompanjemang, inom ramarna för vilka han började experimentera med nya klangfärger. Denna tendens skulle sedan förstärkas under hans sista år i livet och har föranlett vissa att tala om en konstnärlig nedgång börjande under år 1850. De kontraster och varierande harmoniska infallsvinklar vi finner de olika generer Schumann arbetade med motsäger emellertid detta och indikerar tvärtom en högst medveten användning av de olika färgerna på paletten. *De tre romanserna i opus 94* skrevs ursprungligen för oboe och piano, men pragmatiskt nog auktoriserade Schumann också användandet av andra instrument (violin eller klarinett). Också här möter vi en Schumann intimit förtrogen med de lyriska och berättande melodiernas magi.

Liksom så många samtida italienska tonsättare var **Ottorino Respighi** flitigt verksam inom opera-genren, men med början redan under studieåren arbetade han också idag med olika

Nimi **Giuseppe Verdi** ei viene ajatuksia ensimmäisenä kamarimusiikkiin tai ylipäätään muuhun kuin näyttämölliseen musiikkiin. Niin kuin monet muut italialaiset säveltäjät 1800-luvulla, Verdi rakensi uransa miltei täysin oopperan varaan ja jätti vain harvoja instrumentalisävellyksiä jälkeensä. Hans von Bülowille suunnatessa kirjeessä Verdi totesi, ettei muodollinen instrumentaalimusiki kuten jousikvartetot sovi eteläiselle temperamentille. Silti Verdi toteutti ainakin yhden yrityksen yhdistää nämä erilaiset maailmat. Hänen ainoa jäljelle jänyt kamarimusiikkiteoksensa, *Jousikvartetto e-mollissa* on kuitenkin myös kytökissä oopperaan siinä mielessä, että Verdi sävelsi sitä ajanvietteenä oopperaproduktion harjoitusvaiheessa. Vuosi oli 1873 ja Aidaa oli tarkoitust esittää Napolissa, mutta ensi-iltaa lykättiin nimiroolia laulavan sopranon Teresa Stolzin sairastumisen takia. Odotellessaan Verdi sävelsi tämän kvarteton ja antoi esittää sitä hotellissaan pienimuotoisissa kutsuissa kaksi päivää ensi-illan jälkeen. Hän oli vastahakoinen kvarteton julkaisemiselle tai ylipäätään sen uusia esityksiä kohtaan, mutta muutaman vuoden kuluttua se voitiin esittää Pariisissa ja Lontoossa, minkä jälkeen kvartetto vakiintui osaksi myöhäisromanttista kantaohjelmistoa.

Giuseppe Verdi

Vuosi 1849 oli **Robert Schumannille** verrattain tuottoisa, vaikka Dresdenissä puhjenneet levottomuudet olivat pakottaneet Schumannin hakemaan turvaa maaseudulta ja säveltäjää vaivasi paheneva psyykkinen ja fyysisen huonovointisuus. Sinä vuonna hän kuitenkin sävelsi muun muassa joukon pianosäestyk-

kammargenrer och var själv en framstående kvartettviolinist och -altviolinist. Under hela sin karriär fortsatte han att återkomma till kvartettformatet, både genom att komponera regelrätta stråkkvartetter och genom att använda instrumentsammansättningen i andra sammanhang. *Pianokvintetten i f-moll* kom till år 1902, samtidigt som hans pianokonsert och även här domineras pianot på ett ofta konsertant sätt. Ett annat sätt att använda kvartettuppsättningen finner vi i sättningen av den engelske romantiske poeten Percy Bysshe Shelleys dikt "The Sunset" i italiensk översättning för sopran och stråkkvartett från år 1914. *Il Tramonto* är en av tre omfattande kompositioner till texter av Shelley som Respighi producerade mellan 1910 och 1915.

Ottorino Respighi

Ett vanligt sätt att skapa musik för salongerna före inspelningsteknikens tidevarv var att göra arrangemang av kända verk, särskilt "förminsknings" av stora kompositioner som symfonier, konserter och operor. Ett fritt och virtuost exempel på detta är den italienske oboisten **Antonio Pasculli**, "oboens Paganinis" bearbetning av teman från Verdis opera *Les vêpres siciliennes*.

Också Verdi själv drog nytta av samtidens flärd för mindre musikverk för salongsbruk, främst genom att vid sidan av arbetet med operorna bearbeta samma eller besläktat material till enskilda sånger och sångsamlningar. Majoriteten av dessa sånger kom till under 1830- och 40-talen, men *Stornello* från år 1869 är ett exempel på hans senare sångproduktion.

sellisiä sooloteoksia, joissa hän kokeili uusia soitivärejä. Tämä taipumus uusiin sävyihin on saanut jotkut puhumaan taiteellisesta alamäestä Schumannin viimeisinä vuosina. Hänen musiikkisaan esitysvät eroavaisuudet lajista toiseen puhuvat kuitenkin tätä väitetä vastaan, osoittaen päinvastoin hyvin tietoista paletin eri sävyjen käyttämistä. *Kolme romanssia* kirjoitettiin alun perin oboelle ja pianolle, mutta Schumann antoi luvan myös muiden soitinten, kuten viulun tai klarinetin käyttöön. Näistäkin kappaleista paistaa Schumannin mestarillisuus melodioiden lyrisessä kerronnassa.

Monen muun italialaisväeltäjän tapaan **Ottorino Respighi** oli aktiivinen oopperasäveltäjä, mutta jo opiskeluaihanaan hän kokeili ahkerasti myös erilaisia kamarimusiikkilajeja ja oli erinomainen kvartettiviolisti ja -alttoviolisti. Elämänsä aikana Respighi palasi toistuvasti jousikvartettiin, sekä varsinaisia kvartettoja sävelmällä, että käytämällä tätä kokoonpanoa muissa sävellyslajeissa. *Pianokvintetto f-mollissa* syntyi vuonna 1902, samoihin aikoihin kuin hänen pianokonserttonsa, ja tässäkin teoksessa piano dominoi väillä konserttonomaisella tavalla. Toinen tapa soveltaa jousikvartetin soitia on Respighin sävellys romanistikana ajan englantilaisrunoilija Percy Bysshe Shelleyn runon "The Sunset" italian-kieliseen käännykseen. Sopraanolle ja jousikvartetille sävelletty *Il Tramonto* vuodelta 1914 on yksi kolmesta laajasta teoksesta Shelleyn teksteihin, joita Respighi sävelsi 1910-luvun alkupuolella.

Yleinen tapa luoda musiikkia salonkikäyttöön ennen äänitystekniikan aikakautta oli laajojen teosten, kuten sinfonioiden, konserttojen ja oopperoiden sovittaminen pienempään kamari-muotoon joko kokonaисina tai valikoiden. Vapaa-muotoinen ja virtuoosinen esimerkki tästä on oboisti **Antonio Pasculli**, "oboen Paganinin" sovellutus Verdin oopperan *Les vêpres siciliennes*-teemoista.

Myös Verdi itse hyödynsi kysyntää ajan salonkimusikintarpeille sävelmällä oopperoiden luomisen ohella samasta tai läheisestä aineistosta yksittäisiä lauluja ja laulusarjoja. Valtaosa Verdin lauluista syntyi 1830- ja 40-luvuilla, mutta vuonna 1869 sävelletty *Stornello* on esimerkki hänen myöhäisemmästä laulu-tuotannostaan.

Fredag - Perjantai 12.7.2013
13.00 Villa Lande, Kimito - Kemiö

9. Promenadkonsert - Kävelykonsertti

Fritt inträde - Vapaa pääsy

Ann-Kristin Schevelew, konferencier-juontaja
Festivalartister - Festivaalitaiteilijointa

**Fredag - Perjantai 12.7.2013
16.00 Hitis kyrka - Hiittisten kirkko**

10. Från barock till Sallinen - Barokista Salliseen

20/17/12 €

Georg Friedrich Händel: Konsert för klaver och stråkar
(1685–1759) Konseretto klaveerille ja jousille B, HWV 290 op. 4/2 (1735)
A tempo ordinario, e staccato
Allegro
Adagio, e staccato
Allegro ma non presto

Petteri Pitko, cembalo
Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello

Aulis Sallinen: Quattro per Quattro op. 12 (1965)
(1935–) (Fyra satser för fyra instrument - Neljä osaa neljälle soittimelle)

Christoph Hartmann, oboe
Sonja Korkeala, violin - viulu
Christoph Richter, cello - sello
Petteri Pitko, cembalo

Johann Sebastian Bach: Air ur Orkestervit nr 3 - Air Orkesterisarjasta nro 3, BWV 1068
(1685–1750)

Sonja Korkeala, violin - viulu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Hariolf Schlichtig, altviolin - altoviulu
Christoph Richter, cello - sello
Petteri Pitko, cembalo

Antonio Vivaldi: Konsert för mandolin och stråkar
(1678–1741) Konseretto mandoliinille ja jousille C, RV 425
Allegro
Largo
Allegro

Eero Palviainen, ärkeluta - arkkiluutu
Katinka Korkeala, violin - viulu
Sonja Korkeala, violin - viulu
Christoph Richter, cello - sello
Petteri Pitko, cembalo

Georg Friedrich Händel var på 1730-talet väl etablerad som opera- och oratorietonsättare i London, men konkurrensen om publiken var stenhård. Det rådde ingen brist på teater och annan underhållning. Dessutom ingick underhållningen i ett politiskt spel. Händel var kapellmästare i Royal Academy of Music, ett operasällskap som stöddes av kung Georg II. År 1733 grundades emellertid det konkurrerande sällskapet Opera of the Nobility med stöd av prins Fredrik av Wales och som trumfkort lyckades de engagera den italienska kastratsångaren Farinelli. Händel arbetade febrilt för att hålla sig flytande och satte i rask takt upp operor och oratorier. De sex konserterna för cembalo eller orgel och orkester som publicerades år 1738 som Händels op. 4 har sitt ursprung som mellanaktsmusik i dessa sammanhang. Konsernen i B-dur användes vid ett uppförande av oratoriet Ester år 1735.

Aulis Sallinen

De flesta unga finländska tonsättare som trädde fram i kölvatnet efter Sibelius på 1950- och 1960-talen spenderade åtminstone en period inom ramarna för den seriella och postseriella modernismen som dominade musikvärlden också internationellt efter andra världskriget. Endel, som exempelvis Paavo Heininen, kom att profilera sig starkt och långsiktigt inom den här riktningen, medan andra lämnade de mest hårdföra experimenten därhän och återgick till en mera tonalt förankrad musik. Bland dessa senare kan man helt klart räkna **Aulis Sallinen**, vars tidiga musik präglas av en tämligen lös koppling till tonala strukturer. Detta hörs exempelvis i *Fyra satser för fyra instrument op. 12*, eller *Quattro per quattro* som verket också kallas. Men samtidigt blir det klart att musiken i de fyra sammanhängande satserna ändå dras mot tonala områden, med en tydlig tendens till melodisk gestaltning snarare än seriell.

Georg Friedrich Händel oli 1730-luvulla vakiinnuttan asemansa ooppera- ja oratorio-säveltäjänä Lontoossa, mutta kilpailu yleisöstä oli kovaa. Teattereista ja muista viihteistä ei ollut pulaa ja lisäksi taiteet olivat osa poliittista peliä. Händel oli kuningas Yrjö II:n tukeman oopperaseurue Royal Academy of Musicin kapellimestari. Vuonna 1733 perustettiin kilpaileva seurue Opera of the Nobility Walesin prinssi Frederikin tuella, ja tämä uusi pelaaja onnistui kiinnittämään riveihinsä italialaisen kastaattilaulaja Farinellin. Händel ahersi kihkeästi tämän uuden kilpailijan uhania ja esittieli oopperoita ja oratorioita tiheään tahtiin. Kuusi konserttoa cembalolle tai uruille ja orkesterille, jotka julkaistiin vuonna 1738 Händelin opuksena nro 4, ovat peräisin näiltä vuosilta ja niitä käytettiin alunperin välimusiikkina näissä isoissa produktioissa. *B-duurikonsertto* kuultiin alunperin vuonna 1735 Ester-oratorion esityksen yhteydessä.

Useimmat nuoret suomalaisväeltäjät, jotka nousivat Sibeliuksen vanavedessä parravaloihin 1950- ja 1960-luvuilla, viettivät ainakin vähän aikaa Euroopassa vallitsevan sarjaliisuuden ja postsarjaliisuuden tyylisuunnan parissa. Jotkut, kuten Paavo Heininen, profiloituivat vahvasti ja pitkäjänteisesti uskollisina tälle ideologialle, kun taas toiset jättivät ajan myötä rankimmat kokeilut taakseen ja palasivat tonaalisuuteen perustuvan musiikkin pariin. Näiden joukkoon voimme laskea **Aulis Sallisen**, jonka varhainen musiikkituotanto oli hyvin löysästi ankkuroitunut perinteiseen tonaaliisuuteen. Tämä kuuluu esimerkiksi teokseessa *Neljä osaa neljälle soittimelle opus 12*, tai *Quattro per quattro*, joksi sitä myös kutsutaan. On kuitenkin myös selvää, että musiikissa on tonaalisuuteen suuntautuvaa vetovoimaa, joka ilmenee pyrkimykseni pikemminkin melodiseen kuin sarjaliiseen hahmottamiseen.

Johann Sebastian Bachin Air - orkesterisarjasta D-duuri on yksi musiikkihistorian suurimmista "hiteistä". Tämä sarja, järjestysessä kolmas Bachin neljästä, syntyi todennäköisesti vuoden 1730 tienoilla Leipzigin Collegium Musicumin käyttöö varten. Bachista oli tullut tämän yhteisön kapellimestari vuonna 1729 päätyönsä Tuomaskirkon ja -koulun ohella. Air koki 1800-luvun jälkipuoliskolla kovakouraisen uudelleensovitukseen viulisti August Wilhelmjin toimesta. Hän popularisoi kappaleen nimellä Air g-kienellä. Nimi on sitkeästi juurtunut yleiseen tietoisuuteen historiattomuudestaan huolimatta.

Johann Sebastian Bachs *Air ur orkestersvit i D-dur* är ett av musikhistoriens största örhängen. Den här sviten, den tredje i ordningen av Bachs fyra, kom antagligen till kring år 1730 för användning i Leipzigs Collegium Musicum, för vilket Bach blivit kapellmästare år 1729 vid sidan av sitt huvudsakliga arbete i Tomaskyrkan och -skolan. Den här långsamma satsen blev under andra hälften av 1800-talet utsatt för ett hårdfört nyarrangemang i händerna på violinisten August Wilhelmj, som populariserade den under namnet Air på g-strängen. Det här namnet har bitit sig fast i allmänt medvetande trots sin historielöshet.

Det är svårt att överskatta **Antonio Vivaldis** roll i skapandet av den klassiska solokonserten. Under sin karriär komponerade han och publicerade hundratals konserter för olika soloinstrument och -kombinationer; av vilka drygt 230 var ägnade för hans eget instrument violinen. Men också instrument som idag verkar mera udda kom till användning, däribland mandolinen, som dock var ett allmänt förekommande instrument under den italienska barocken. *C-durkonserten RV 425* skrevs ursprungligen för just detta instrument och förevisar flera av de drag som Vivaldi så starkt bidrog till att standardisera inom konsertformatet: den tredelade helhetsformen snabb-långsam-snabb och första satsens ritornelloform med sin klara dialog mellan solist och ensemble, för att nämna ett par.

On vaikeaa yliarvioida **Antonio Vivaldin** merkitystä klassisen soolokonserton kehityksessä. Uransa aikana hän sävelsi ja julkaisi sadoittain konserttoja eri soolosoittimille ja soitin-yhdistelmille, joista yli 230 oli tarkoitettu hänen omalle soittimelleen, viululle. Hän sävelsi konserttoja myös soittimille, jotka nykyään ehkä tuntuvat hieman vierailta, kuten mandoliinille. Tämä oli kuitenkin yleisesti käytössä ollut soitinitalialaisen barokin aikana ja *C-duurikonsertto RV 425* oli alunperin nimenomaan tälle soittimelle tarkoitettu. Se esittelee useita niitä piirteitä, joilla Vivaldi niin vahvasti oli vakiinnuttamassa konserttomuotoa, kuten kolmijakoinen kokonaismuoto (nopea-hidas-nopea), sekä ensimmäisen osan ritornellomuoto selkeine vuoropuheluineen solistin ja yhteen väillä.

Fredag - Perjantai 12.7.2013

11. Från C-dur marsch till chaconne
C-duuri marssista chaconneen
19.00 Strandhotellet, Dalsbruk - Taalintehdas

20/17/12 €

Kreeta-Maria Kentala, barockviolin-barokkiviulu
Siiri Virkkala, barockviolin-barokkiviulu
Eero Palviainen, ärkeluta-arkkiluutu

Hela det lätsamma konsertprogrammet passar ypperligt för en sommarkväll och innehåller mestadels olika danser, t.ex. chaconne och bergamasca från barocken samt polka och vals från folkmusikgenren. Siiri Virkkala och Kreeta-Maria Kentala turas om med att vifta med stråken och trampa harmonium, och Eero Palviainen kompar på ärkeluta och barockgitarr. Vi kommer att få höra både "fotvippar"-låtar och snyftiga stämningslåtar, som t.ex. klassikern från Kaustby, (Peltoniemen) Hintriikan surumarssi - denna gång framförd på luta. Kentala och Virkkala kommer sedan att berätta lite kring programmet i äkta Kaustbyisk anda; i "Vi hittar på speakarna sen under bilfärden" -stil.

Konsertin koko ohjelma on rentoa ja kevyttä kesältään sopivaa, ja sisältää enimmäkseen monenlaisia dansseja, esimerkiksi chaconnea ja bergamascaa barokin ajoilta sekä polkkaa ja valssia kansanmusiikin puolelta. Siiri Virkkala ja Kreeta-Maria Kentala vuoroin heiluttavat trokaa, vuoroin polkevat harmonia, ja Eero Palviainen komppaa arkkiluutulla ja barokkitaralla. Kuullaan sekä jalan alle meneviä ralleja että kyyneliä heruttavia tunnelmapalasia esimerkiksi kaustislaisesta evergreenistä Hintrikin surumarssista, tällä kertaa luuttuversiona. Kentala ja Virkkala tarinoivat illan ohjelmasta perinteiseen kaustislaiseen "suunnitellaan ne juonnot sitten automatkalla" -tyyliin.

Eero Palviainen

Kreeta-Maria Kentala

Siri Virkkala

Kaustbybördiga violinisterna Kreeta-Maria Kentala och Siiri Virkkala samt lutisten Eero Palviainen kombinerar på ett fräscht sätt tidig barock och folkmusik. I början av 1600-talet var den klassiska instrumentalmusiken inte ännu så långt från folkmusiken, eftersom influenserna från byarna snabbt nådde ända till hoven.

Kaustislaisyyntiset viulistiket Kreeta-Maria Kentala ja Siiri Virkkala sekä lutisti Eero Palviainen yhdistävät raikkaalla tavalla varhaista barokkia ja kansanmusiikkia. 1600-luvun alussa klassinen instrumentaalimusiikki ei ollut vielä kovin kaukana kansanmusiikkista, koska vaikutteet kulkivat nopeasti kyliltä hoveihin.

Lördag - Lauantai 13.7. 2013

13.00 Labbnäs semesterhem - Labbnäs lomakoti

Lunchkonsert - Lounaskonsertti

12. Musikaliskt skärgårdsbord II - Musiikillinen saaristopöytä II

37 €

Grupper - Ryhmät 33 €

Labbnäs kök bjuder på Skärgårdsbordets läckerheter och därefter bjuder Musikfestspelens musiker på smakprov ur festivalens program. Konserternas konferencier är Ann-Kristin Schevelew.

Labbnäsin keittiö tarjoilee Saaristopöydän herkuja, jonka jälkeen Musiikkijuhlien muusikot tarjoilevat maistisia musiikkijuhlien ohjelmasta. Konserthin juontaa Ann-Kristin Schevelew.

Program - Ohjelma:

13.00 Lunch från Skärgårdsbordet - Lounas Saaristopöydästä

14.00 Konsert - Konsertti

Gabriel Fauré:
(1845–1924)

Sicilienne op. 78
Berceuse op. 16

Christoph Hartmann, oboe
Päivi Severeide, harpa - harppu

Gabriel Pierné:
(1863–1937)

Impromptu-Caprice op. 9 (1885/1900)

Päivi Severeide, harpa - harppu

Satser av följande verk - Osia seuraavista teoksista:

Benjamin Britten:
(1913–1976)

Suite C op. 83

Päivi Severeide, harpa - harppu

Johann Sebastian Bach: Svit för solocello nr 3
(1685–1750) Sarja sooloselloille nro 3 C, BWV 1009

Christoph Richter, cello - sello

Georg Muffat:
(1653–1704)

Concerto grosso XVII, G "Propitia Sydera"

BarockOstrobothnia
Kreeta-Maria Kentala
dir.-joht. & barockviolin - barokkiviulu
Siiri Virkkala, Timo Holopainen, Teija Kivinen,
Terhi Mali, Hanne Lund ja Merja Pyrhönen,
barockviolin - barokkiviulu
Torsten Tiebout, barockaltviolin - barokkialtviulu
Lauri Pulakka, barockcello - barokkisello
Malla Lounasheimo, kontrabas - kontrabasso
Eero Palviainen, ärelutu - arkkiluuttu
Petteri Pitko, cembalo

Reserveringar - Varaukset: Labbnäs 02- 424 637, labbnas@labbnas.fi, www.labbnas.fi
Labbnäsvägen 66, 25870 Dragsfjärd

Info: 0400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi, www.kimitomusicfestival.fi

Kimitoöns Musikfestspel förbehåller sig rätten till programändringar
Kemiönsaaren Musiikkijuhlat pidättää oikeuden ohjelman muutoksiin

Lördag - Lauantai 13.7.2013

20.30 Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko

Dubbelkonsert - Kaksoiskonsertti

13. Från kyrka till kyrka - Kirkosta kirkkoon

25 €

Leonardo Leo:

(1694–1744)

Cellokonsert - Sellokonsertto 1 A

Andantino grazioso

Allegro

Larghetto a mezza voce

Allegro

sol. Lauri Pulakka, cello - sello

Antonio Vivaldi:

(1678–1741)

"La Folia"-triosonat för två violiner och continuo

"La Folia" -triosonaatti kahdelle viululle ja continuolle d, RV 63

Giovanni Benedetto Platì: Sonat för cembalo - Sonaatti cembalolle g op. 1/4 (1742)

(1697–1763)

Largo

Presto e alla breve

Adagio

Non tanto Allegro

Petteri Pitko, cembalo

Antonio Vivaldi:

(1678–1741)

Konsert för viola d'amorelle, luta, sråkar och continuo

Konsertto viola d'amorelle, luutulle, jousille ja continuolle d, RV 540

Allegro

Largo

Allegro

sol. Kreeta-Maria Kentala, viola d'amore

Eero Palviainen, ärkeluta - arkkiluuttu

BarockOstrobothnia

Kreeta-Maria Kentala, dir.-joht.

barockviolin - barokkiviulu & viola d'amore

Siiri Virkkala, Timo Holopainen, Teija Kivinen, Hanne

Lund, Terhi Mali, Hanne Lund ja Merja Pyrhönen

barockviolin - barokkiviulu

Torsten Tiebout, barockaltviolin - barokkialttoviulu

Lauri Pulakka, barockcello - barokkisello

Malla Lounasheimo, kontrabas - kontrabasso

Eero Palviainen, ärkeluta - arkkiluuttu

Petteri Pitko, cembalo

Kaffeservering i församlingshemmet - Kahvitarjoilu seurakuntakodissa

Fackeltåg till Västanfjärds gamla kyrka - Soihtukulkue Västanfjärdin vanhaan kirkkoon

Lördag - Lauantai 13.7.2013

20.30 Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärdin vanha kirkko

Konsert i Ijusens sken - Kynttiläkonsertti

Johann Sebastian Bach: Preludium ur Svit för luta

(1685–1750) Preludium Sarjasta luutulle g, BWV 995 (1727-1731)

Eero Palviainen, ärkeluta - arkkiluuttu

Benjamin Britten:

(1913–1976)

Suite C op. 83

Overture

Toccata

Nocturne

Fugue

Hymn

Päivi Severeide, harpa - harppu

Johann Sebastian Bach: Svit för solocello nr 3

(1685–1750) Sarja soolosellolle nro 3 C, BWV 1009

Prelude

Allemande

Courante

Sarabande Bourrée I

Bourrée I (end) Bourrée II

Gigue

Christoph Richter, cello - sello

Vladimir Agopov:

(1953–)

Solveig's Dreams (2013)

(urpremiär i Finland - Suomen ensiesitys)

Päivi Severeide, harpa - harppu

Västanfjärds gamla kyrka - Västanfjärdin vanha kirkko

Från kyrka till kyrka

I Neapel verkade under 1700-talets första hälft en rad tonsättare som något förenklat kommit att klumpas samman till en neapolitansk skola. **Leonardo Leo**, som i hela sitt liv var verksam i staden och blev känd som en framstående tonsättare av komisk opera, hörde stilistiskt till den mera konservativt lärliga falangen och fokuserade gärna på kontrapunktiskt genomarbetade strukturer. Vid sidan om opera komponerade han också verk för kyrkligt bruk, men inte så mycket instrumentalmusik. Ett betydande undantag är de sex cellokonserterna tillägnade den neapolitanske patriciern Don Marzio Carafa di Maddaloni, en ivrig amatörcellist. Konserterna kom till under åren 1737-38.

Leonardo Leo

Inom den italienska barockmusiken tronar **Antonio Vivaldi** på en central och monumental position liknande den Bach innehåller för den tyska barockens del. Till en del har Vivaldi förskansat sig den här positionen redan genom sin massiva och mångsidiga produktion, men viktigare är nog det stora inflytande han utövade på den övriga musiken i Italien och resten av Europa genom publikationer som *L'estro armonico* och triosonaterna op.1. Bland de mera originella sammansättningarna i hans verklista finns *Konserten för viola d'amore, luta och stråkar RV 540*, som förevisar Vivaldis känslighet för soloinstrumentens klangliga förutsättningar bl.a. därigenom att soloavsnitten till stor del ackompanjeras endast av violinerna, medan continuo reserveras för tuttipartierna.

Bland de otaliga variationskompositioner baserade på den ursprungligen portugisiska dansen som blivit känd som *La Folia* är Vivaldis en

Kirkosta kirkkoon

1700-luvun alkupuolen Napolissa vaikutti joukko säveltäjiä, joista on myöhemmin, hieman yksinkertaistaen käytetty nimikettä napolilainen koulukunta. **Leonardo Leo** oli yksi näistä. Hän vietti koko uransa Napolissa ja tuli tunnetuksi etenkin koomisten oopperoiden säveltäjänä. Tyyllisesti hän oli perinteellisemmästä päästää ja keskitti mielessään kontrapunktiin perustuvii rakenteisiin. Oopperan ohella hän sävelsi myös paljon musiikkia kirkolle, mutta vain vähän instrumentaalimusiikkia. Merkittävä poikkeus on kuuden sellokonsertin kokoelma, jonka hän omisti napolilaiselle aatelismiehelle ja innociaalle harrastajasellistille Don Marzio Carafa di Maddalonille. Nämä konsertot syntyivät vuosina 1737-38.

Italiaisessa barokkimusiikissa **Antonio Vivaldilla** on melkein vastaava monumentalinen ja keskeinen asema kuin Bachilla saksalaissäveltäjien joukossa. Osittain tämä johtuu Vivaldin suunnattoman laajasta tuotannosta, mutta tärkeämpää ovat hänen sävellyksiensä vaikutukset Italian ja muun Euroopan musiikkiin mm. konserttokokoelman *L'estro armonico* ja triosonaattien op.1 muodossa. Hänen teosluettelonsa omoperäisemmästä päästää soitinvalikoiman suhteeseen löytyy *Konsertto viola d'amorelle, luutulle ja jousille RV 540*. Vivaldi esittelee tässä suuren tuntemuksensa eri soitinten äänellisistä mahdollisuksista ja rajoituksista esimerkiksi rajottamalla verrattain hiljaisia soolosoittimia säestämään pääosin vain viulut, säestääneen continuo-osuudet tuttijaksoihin.

Alunperin portugalilaisen tanssin *La Foliaan* perustuvien, lukemattomien muunnelmasävellysten joukossa, Vivaldin versio on yksi tunnetuimmista. Tämä triosonaatti (kaksi melodiasoitinta ja continuo) julkaistiin hänen kokonaismassaan op. 1 vuonna 1705.

Antonio Vivaldi
EFFIGIES ANTONII VIVALDI

av de mest kända. Den här triosonaten (två melodiinstrument och continuo) publicerades i hans op.1 år 1705.

Giovanni Benedetto Platti tidigaste historia är höjd i dunkel. Han föddes antagligen i Padua eller Venedig och torde ha fått sin utbildning i den senare staden. Bland möjliga lärare finns därmed namn som Lotti, Albinoni, Vivaldi och Marcello. År 1722 flyttade Platti emellertid till Würzburg och trädde i tjänst som musiker med mycket varierande uppgifter i det lokala hovet. Hans bevarade verk är inte särskilt många, med samtidta mått mätt, men det som tydligt framgår är Platti goda sinne för strukturerade helheter både när han arbetar i det mera ålderstigna barockidiomet och när han, kanske med inspiration från hemtrakterna, rör sig inom förklassiskt rätlinjiga domäner. *De sex cembalosonaterna "sur le goût italien"* op.1 publicerades i Nürnberg år 1742.

Giovanni Benedetto Platti

Konsert i Ijusens sken

Cellon var inget framträdande soloinstrument på **Johann Sebastian Bachs** tid. Bland violinfamiljens medlemmar var det minstingen violininen som regerade ohotad på solistplats medan det i de lägre registren fanns en väl etablerad tradition av viola da gamba-solo. Man har spekulerat i om det möjligen var en ovanligt skicklig cellist i Köthen som fick Bach att skriva något så ovanligt som en rad sviter för solocello. De här sex sviterna har i vilket fall som helst blivit hörnpelare i så gott som varje soloceilists repertoar och färgat av sig på mycket av den musik som senare skrivits för instrumentet. Bach lyckas på ett naturligt och mångsidigt sätt både hantera cellons inbyggt melodiska karaktär och utöka klangen genom brutna ackord och arpeggiotänkande.

Sviten i g-moll BWV 995 började sitt liv som den femte av Bachs sex sviter för solocello och skrevs om för luta någon gång mellan 1727 och 1731. Det kända preludiet går i en avmätt toccata stil med fritt flödande rytmik.

Giovanni Benedetto Platti varhainen historia on hämärän peitossa. Hän syntyi todennäköisesti joko Padovassa tai Venetsiassa ja sai muusikon koulutuksen jälkimmäisessä kaupungissa. Mahdollisten opettajien joukosta löytyy mm. Lotti, Albinoni, Vivaldi ja Marcello. Vuonna 1722 Platti muutti Würzburgiin ja sai muusikkona monipuolisista tehtäviä paikallisessa hovissa. Sen ajan mittapuulla mitattuna Platti ei jättänyt jälkeensä kovin suurta tuotantoa. Säilyneestä musiikista näkyy selvästi Platti kyky luoda selkeitä rakennelmia riippumatta siitä, onko teos sävelletty perinteisempään barokkityyliin vaiko uudempaan, varhaisklassisen sävyyn. *Kuusi cembalosonaattia "sur le goût italien"* op. 1 julkaistiin Nürnbergissä vuonna 1742.

Kynttiläkonsertti

Sello ei ollut vielä **Johann Sebastian Bachin** aikana kovin tavallinen soolosoitin. Viuluperheen pienin edustaja viulu hallitsi näyttämöä, kun taas matalammassa rekisterissä oli jo pitkään kukoistanut viola da gamba soolosoittimena. On pohdittu, saiko kenties Köthenin hovin poikkeuksellisen lahjakas sellonsoittaja innostumaan Bachin soittimesta niin, että hän sävelsi jotain niin erikoista kuin kuusi sarjaa soolosellolle. Joka tapauksessa näistä sarjoista on tullut vakiintunut osa jokaisen sellistin ohjelmistoaa, ja ne ovat vaikuttaneet suuresti myös myöhemmin sävellettyjen selloteosten muotoiluun. Bach onnistui yhdistämään sellon luontevaan melodisuuteen sointia rikastuttavia murto-sointuja.

G-mollisarja BWV 995 oli alunperin viides soolosellosarja, mutta Bach teki siitä myös luuttusoitukseen joskus vuosien 1727-1731 välillä. Tunnettu preludi etenee hillityssä toccata -tyylissä vapaasti kulkevalla rytmikalla.

C-duurisarja alkaa Bachille tyypillisellä continuum-preludilla katkeamattomine melodialinjoineen, jonka jälkeen seuraa joukko tyyllitelttyjä tanssiosia ajan tavan mukaan. C-duuria pidettiin Bachin aikana iloisena ja ylitsevuotavana sävellajina, mihin on helppo yhtää tätä sarjaa kuunnellessa. Sarjan Bourree -osat kuuluvat Bachin suosituimpien sellokappaleiden joukkoon.

Vuonna 1969 **Benjamin Britten** oli usean suuri-muotoisen projektin kimpussa sekä säveltäjänä että organisoijana. Hän sävelsi oopperoita, kirkkonäytelmiä ja orkesteriteoksia samalla kun oli perustamansa Aldeburghin oopperafestivaalin hallinnollisessa ydinasemassa. Samalla hän kuitenkin ehti, kenties osittain rentoutuakseen, säveltää pienimuotoisempia

C-dursvitens inleds med ett preludium i den för Bach så typiska continuum-stilen, med sin obrutna melodisk-harmoniska linje. De efterföljande satserna är alla stiliserade danser, helt enligt tidens manér. C-dur sågs ofta under den senare barocken som en överdådig och glad tonart, en uppfattning man gott kan tänka sig att den gode Johann Sebastian Åtminstone då han skrev den här sviten slöt sig till. Bourréerna i den här sviten hör till Bachs mest populära cellostycken.

År 1969 var **Benjamin Britten** involverad i en rad storskaliga projekt, både kompositoriska och organisatoriska. Han skrev operor, kyrkospel och orkesterverk, samtidigt som han höll i trädarna för den operafestival han grundat i Aldeburgh. Men samtidigt hann han, kanske delvis i terapeutiskt syfte, komponera också mera småskaliga verk, som exempelvis *Sviten för harpa op. 83*. Den här kompositionen tillägnades harpisten Osian Ellis, som ofta samarbetade med Brittens partner, tenoren Peter Pears. Britten tyckte själv att sviten, när den stod klar, klingade rätt så 1800-talsaktigt, men att det nu bara föll sig så. Sviten börjar med fanfarartade passager i uvertyren, varpå följer en livfull toccata. Nocturne är en dunkel ballad över ett ostinato i den engelska ground-traditionen nedärvt från Purcell och följs av en trestämmig fuga. Hymnen bygger på en Walesisk sång och är en hedersbetygelse åt harpisten Ellis.

Solveig's Dreams, 1:a pris i 17:e Edvard Grieg kompositionstävling. Uruppfördes av harpisten Willy Postman i Oslo National Gallery den 5.5.2013.

Harpan, med dess mångfald av möjligheter och rika klangfärger, har alltid fascinerat mig; jag har använt den i många av mina orkester- och kammarmusikverk. Jag hade redan länge övervägt att komponera för solo harpa och t.o.m. gjort några skisser för ett sådant verk, men den egentliga idén till kompositionen fattades. I februari 2013 läste jag av en slump på de internationella kompositörssidorna om den 17:e Edvard Grieg kompositionstävlingen, vars tema just i år var harpan. Med två veckor till inlämningsdatum beslöt jag mig för att skriva ner mina tankar. En enande faktor i verket blev Ibsens och Griegs gestalt Solveig; Solveigs känslor, stämningar och drömmar, men också mardrömmar. I slutet placerade jag en erinran om Griegs Solveigs sång. Under finslipningen av stycket fick jag hjälp av min kollega vid Sibelius-Akademien, harpisten Päivi Severeide, som jag vill rikta ett varmt tack till.

Vladimir Agopov

teoksia, kuten *Sarjan harpulle op. 83*. Tämä on omistettu harpisti Osian Ellikselle, joka toimi usein Brittenin kumppanin, tenori Peter Pearsin säestääjänä. Brittenin omasta mielestä sarja kuulostti valmistuttuaan melko 1800-luvun tyyliseltä, mutta ei voinut sille mitään. Sarjan alkusoitto alkaa fanfaarinomaisesti, jonka jälkeen seuraa eloisa toccata. Himmeäsävyinen nocturne kehittyi ostinaton säestämänä Purcellin ajoilta periytynyttä ground -perinnettä mukailleen. Sitä seuraa kolmiäninen fuuga ja lopulta hymni Walesilaisen laulun pohjalta, kunnianosoituksena harpisti Ellikselle.

Solveig's Dreams, 1. palkinto 17. Edvard Grieg -sävellyskilpailussa. Harpisti Willy Postman kantaesitys Oslo National Galleryssä 5.5.2013.

Harppu moninaisine mahdollisuksineen ja rikkaine sointiväreineen on aina kiehtonut minua; olen käyttänyt sitä monissa orkesteri- ja kamari-musiikkisävellyksissäni. Olin jo pitkään harkinnut säveltämistä soolo harpulle ja tehnyt joitakin luonnoksiakin sellaista teosta varten. Säveltämisen vaatima todellinen idea kuitenkin puuttui. Helmikuussa 2013 luin sattumalta kansainvälistä säveltäjäsisustolta 17. Edvard Grieg -sävellyskilpailusta, jossa tänä vuonna teemana oli juuri harppu. Kilpailutöiden jätöitäkä oli jäljellä tasamääräinen kaksi viikkoa, mutta päätti kuitenkin laittaa ajatukseni paperille. Yhdistäväksi avaintekijäksi teokseen nousi Ibsenin ja Griegin Solveigin hahmo; Solveigin tunteet ja tunnelmat, unelmat ja unet – myös painajaiset. Loppuun sijoitin muistuman Griegin Solveigin laulusta. Kappaleen viimeistelyssä minua auttoi kollegani Sibelius-Akademista, harpisti Päivi Severeide, jolle haluan esittää lämpimät kiitokset.

Vladimir Agopov

Vladimir Agopov

Söndag - Sunnuntai 14.7.2013
16.00 Kimito kyrka - Kemiön kirkko

14. Das große Finale

25/22/15 €

Georg Friedrich Händel: Concerto grosso d op. 6/10 HWV328 (1739)
(1685–1759)

Ouverture
Allegro
Air. Lento
Allegro
Allegro
Allegro moderato

Georg Philipp Telemann: Konsert för fyra violiner
(1681–1767) Konsertto neljällä viululle G, TWV 40:201 (1768)

Largo e staccato
Allegro
Agadio
Vivace

sol. Kreeta-Maria Kentala, Terhi Mali, Teija Kivinen,
Timo Holopainen, barockviolin - barokkiviulu

Unico Wilhelm van Wassenaer:
(1692–1766)

Concerto armonico III A
Grave sostenuto
Da cappella. Presto
Largo andante
Vivace

Johann Sebastian Bach: Konsert för två violiner, stråkar och continuo
(1685–1750) Konsertto kahdelle viululle, jousille ja continuolle d BWV 1043 (1717)
Vivace
Largo ma non tanto
Allegro

sol. Kreeta-Maria Kentala, Siiri Virkkala
barockviolin - barokkiviulu

Georg Muffat:
(1653–1704)

Concerto grosso XVII, G "Propitia Sydera" (1701)
Auserlesene mit Ernst und Lust gemengte Instrumental-Musik
Sonata. Grave - Allegro
Aria. Largo
Gavotta. Alla breve è presto
Ciacona. Un poco grave – Allegro
Borea. Allegro

BarockOstrobothnia
Kreeta-Maria Kentala
dir.-joht. & barockviolin - barokkiviulu
Siiri Virkkala, Timo Holopainen, Teija Kivinen, Hanne Lund, Terhi Mali, Hanne Lund ja Merja Pyrhönen, barockviolin - barokkiviulu
Torsten Tiebout, barockaltviolin - barokkialtoviulu
Lauri Pulakka, barockcello - barokkisello
Malla Lounasheimo, kontrabas - kontrabasso
Eero Palviainen, ärkeluta - arkkiluutu
Petteri Pitko, cembalo

Termen konsert, concerto, har en spänande historia. Från de tidigaste förekomsterna i musiksammanhang i början av 1500-talet och under närmare 200 år, handlade det om att låta röster sammanstråla, concertare. Ensemble-sång med andra ord. Först under den senare hälften av 1600-talet började man tillämpa termen också för instrumentalala verk, men också då tillämpades den på mycket varierande slag av kompositioner.

En vändpunkt kom i och med **Antonio Vivaldi**, som i sin samling *L'estro armonico op. 3*, publicerad år 1711, starkt bidrog till att standardisera solokonsertformatet, i synnerhet i Italien, men, med samlingens snabbt växande popularitet, också ute i övriga Europa. Kring sekelskiftet 1700 började också en specialform av solokonsert, concerto grosso, alltså en konsert med en mindre sologrupp som alternerar med hela ensemblen, växa fram, igen med Italien som centrum och **Arcangelo Corelli** som primus motor. När de här verken och formerna spred sig ut i Europa kom de att blandas upp med varierande tidigare och lokala traditioner och också modifieras av enstaka tonsättare med egna idéer.

Georg Muffat

En direkt länk mellan Italien och Corellis banbrytande concerti grossi och utvecklingen i Tyskland finner vi i **Georg Muffat**, som under en stor del av sitt liv arbetade som kapellmästare vid biskopshovet i Passau. Under 1680-talet vistades han i Rom, hörde Corellis verk spelas och komponerade själv verk som framfördes hemma hos Corelli. Hans sista samling, *Auserlesene mit Ernst und Lust gemengte Instrumental-Musik* utgiven år 1701 innehåller 12 verk beskrivna som concerti grossi, en av de tidigaste förekomsterna av termen i Tyskland, men flera av konserterna, bland annat nr 12 är bearbetningar av verk från den tidigare samlingen *Armonico Tributo* utgiven år 1682.

Konsertto -musiikkitermillä on kiehtova historia. Aikaisimmista esiintymistä lähtien, 1500-luvun alusta seuraavat 200 vuotta, kyseessä oli useimmiten ihmisiänen yhteen saattamisesta, concertare. Toisin sanoen yhtyelaulua. Vasta 1600-luvun loppupuolella alettiin puhua myös soitinkokoopanosta tallä nimellä ja silloinkin hyvin erilaisiin sävellyksiin sovellettuna.

Ratkaiseva käännekohta tapahtui **Antonio Vivaldin** vaikutuksesta. Hän julkaisi kokoelmanaan *L'estro armonico* vuonna 1711 ison joukon teoksia, jotka käytännössä määritteliivät suuren suosionsa ansiosta soolokonserttona vakiomuotoa erityisesti Italiassa, mutta myös muualla Euroopassa. Vuosisadan vaihteessa alkoi myös erityismuoto concerto grosso yleistyä ja taas Italia oli keskeisessä asemassa, mutta ratkaiseva säveltäjä oli tässä tapauksessa **Arcangelo Corelli**. Tällaisessa konsertossa orkesterin kanssa vuorottelee solistikyrhmä, useimmiten kaksi viulua ja sello, yksittäisen solistikin sijaan. Samaan tapaan kuten soolokonsertto, myös concerto grosso sai erilaisia paikallispireitteitä yleistyessään Euroopan eri maissa ja eri säveltäjien käissä.

Suora yhteys Corellin uraauurtavien konserttojen ja saksalaisen kehityksen välissä muodostii säveltäjä **Georg Muffat**, joka oli suuren osan elämästäään töissä Passaun piispan hovin kapellimestarina. 1680-luvulla hän vietti aikaa Roomassa, kuuli Corellin teoksia ja esitti omia sävellyksiä Corellin kotona. Hänen viimeinen nuottijulkaisunsa, *Auserlesene mit Ernst und Lust gemengte Instrumental-Musik* vuodelta 1701 sisältää 12 concerto grossoksi nimettyä teosta, joka on muodon yksi varhaisimmista esiintymistä Saksan alueella. Useat näistä konserttoista ovat kuitenkin muokattuja versioita jo 1682 julkaistun kokoelman Armonico Tributon teoksista.

Vuonna 1739 **Georg Friedrich Händel** sävelsi 12 concerti grossi opus 6 oletettavasti vastineeksi Corellin samannumeroiselle ja -sisälöselle opukselle. Näissä yhdeksi kokonaisuudeksi sävelletyssä 12 teoksessa Händel kuitenkin muokkasi jokaisen konserton muotoa erikseen niin, että useampi konsertto itse asiassa muistuttaa myös ranskalaista orkesterisarjaa. Näistä yksi on *d-mollkonsertto* nro 10. Sävyä leimaa heti alussa ranskalaistesti soiva alkusoitto. Kaavamaisempaa on taas kahden viulun ja sellon käyttö sooloryhmässä.

Valtavan tuottoisa säveltäjä **Georg Philipp Telemann** ei varsinaisesti pitänyt konsertosta sävellysmuotona, mutta sävelsi silti yli 100

Georg Friedrich Händel komponerade år 1739 12 concerti grossi som sitt opus 6, säkerligen som en motsvarighet till Corellis berömda samling med samma opusnummer. I dessa 12 verk, komponerade som en helhet, varierade Händel emellertid formen från verk till verk så att flera av konserterna också bär tydliga influenser från fransk danssvit. D-mollkonserten nr 10 är en av dessa. Tonen sätts genast i början med en franskt klingande uvertyrlära. Mera konventionellt är dock användandet av två violiner och cello som sologrupp.

Den enormt produktive **Georg Philipp Telemann** lär inte ha uppskattat konserten som kompositionsform särskilt högt, men skrev ändå över 100 stycken. Han experimenterade flitigt med både former och klanger, vilket i allra högsta grad är fallet i hans G-durkonsert för fyra oackompanjerade violiner.

Greve **Unico Wilhelm van Wassenaer** var under lång tid okänd som upphovsman till de sex konserterna i samlingen Concerto armonico som gavs ut år 1740. Som son till en högt uppsatt diplomat hade han haft tillfälle att bekanta sig med det rika musiklivet bland annat i Dresden och, som det adliga ståndet förutsatte, var han också själv musikaliskt bildad. Hemma i Haag ordnade han under flera år privata musikkommunikationer tillsammans med den likaledes musikintresserade greve Willem Bentinck och det var för dessa informella konserter som Wassenaers Concerti armonici kom till. Genom olika källkritiska förvecklingar kom konserterna efterhand att betraktas som Pergolesis alster och vann stor uppskattning som sådana. Först år 1979 kunde den rätta upphovsmannen till verken identifieras.

Det ligger något smärt kuriöst och underhållande i det faktum att av kvällens tonsättare är det **Johann Sebastian Bach** som trognast följer de mönster för konsertens uppbyggnad som lades fram av Vivaldi: tre satser (snabb-långsam-snabb), satser konstruerade som dialog mellan solist(er) och en ensemble som ett flertal gånger återkommer med ritornello-avsnitt, mm. Ändå är det helt klart den välbekante Bach, kontrapunktens mästare, som är i farten, exempelvis i fugato-utformningen av inledningssatsens tema. D-mollkonserten för två violiner, stråkar och continuo kom med största sannolikhet till under tonsättarens period som kapellmästare vid hovet i Köthen kring år 1720.

kappaletta. Näissä, kuten monissa muissakin Telemannin teoksissa, säveltäjä teki usein rohkeita soinnillisia ja muodollisia kokeiluja, joita selvästi voidaan kuulla myös G-duuri-konsertossa neljälle viululle ilman säestystä.

Unico Wilhelm van Wassenaer

Kreivi **Unico Wilhelm van Wassenaeria** ei tiedetty pitkään vuonna 1740 julkaisun kokoelman Concerto armoicon säveltäjäksi. Korkea-arvoisen diplomaatin poikana hän oli jo lapsena saanut tutustua mm. Dresdenin rikkaaseen musiikkielämään ja kuten aatelismieheltä odotettiin, hän oli itsekin musiikillisesti koulutettu ja sivistynyt. Kotona Haagissa hän järjesti usein yhdessä niinikään musikista kiinnostuneen kreivi Willem Bentinckin kanssa musiikillisia tapaamisia, ja näitä epämuodollisia konsertteja varten hän myös sävelsi teokset Concerti armonic. Erinäisten lähdökriittisten sekaannusten seurauksena nimettömänä julkaistua kokoelmaa pidettiin pitkään Pergolesin tuotoksen ja arvostetiin sellaisena suuresti. Vasta vuonna 1979 kokoelman todellinen luoja paljastui musiikkiteilijän tutkimusten tuloksesta.

On jopa hieman huvittavaa todeta että tämän konsertin säveltäjistä **Johann Sebastian Bach** on se, joka uskollisimmin seuraa Vivaldin esimerkkiä konsertton muotoilussa. Bach esittelee mm. kolmeosaista kokonaisuutta (nopea-hidas-nopea) ja tekee nopeista osista hyvin selkeästi ritornellomuotoisia, eli solistikit vuorottelevat orkesterin toistuvan teeman kanssa. Toisaalta, kun kyseessä on kontrapunktin mestari Bach, alkuosan teemasta tuleekin fugato. D-mollkonsertto kahdelle viululle, jousille ja continuolle sävellettiin todennäköisesti Bachin Köthenin kautena vuoden 1720 tienoilla.

Artisterna - Taiteilijat

Juhani Lamminmäki, dirigent

Juhani Lamminmäki är en av de mest tillförlitliga representanterna för finska kapellmästarskrået. Hans karriär i hela Finland, i Norden, Ungern, Estland, Lettland, Litauen, Ryssland och Kina har fått fart av hans tävlingsframgångar och av att han tidigt började arbeta med yrkesorkestrar.

Han började spela violin vid Päijät-Häme konservatorium i Lahtis, där han även dirigerade konservatoriets orkester. Violinspel studerade han för Leena Saukkonen-Penttilä och Nachum Erlich vid Sibelius-Akademien, och slipade sin kapellmästartalang i Jorma Panulas klass. Sitt kapellmästartdiplom erhöll han år 1987. Samma år vann han tredje pris i Nordiska kapellmästartävlingen i Stockholm, och fick fast anställning som dirigent för Tapiola Sinfonietta. Därefter har han varit dirigent för bl.a. Vanda orkester och Pori Sinfonietta.

Som gästande kapellmästare har Juhani Lamminmäki dirigerat flera symfoniorkestrar bl.a. Radions Symfoniorkester, Helsingfors stadsorkester, stadsorkestern i St.Petersburg och Malmö Symfoniorkester. Dessutom har han arbetat i Finlandia Sinfonietta och kammarorkestern Soli Deo Gloria. Under sin tid som konstnärlig ledare för Suomen Laulu blev han känd som en de stora kör- och orkesterverkens kapellmästare

Juhani Lamminmäki har dirigerat opera vid Finlands nationalopera, operastudion vid Sibelius-Akademien, Malmö musikteater samt vid Lahtis, Björneborg och Vasa opera.

Lamminmäki har gjort flera skivinspelningar med Tapiola Sinfonietta på skivbolaget Finlandia och dirigerat Radions Symfoniorkester vid många bandinspelningar.

Juhani Lamminmäki, kapellimestari

Juhani Lamminmäki on yksi suomalaisen kapellimestarikunnan luotettavista edustajista. Jo varhain alkanut työskentely ammattiorkesterien kanssa ja kilpailumenestys ovat vauhdittaneet hänen uransa paitsi kaikkialle Suomeen, myös muualle pohjoismaihin, sekä Unkariin, Viroon, Latviaan, Liettuaan, Venäjälle ja Kiinaan.

Viulunsoiton hän alkoi Päijät-Hämeen konservatorioissa jossa hän johti myös konservatorion orkesteria. Sibelius-Akatemiassa hän opiskeli Jorma Panulan kapellimestariluokalla sekä viulunsoittoa Leena Siukonen-Penttilän ja Nachum Erlichin johdolla. Kapellimestaridiplomin hän suoritti vuonna 1987; samana vuonna hän voitti kolmannen palkinnon Tukholman pohjoismaisissa kapellimestarikilpailuissa ja sai kiinnityksen Tapiola Sinfoniettan kapellimestariksi. Sen jälkeen hän on toiminut kapellimestarina mm. Vantaan orkesterissa ja Pori Sinfoniettassa.

Vierailevana kapellimestarina Juhani Lamminmäki on johtanut useita sinfonia-orkestreita mm. Radion Sinfoniaorkesteria, Helsingin kaupunginorkesteria, Pietarin kaupunginorkesteria ja Malmön Sinfoniaorkesteria. Lisäksi hän on työskennellyt Finlandia Sinfoniettan sekä kamariorkesteri Soli Deo Glorian kanssa ja toimiessaan Suomen Laulun taiteellisenä johtajana tullut tunnetuksi suurten kuoro-orkesteriteosten kapellimestarina.

Oopperaa Juhani Lamminmäki on johtanut Suomen kansallisoopperassa, Sibelius-Akatemian oopperastudiossa, Malmön musiikkiteatterissa sekä Lahden, Porin ja Vaasan oopperoissa.

Tapiola Sinfoniettan kanssa Lamminmäki on tehnyt useita levytyksiä Finlandia-levymerkille ja johtanut Radion Sinfoniaorkesteria monissa nauhoituksissa.

Ursula Langmayr, sopran

Den österrikiska sopranen Ursula Langmayr inledder musikstudierna i musikgymnasiet i sin hemstad Linz. Följande steg var studier vid Mozarteum-universitet i Salzburg för lärarna Janser-Mayr och Wolfgang Holzmayr.

Langmayr har från allra första början varit en populär artist. Hon har uppträtt på många festivaler och operascener. Hon är bekant med flera av Mozart-operornas roller, men hon har också visat sig i moderna kompositörers produktioner. Ett exempel är *Orpheo* av Philip Glass. I den sjöng Langmayr rollen som Euridice, på premiären i Österrike. Hon uppträdde även på världspremiären av Beat Furrers opera *Begehr*.

Förutom dessa stilarter omfattar Ursula Langmayrs repertoar även Lied-sång samt uppträdande i oratorier. Som oratoriesångare har hon framfört talrika verk av stora mästare såsom Bach, Brahms och Mozart. Ursula Langmayr har framfört praktiskt taget alla mässor av Bruckner, Haydn, och Schubert, tillsammans med berömda orkestrar och kapellmästare.

Langmayr har uppträtt överallt i Europa, i USA, Nya Zeeland, Japan och Kina. Hennes senaste projekt har varit Mozart-betonade. Langmayr spelade rollen som Sandrina i Mozarts opera *La finta giardiniera* och i *Die Schuldigkeit des ersten Gebots* (Första budets förpliktelse) innehade hon rollen som Weltgeist (Världsanden). Langmayr spelade även med i operan *I hate Mozart* av Bernhard Lang.

Ursula Langmayr uppträdde som Maria i kyrkoperan "Die Geburt des Täufers" komponerad av Jyrki Linjamaa, och det dessutom vid uruppförandet av verket i Österrike år 2012. Hon kommer att ha samma roll vid framförandet av operans konsertversion i Kimito kyrka vid Kimitöns Musikfestspel.

Ursula Langmayr, sopraano

Itävaltalainen sopraano Ursula Langmayr aloitti musiikin opiskelun kotikaupunkinsa Linzin musiikkilukiossa. Tätä seurasivat opinnot Mozarteum -lyliopistossa Salzburgissa, missä hänen opettajinaan olivat Janser-Mayr ja Wolfgang Holzmayr.

Langmayr on alusta asti ollut hyvin kysytty esiintyjä. Hänen on esiintynyt sekä lukuisilla festivaaleilla että oopperalavoilla. Useiden Mozart-oopperoiden roolit ovat hänenne tuttuja, mutta hän on esiintynyt myös modernien säveltäjien tuotannoissa. Näistä esimerkkeinä Philip Glassin *Orpheo*, jossa Langmayr lauloi *Eridicen* osan Itävallan ensi-illassa sekä esiintyminen Beat Furrerin oopperan *Begehr* maailman ensi-illassa.

Ursula Langmayrin repertuaari kattaa vielä näidenkin tyylilajien lisäksi lied-laulannan sekä oratorioissa esiintymisen. Oratoriolaulajana hän on esittänyt runsaasti suurten mestarien, kuten Bachin, Brahmsin ja Mozartin teoksia. Brucknerin, Haydnin ja Schubertin messuista taas Ursula Langmayr on esittänyt käytännössä katsoen kaikki, ja nämä yhdessä kuuluisien orkestereiden ja kapellimestareiden kanssa.

Langmayr on esiintynyt joka puolella Eurooppaa sekä Yhdysvalloissa, Uudessa-Seelannissa, Japanissa ja Kiinassa. Hänen viimeimmät projektinsa ovat olleet Mozart-painotteisia. Langmayr veti Sandrinan roolin Mozartin oopperassa *La finta giardiniera* (Valepuutarhuri) ja oopperassa *Die Schuldigkeit des ersten Gebots* (Ensimmäisen käskyn velvoite) hän esitti Weltgeiston roolin (Maailman henki). Langmayr myös esiintyi Bernhard Langin oopperassa *I hate Mozart*.

Ursula Langmayr esiintyi Mariana Jyrki Linjaman säveltämässä kirkko-oopperassa "Die Geburt des Täufers" ja vieläpä teoksen kanta-esityksessä Itävallassa 2012 ja tulee esiintymään samassa osassa oopperan Kemiönsaaren Musiikkijuhililla kuultavassa konserttiversiossa Kemiön kirkossa.

Tuula Paavola, altto

Tuula Paavola inledder sina musikstudier vid Espoon musiikkioptisko med piano och senare sång som huvudämne. Våren 2003 utexaminerades hon från Sibelius-Akademins operalinje som musikmagister med utmärkta vitsord. Hon inledder sin operakarriär vid Sibelius-Akademien i roller för lyrisk mezzosopran (bl.a. Ramiro i *La Finta Giardiniera* och *Dorabella* i *Così fan tutte* båda av Mozart), men har övergått till roller för alt och dramatisk mezzosopran (bl.a. Zita i Puccinis *Gianni Schicchin*, den tredje kvinnan i Mozarts *Trollflöjen* och *Jezibabai* i Dvoraks *Rusalka* – samt fått beröm som *Lucretiana* i Brittens opera *The Rape of Lucretia*). Hon har medverkat i flera operapremiärer, såsom Paakkunainens *Kaikkeuden Ytimessä* i Uleåborg år 2003, Scharinin *Lysistrate* i Stockholm år 1998 och Glass *Les Enfants Terribles* Finlandspremiär i Helsingfors år 2005, Kimmo Hakolas *Vierivä Kivi* i Norrmark år 2008 samt Juhani Nuorvalas *Väliaika* i Helsinki Musica Nova år 2009. Hon har även studerat in Isabellas roll i Rossinis opera *Italienskan* i Algeriet under Rossini-festivalen i Pesaro år 1999.

Tuula Paavola har framgångsrikt deltagit i flera tävlingar, bl.a. vann hon sångtävlingen i Kangasniemi år 2001 och år 2004 fick hon tredje pris i Otto Vallenius-tävlingen. År 1999 nådde hon semifinalen i den internationella Rimski-Korsakov-tävlingen i S:t Petersburg. Hon har studerat för Marjut Hannula, David Harper och Irina Gavrilovici. Därtill har hon studerat rysk repertoar för Larissa Gergieva, fransk repertoar för Francois le Roux samt Bachs musik på Peter Schreiers kurser. Hon har ofta uppträtt som solist med många finska stadsorkestrar och kammarorkestrar samt Radions Symfoniorkester och framträtt i operaroller eller på oratorie- och liedkonserter i Sverige, Ryssland, Estland och England. Tuula Paavola har fast anställning i Finlands operakör och gav en framgångsrik debutkonsert i Nationaloperans Almisal år 2005.

Tuula Paavola, altto

Tuula Paavola aloitti musiikin opintona Espoon musiikkioptisko piano ja myöhemmin laulu pääaineenaan. Sibelius-Akademian oopperakoulutuksesta hän valmistui musiikin maisteriksi keväällä 2003 erinomaisin arvosanoin. Oopperauransa hän aloitti Sibelius-Akademiassa lyrisen mezzon rooleilla (mm. Mozartin *La Finta Giardinieran* *Ramiro* ja *Cosí fan tutte* *Dorabella*), mutta on nytemmin siirtynyt alton ja dramaattisen mezzon tehtäviin (mm. Puccinin *Gianni Schicchin* *Zita*, Mozartin *Taikahuilun Kolmas Nainen* ja Dvorakin *Rusalkan Jezibaba* – sekä kiitely rooli *Lucretiana* Brittenin oopperassa *The Rape of Lucretia*.) Hän on laulanut useiden oopperoiden kantaesityksissä kuten Paakkunainens *Kaikkeuden Ydin* Oulussa 2003, Scharinin *Lysistrate* Tukholmassa 1998 ja Glassin *Les Enfants Terribles* (Suomen ensiesitys) Helsingissä 2005, Kimmo Hakolan *Vierivä Kivi* Noormarkussa 2008 sekä Juhani Nuorvalan *Väliaika* Helsingin Musica Novassa 2009. Hän on myös opiskellut Rossinin *Italianatar* Algeriassa -oopperan *Isabellan* roolin Pesaron Rossini -festivaalilla 1999.

Tuula Paavola on menestynyt useissa kilpailuissa, mm. vuonna 2001 hän voitti Kangasniemen laulukilvan ensimmäisen palkinnon ja vuonna 2004 Otto Vallenius -kilvan kolmannen palkinnon. Vuonna 1999 hän oli kansainvälisten Rimski-Korsakov -kilpailun semifinalisti Pietarissa. Hänen opettajinaan ovat olleet Marjut Hannula, David Harper ja Irina Gavrilovici, sen lisäksi hän on opiskellut venäläistä repertuaaria Larissa Gergievan, ranskalaista lauluohjelmistoa Francois le Roux'n ja Bachia Peter Schreierin kursseilla. Hän on laulanut Ikuisten Suomen kaupunginorkestereiden, kamariokestereiden sekä RSO:n solistina ja esiintynyt oopperarooleissa tai oratorio- ja lied-konserteissa Ruotsissa, Venäjällä, Virossa ja Englannissa. Tuula Paavola on kiinnitetty Suomen Kansallisoopperan kuoroon ja pitää menestyksekään ensikonserttinsa Kansallisoopperan Alminsalissa vuonna 2005.

Niall Chorrell, tenor

Den irländsk-finlandssvenska tenoren Niall Chorrell föddes och växte upp i Dublin. Han fick sin musikaliska utbildning vid Sibelius-Akademien med bl.a. Jorma Hynninen och Tom Krause som lärare. I London kompletterade han sina studier under ledning av Janice Chapman och i New York på Jeffrey Goldbergs mästarkurs vid Metropolitan Opera.

Betydande framträdanden är bl.a. Rautavaaras Vigilia på festivalen Vale of Glamorgan som solist för Radions kammarkör 2002, som solist för Helsingfors barockorkester i Wigmore Hall i London 2005 och Stravinskys Oedipus Rex under ledning av Sakari Oramo med CBSO i Birmingham och Köln 2006.

I operor har Chorrell uppträtt bl.a. i Don Giovanni (Don Ottavio) och i La Finta Giardiniera (Belfiore) i Finland, Spanien och Portugal. På Finlands Nationalopera 2010-2011 sjöng han i Mozarts Trollflöjen (Tamino) samt i Jukka Linkolas opera Robin Hood i rollen som Röde Will.

Tävlingsframgångar har skördats i Tenortävlingen i Lojo (I plats 2001), sångtävlingarna i Villmanstrand (II plats 2002) och i Timo Mustakallio-tävlingen (III plats 2002), och han utsågs till vinnare av Caj Ehrstedt-priset år 2003.

Niall Chorrell, tenori

Irlantilais-suomenruotsalainen tenori Niall Chorrell syntyi ja varttui Dublinissa. Hän sai musiikillisen koulutuksensa Sibelius-Akemiassa opettajinaan mm. Jorma Hynninen ja Tom Krause. Lontoossa hän täydensi opintojaan Janice Chapmanin johdolla ja New Yorkissa Metropolitan Operan Jeffrey Goldbergin mestarikursseilla.

Merkittäviin esiintymisiin kuuluvat mm. Rautavaaran Vigilia Vale of Glamorgan -festivaalilla Radion kamarikuoron solistina 2002, Helsingin

Barokkiorkesterin solistina Wigmore Hallissa Lontoossa 2005 ja Stravinskyn Oedipus Rex Sakari Oramon johtaman CBSO:n kanssa Birminghamissa ja Köhlissä 2006.

Oopperoissa Chorell on esiintynyt mm. Don Giovannissa (Don Ottavio) ja La Finta Giardinierassa (Belfiore) Suomessa, Espanjassa ja Portugalissa. Suomen Kansallis-oopperassa 2010-2011 hän lauloi Mozartin Taikahuilussa (Tamino) sekä Jukka Linkolan Robin Hood -oopperassa Puna-Willin roolin.

Kilpailumenestystä on karttunut Lohjan Tenorkilpailussa (I sija 2001), Lappeenrannan laulukilpailuissa (II sija 2002) ja Timo Mustakallio-kilpailussa (III sija 2002). Vuonna 2003 hänet nimettiin Caj Ehrstedt -palkinnon voittajaksi.

Esa Ruuttunen, baryton

Esa Ruuttunen studerade först teologi och verkade som präst i Tempelplatsens kyrka i Helsingfors i tio års tid. Vid sidan om sitt arbete som präst studerade han sång för Matti Lehtinen vid Sibelius-Akademien. År 1985 debuterade han som sångare och 1987 fick han fastanställning som solist vid Finlands Nationalopera, till sin pensionering år 2005.

Under åren 1996-2007 gästade han flera av de mest betydelsefulla operahusen i mellan-Europa, bl.a. Deutsche Oper i Berlin, statsoperan i Berlin, Bayer, Stuttgart, och Wien, Liceua i Barcelona, Covent Garden i London samt Operafestivalen i Bregenz.

Som konsertsolist har Esa Ruuttunen uppträtt förutom i Finland bl.a. i USA, Canada, Japan och Ryssland. Han har hållit talrika kyrkokonserter runtom i Finland och spelat in psalmer och andlig musik på flera skivor.

Sommaren 2010 utsågs Esa Ruuttunen till Årets artist vid Nyslotts Operafestival. Samma år

förärades han titeln Prost. År 2001 fick han Pro-Finlandia medaljen, samt år 2004 Rumänska statens utmärkelse som Musikkommendör. År 2007 utkom Oopperapappi, en personskildring om Esa Ruuttunen, skriven av musikfackförfattaren Pekka Hakko.

För åren 2007-2013 har Undervisningsministeriet utnämnt Esa Ruuttunen till medlem av styrelsen för Stiftelsen för Finlands Nationalopera. Han verkade som konstnärlig ledare för Jokilaaksojen Musiikkisäätiö åren 2007-2012

Esa Ruuttunen, baritoni

Esa Ruuttunen opiskeli ensin teologiaa ja valmistuttuaan papiksi toimi kymmenen vuotta papin virassa Temppeliaukion kirkossa Helsingissä. Pappityön ohessa hän opiskeli laulua Sibelius-Akatemiassa professori Matti Lehtisen johdolla. Ammattilaulajana hän aloitti vuonna 1985 ja sai vakuutuksen kiinnityksen Suomen Kansallisoopperan solistiksi vuonna 1987 jääden eläkkeelle 2005.

Vuosina 1996-2007 hän vieraili useissa Keski-Euroopan merkittävimmässä oopperataloissa, mm. Deutsche Oper Berliinissä, Berliinin, Baijerin, Stuttgartin ja Wienin valtionoopperoissa, Barcelonan Liceussa ja Covent Gardenissa Lontoossa sekä Bregenzin oopperafestivaalilla.

Konserttisolistina Esa Ruuttunen on esiintynyt kotimaan ohessa mm. USA:ssa, Kanadassa, Japanissa ja Venäjällä. Hän on pitänyt erityisen runsaasti kirkkokonsertteja eri puolilla Suomea ja levyttänyt paljon mm. virsiä ja muuta hengellistä musiikkia.

Esa Ruuttunen nimettiin Savonlinnan Oopperajuhlien vuoden taiteilijaksi kesällä 2010 ja sai samana vuonna rovastin arvon. Vuosi 2001 toi mukanaan Pro Finlandia mitalin ja vuonna 2004 hän sai Romanian valtion musiikkikomentajan arvon. Vuonna 2007 hänestä ilmestyi musiikkitietokirjailija Pekka Hakon kirjoittama henkilökuvaos Oopperapappi.

Esa Ruuttunen on vuosina 2007-2013 Opetusministeriön nimeämänä Suomen Kansallisoopperan säätiön hallituksen jäsen ja hän toimi vuosina 2007-2012 Jokilaaksojen Musiikkisäätiön taiteellisen johtajana.

Katinka Korkeala, violin

Katinka Korkeala studerade violinspel i Sibelius-Akademien för Ari Angervo, Tuomas Haapanen och Igor Bezrodni. Utomlands har hon haft tillfälle att studera för många betydande konstnärer som Ana Chumachenko, Yehudi Menuhin och Ann-Sophie Mutter. År 1999 blev hon magister i musik vid Sibelius-Akademien och höll en framgångsrik debutkonsert i Helsingfors. Korkeala har konserterat mycket både som solist och kammarmusiker både i Finland och utomlands. Tillsammans med sin tvillingssyster Sonja Korkeala vann hon första pris i Concertino Praga -tävlingen 1984. Hon har verkat som första violinist vid Tapiola Sinfonietta 1992–1994 och som konsertmästare vid Kouvola stadsorkester år 1995. Under åren 1999–2003 har hon verkat som lektor i violinspel vid Tammerfors konseratorium. Därefter blev Korkeala fri konstnär och har, förutom konserterandet, undervisat vid bl.a. Helsingfors Yrkeshögskola. År 1999 grundade Katinka Korkeala, tillsammans med pianisten Martti Rautio, Kimito Musikdagar (f.o.m. 2009 Kimitoöns Musikfestspel), vars konstnärliga ledare de varit i nio år. Från hösten 2007 har Katinka Korkeala fortsatt som konstnärlig ledare tillsammans med sin tvillingssyster Sonja Korkeala.

Katinka Korkeala, viulu

Katinka Korkeala opiskeli viulunsoittoa Sibelius-Akatemiassa Ari Angervon, Tuomas Haapason ja Igor Bezrodnin johdolla. Ulkomaille hänellä on ollut tilaisuuksia opiskella monien merkittävien taiteilijoiden johdolla, kuten Ana Chumachenkon, Yehudi Menuhini ja Ann-Sophie Mutterin. Vuonna 1999 hän valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta sekä piti menestyksekään ensikonserttinsa Helsingissä. Korkeala on konsertoinut laajasti solistina ja kamari-musiikkiona sekä Suomessa että ulkomaille. Hän voitti yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa ensimmäisen palkinnon Concertino Praga-kilpailussa 1984. Korkeala on toiminut Tapiola Sinfoniettan 1-viulistina 1992–94 ja Kouvolan kaupunginorkesterin konserttimestarina 1995. Vuosina 1999–2003

hän on toiminut viulunsoiton lehtorina Tampereen konservatoriossa. Tämän jälkeen Korkeala heittiätyi vapaaksi taiteilijaksi ja on konserstoimisen lisäksi opettanut viulunsoittoa mm. Helsingin Ammattikorkeakoulussa. Vuonna 1999 Katinka Korkeala perusti yhdessä pianisti Martti Raution kanssa Kemiön Musiikkijuhat (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhat), joiden taiteellisina johtajina he toimivat yhdessään vuoden ajan. Syksystä 2007 alkaen Katinka Korkeala on jatkanut taiteellisen johtajan tehtäviä yhdessä kaksoissisarensa Sonja Korkealan kanssa.

Sonja Korkeala, violin

Sonja Korkeala inledder sitt violinspel vid Esbo Musikinstitut och fortsatte studierna vid Sibelius-Akademien under ledning av Ari Angervo och prof. Tuomas Haapanen. Under åren 1986–1987 var hon prof. Maria Vermes elev vid Liszt-akademien i Budapest. Från år 1987 studerade hon i prof. Ana Chumachenkos klass vid Musikhögskolan i München. Hon avslutade sina studier 1995 med diplom i mästarklassen.

Hon har bl.a. vunnit 1:a pris i "Concertino Praga"-tävlingens duo-serie 1984 tillsammans med sin syster Katinka Korkeala och 1:a pris i "Konzertgesellschaft München" 1991. Sonja Korkeala har konserterat både som solist och kammarmusiker i de flesta europeiska länder. Hon har sedan år 1994 fungerat som prof. Ana Chumachenkos assistent och år 2011 som professor i violin vid Musikhögskolan i München. Hon är Rodin-kvartettens förstaviolinist sedan år 1993. Kvartetten har gjort inspelningar för skivbolaget Amati och har sedan år 1997 haft en egen konsertserie i München. Sedan hösten 2007 verkar Sonja Korkeala som konstnärlig ledare vid Kimito Musikdagar (fr.o.m. 2009 Kimitööns Musikfestspel) tillsammans med sin tvillingsyster Katinka Korkeala.

Sonja Korkeala, viulu

Sonja Korkeala aloitti viulunsoiton Espoon musiikkiopistossa ja jatkoi opintojaan Sibelius-

Akadiemissa Ari Angervon ja prof. Tuomas Haapason johdolla. Vuosina 1986–1987 hän oli prof. Maria Vermesin oppilaana Budapestin Liszt-akademiassa. Vuodesta 1987 hän opiskeli prof. Ana Chumachenkon luokalla Münchenin Musiikkikorkeakoulussa. Hän lopetti opintonsa 1995 mestariluokan diplomilla.

Hän on voittanut mm. 1. palkinnon vuoden 1984 "Concertino Praga" -kilpailun duo-sarjassa yhdessä sisarensa Katinka Korkealan kanssa ja samoin 1. palkinnon Konzertgesellschaft München:in kilpailussa 1991. Hän on konsertoinut solistina sekä kamarimusiikkona useimmissa Euroopan maissa. Sonja Korkeala on toiminut vuodesta 1994 prof. Ana Chumachenkon assistenttinä ja vuodesta 2011 viulunsoiton professorina Münchenin Musiikkikorkeakoulussa. Hän on Rodin-kvartetin ensi-viulisti vuodesta 1993. Yhtye on levyttänyt levymerkille Amati. Vuodesta 1997 kvartetilla on ollut oma konserttisarja Münchenissä. Sonja Korkeala on toiminut syksystä 2007 alkaen Kemiön Musiikkijuhien (2009 lähtien Kemiönsaaren Musiikkijuhat) taiteellisena johtajana yhdessä kaksoissisarensa Katinka Korkealan kanssa.

Essi Luttinen, mezzosoprano

Essi Luttinen inledder sina sångstudier år 1992. Åren 1996–98 studerade hon vid Åbo konservatorium med Taimi Airola och Taru Valjakka som lärare. Sedan år 1998 studerade Luttinen vid Sibelius-Akademien under Marjut Hannulas ledning och avlade A-examen med högsta betyg våren 2005. 2002–04 kompletterade hon sina studier vid Royal College of Music i London och hörde åren 2003–04 till solistgården i Benjamin Britten International Opera School. Dessutom har hon periodvis studerat kammarmusik, liedsång och tidig musik bl.a. för Sarah Walker, Roger Vignoles, Kurt Equiluz, Ilmo Ranta och Ralf Gothóni.

År 2004 belönades Essi Luttinen vid nationella sångtävlingen i Villmanstrand som lovande ung sångerska. I den internationella Competizione dell'Opera i Dresden var hon en av tio finalister.

Sommaren 2005 vann hon Merikanto-sångtävlingen. I december 2005 belönades hon med Karita Mattila-priset.

Essi Luttinen är en efterfrågad konsertsolist och i hennes omfattande repertoar finns också mycket oratorie- och tidig musik. Luttinen debuterade 2007 vid Operafestspelen i Nyslott. Förutom med inhemska orkestrar har hon framträtt bl.a. med RCM Baroque Orchestra, Handel Orchestra och Anton Bruckner-orkestern i London, samt Covent Gardens kammarorkester, under ledning av bl.a. Laurence Cummings, Peter Stark och Peter Schreier.

Essi Luttinen, mezzosopraano

Essi Luttinen aloitti lauluopintonsa vuonna 1992. Vuosina 1996–1998 hän opiskeli Turun konservatorioissa opettajinaan Taimi Airola ja Taru Valjakka. Vuodesta 1998 Luttinen opiskeli Sibelius-Akademian Marjut Hannulan johdolla. Hän suoritti laulun A-tutkinnon korkeimmin mahdollisin arvosanoin keväällä 2005. Vuosina 2002–2004 hän täydensi opintojaan Lontoon Royal College of Musicissa sekä kuului lukuvuoden 2003–2004 Benjamin Britten International Opera Schoolin solistikuntaan. Lisäksi hän on opiskellut periodiluontoisesti erityisesti kamari-, lied- ja vanhaa musiikkia mm. Sarah Walkerin, Roger Vignolesin, Kurt Equiluzin, Ilmo Rannan ja Ralf Gothónin johdolla.

Vuonna 2004 Essi Luttinen palkittiin Lappeenrannan valtakunnallisissa laulukilpailuissa lupaavana nuorena naislaulajana. Kansainvälisessä Competizione dell'Operassa Dresdenissä hän oli yksi kymmenestä finalistista. Kesällä 2005 hän voitti Merikanto-laulukilpailun. Joulukuussa 2005 hänen myöntettiin Karita Mattila -palkinto.

Essi Luttinen on kysytty konserttiesiintyjä ja hänen laajaan ohjelmistoansa kuuluu myös paljon oratorio- ja vanhaa musiikkia. Vuonna 2007 hän debytoi Savonlinnan Oopperajuhilla. Kotimaisten orkestereiden lisäksi hän on esiintynyt solistina mm. RCM Baroque Orkestran, London Handel Orchestran, Lontoon Anton Bruckner -orkesterin sekä Covent Gardenin kamariorkesterin kanssa johtajinaan mm. Laurence Cummings, Peter Stark ja Peter Schreier.

Ilmo Ranta, piano

Ilmo Ranta studerade vid Sibelius-Akademien under ledning av Liisa Pohjola och avlade sitt pianodiplom år 1984. Sina studier kompletterade han i München under ledning av Klaus Schilden samt som György Sebőks, Dmitri Bashkirovs, Ralf Gothón och Hartmut Hölls elev. I dag fungerar han som lektor för kammarmusik och pianospel vid Sibelius-Akademien.

Efter sin debutkonsert 1985 har han hållit flera solo konserter och har uppträtt som solist med de mest betydande orkestrar av vårt land. Ranta är speciellt känd som en mångsidig kammarmusiker, som uppträder både i Finland och utomlands. Han är främst känd som den finländska lied-pianisten, vars mest kända sångpartner är Karita Mattila, Monica Groop, Jorma Hynninen och Petteri Salomaa. Ranta har även gjort flera skivinspelningar bl.a. för Ondine- och BIS-skivbolag.

Ranta är högt respekterad tolkare av ny musik och han har uruppfört bl.a. kompositioner av Usko Meriläinen, Paavo Heininen, Jouni Kaipainen och Eero Hämeenniemi. Han har spelat in finska modern musik bl.a. med Mikael Helasvuo och man kan nämna Paavo Heinicens 2. pianokonsert med Helsingfors stadsorkester och omfattande "Pluton" för piano och datorstyrda elektronik.

Ranta har under åren 1996–1999 fungerat som konstnärlig ledare för Jorois Musikdagar och konsertverksamhet vid Sibelius-Akademien.

Ilmo Ranta, piano

Ilmo Ranta opiskeli Sibelius-Akademian Liisa Pohjolan johdolla ja pianonsoiton diplomin hän suoritti vuonna 1984. Opintojaan hän täydensi Münchenissa Klaus Schilden johdolla sekä György Sebőkin, Dmitri Bashkirovin, Ralf Gothón ja Hartmut Höllin oppilaana. Nykyään Ranta toimii Sibelius-Akademian kamari-musiikin ja pianonsoiton lehtorina.

Ensikonserttinsa jälkeen vuonna 1985 hän on pitänyt useita soolokonsertteja ja esiintynyt maamme merkittävimpien orkestereiden solistina. Ranta on tullut tunnetuksi monipuolisena kamarimusiikkona esityntyen niin Suomessa kuin ulkomailta. Erityisesti hänet tunnetaan suomalaisena lied-pianistina, jonka tunnetuimpia laulajapartnereita ovat Karita Mattila, Monica Groop, Jorma Hynninen ja Petteri Salomaa. Ranta on myös tehnyt useita lied-levyksiä mm. *Ondine*- ja *BIS* -levy-yhtiöille.

Ranta on arvostettu uuden musiikin esittäjä. Hän on kantaesittänyt mm. Usko Meriläisen, Paavo Heinisen, Jouni Kaipaisen ja Eero Hämeen Niemen sävellyksiä. Suomalaisista nykymusiikkia hän on levyttänyt mm. Mikael Helasvuon kanssa ja soololevytyksistä mainittakoon Paavo Heinisen 2. pianokonsertto Helsingin kaupunginorkesterin kanssa sekä laaja "Pluton" pianolle ja tietokoneohjatulle elektronikalle.

Ranta on toiminut vuosina 1996-1999 Joroisten Musiikkipäivien ja Sibelius-Akatemian konserttitoiminnan taiteellisena johtajana.

Birgit Beckherrn, soprano

Birgit Beckherrn, född i Berlin, studerade under ledning av Galina Visjnevskaja, Judith Beckmann och Tom Krause. År 1996 slutförde hon sina studier i Hamburg med utmärkta vitsord. Hon har segrat i flera internationella tävlingar, ss. Brahms-tävlingen i Hamburg och Schubert-tävlingen i Graz. Hon tilldelades ett stipendium av "Studienstiftung des deutschen Volkes" och år 1993 mottog hon DAAD:s (Deutscher Akademischer Austausch Dienst) stipendium för studier i Helsingfors.

Hennes framträdanden har fört henne till Lyon, Luxenburg, Toronto, München, Hamburg, Kiel, Görlitz, Münster och Chemnitz. Småningom formades en lyrisk repertoar som följdtes av unga dramatiska roller ss. Micaela, Marie (The Bartered Bride), Kleopatra (Julius Caesar), Agathe, Eva (Paradise lost), Mimi, Tatjana, Sieglinde, Helmwig (Valkyria) och Tredje Norn (Götterdämmerung). I mars 2012 debuterade

hon med stor framgång som Kundry i operan *Parsifal* i Saarbrücken och fortsätter på samma operahus som Montezuma i operan *The conquest of Mexico*.

Hon är också en eftertraktad konsertsångerska: Hon har uppträtt med English Chamber Orchestra i Barbican Hall, med St.Petersburgs Filharmoniker i Åbo samt vid Schleswig Holstein, Bad Kissingen och Bodensee-festival. Hennes breda repertoar innehåller bl.a. Verdis och Brahms' Requiem, Sjostakovitjs 14:e symponi, 3:e symfonin ("Kaddish") av Bernstein samt ca 500 sånger och kammarmusikverk i olika stilars.

Birgit Beckherrn, sopraano

Berliinissä syntynyt Birgit Beckherrn on opiskellut laulua Galina Višnevskajan, Judith Beckmannin ja Tom Krausen johdolla. Vuonna 1996 hän valmistui Hampurissa erinomaisin arvosanoin. Hän on voittanut kansainvälistä kilpailuja, kuten Brahms -kilpailun Hampurissa ja Schubert -kilpailun Grazissa. Hänelle on myönnetty "Studienstiftung des deutschen Volkes'in" stipendi sekä vuonna 1993 DAAD:n (Deutscher Akademischer Austausch Dienst) stipendi Helsingissä opiskelua varten.

Esiintymiset ovat vieneet hänet Lyoniin, Luxenburgiin, Torontoon, Müncheniin, Hampuriin, Kieliin, Görlitziin, Münsteriin, Chemnitiin. Hän on lyriksen ohjelmiston kautta päätynyt nuoriin dramaattisiin rooleihin, kuten Micaela, Marie (Mytyt Morsian), Kleopatra (Julius Caesar), Agathe, Eva (Paradise lost), Mimi, Tatjana, Sieglinde, Helmwigie, Helmwigie (Valkyria) ja Kolmas Norna (Götterdämmerung). Maaliskuussa 2012 hän debytoi menestyksekkäästi Parsifalin Kundryn roolissa Saarbrückenissä ja jatkaa samassa talossa Montezuman roolissa oopperassa *The conquest of Mexico*. Tulevia debyyttejä on myös Sieglinden rooli Valkyriassa.

Tämän lisäksi Beckherrn on myös kysytty konserttsolisti. Hän onkin esiintynyt English Chamber Orchestran kanssa Barbican Hallissa, Pietarin Filharmonikkojen kanssa Turussa, sekä Schleswig Holstein, Bad Kissingen ja Bodensee -festivaaleilla. Hänen laaja ohjelmistonsa sisältää mm. Verdin ja Brahmsin Requiemit, Sostakovitšin 14. sinfonian ja Bernsteiniin 3. sinfonian ("Kaddish") sekä noin 500 laulua ja kamarimusiikkiteosta.

Päivi Severeide, harpa

Päivi Severeide (f. Viitanen) fick sin Masters-examen i Musik från Sibelius-Akademien år 2008. Sin diplomkonsert på harpa spelade hon året innan med högsta betyg under ledning av Reija Bister och Arielle Valibouse. Läsxåret 2004-05 studerade hon vid Freiburg Musikhögskola med Sarah O'Brien. SibeliusAkademins debutkonsert höll hon i Helsingfors 2009. Päivi Severeide har arbetat som frilansmusiker med de flesta orkestrar i Finland, bl.a i Radions Symfoniorkester och Åbo Filharmoniska orkester. Utomlands har hon jobbat bl.a med filharmoniska orkestrarna i Oslo och Bergen samt operorquestrarna i Oslo och Malmö. Hon har framträtt under många festivaler och konsertserier i Finland samt Norge. Som solist har hon spelat med flera inhemska orkestrar sedan hon gjorde sin debut som ung solist med Radions Symfoniorkester. Päivi Severeide är stämledare på harpa i Avanti-kammarorkester. Som timlärare i harpa arbetar Severeide vid Metropolia Yrkeshögskolan och vid Sibelius-Akademien är hon ansvarig lärare i harpa. För anskaffningen av sin Lyon & Healy harpa i brons har Päivi Severeide som erkänsla fått ett stipendium från Martin Wegelius minnesfond. Den här våren har hon vikarierat som solo harpist på Finlands Nationalopera.

Päivi Severeide, harppu

Päivi Severeide (os. Viitanen) valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akademista vuonna 2008 ja suoritti harppudiplominsa Reija Bisterin ja Arielle Valibousen johdolla vuotta aiemmin erinomaisin arvosanoin. Lukuvuoden 2004 - 2005 hän opiskeli Freiburgin Musiikkikorkeakoulussa Sarah O'Brienin harppuluokalla. Ensi-konserttinsa hän piti Helsingissä syksyllä 2009. Päivi Severeide on työskennellyt useimmissa Suomen orkestereissa mm. Radion Sinfonia-orkesterissa ja Turun Filharmoniossa orkesterissa. Ulkomailta hän on työskennellyt mm. Oslo ja Bergenin Filharmonioissa ja Oslo ja Malmön Oopperoissa. Severeideä on kuultu useiden kotimaisten ja pohjoismaisten festivaalien ja konsertisarjojen lisäksi säännöllisesti orkesterin solistina debytoituaan Radion

Sinfoniaorkesterin nuorena solistina vuonna 2005. Päivi Severeide toimii Avanti!-kamariorkesterin harpun äänenjohtajana. Harpun tuntiopettajana Severeide toimii tällä hetkellä Metropolia Ammattikorkeakoulussa sekä hoitaa harpun vastuuopettajan tehtäviä Sibelius-Akademiassa. Päivi Severeiden pronssisen Lyon&Healy -harpun hankintaa on tukenut Martin Wegeliuksen muisto -säätiön tunnustus-apuraha. Kuluneen kevään hän on työskennellyt Suomen Kansallisoopperassa vs. soolo-harpistina.

Hariolf Schlichtig, altviolin

Altviolinisten Hariolf Schlichtig, född 1950, är känd som kammarmusiker, solist och lärare. Han studerade under ledning av Max Rostal och Sandor Vegh samt var medlem av Cherubinikvartetten som vann flera internationella tävlingar, framträde på berömda konsertarenor och festivaler och gjorde inspelningar med stor framgång.

Som solist har han framträtt bl.a. i Tyskland, Belgien, Schweiz, Italien och Förenta Staterna. Under sitt långa samarbete med Münchenen Kammarorkester har han spelat in central alt-violin repertoar på skiva och uruppfört nya verk. Han har för sina skivinspelningar belönats med Deutsche Schallplattenpreis, Echo Klassik, the Diapason d'Or ja Choc de la Musique-pris.

Kammarmusik spelar han regelbundet bl.a. med Tabea Zimmermann, Andras Schiff, Heinz Holliger, Alban Berg-kvartetten och Leonidas Kavakos och är gästande artist i flera festivaler såsom vid Edinburgh-festivalen, Schubertiade i Schwarzenberg, Whitsun-Concerts i Ittingen och Festival of Arts i Weimar.

Från och med 1987 har Hariolf Schlichtig fungerat som professor vid musikhögskolan i München och lärare i internationella mästarklasser. Många av hans elever har vunnit tävlingar och är verksamma som betydande internationella musiker.

Som ivrig förespråkare för nutida tonsättare har Schlichtig uppfört många nya verk. Från och med 2001 har han utvecklat sin egen musik tillsammans med skulptör-musiker Paul Fuchs.

Hariolf Schlichtig, alttoviulu

Vuonna 1950 syntynyt alttoviulisti Hariolf Schlichtig on tunnettu niin kamari muusikkona, solistina kuin opettajana. Hän opiskeli Max Rostalin ja Sandor Veghin johdolla ja toimi 19 vuotta Cherubini -kvartetissa, joka voitti useita kansainvälistä kilpailuja, esitytyi maaneikkailla konserttiareenoilla ja festivaaleilla ympäri maailmaa sekä levytti paljon kiitosta saaneita äänitteitä.

Solistina hän on esiintynyt mm. Saksassa, Belgiaassa, Sveitsissä, Italiassa ja Yhdysvalloissa. Pitkääikaisen yhteistyön aikana Münchenin kamariokesterin kanssa hän on levyttänyt keskeistä alttoviulukirjallisuutta sekä kantaesittänyt uusia teoksia. Levytyksistään hänet on palkittu Deutsche Schallplattenpreis, Echo Klassik, the Diapason d'Or ja Choc de la Musique -palkinnoilla.

Kamarimusiikkia hän tekee säännöllisesti mm. Tabea Zimmermannin, Andras Schiffin, Heinz Holligerin, Alban Berg kvartetin ja Leonidas Kavakoksen kanssa ja vierailee useilla festivaaleilla kuten Schubertiade Schwarzenbergissä, Whitsun -konserteissa Ittingenissä sekä Weimarin Festival of Arts ja Edinburgh -festivaaleilla.

Vuodesta 1987 lähtien Hariolf Schlichtig on toiminut professorina Münchenin musiikkikorkeakoulussa ja käy opettamassa kansainvälisillä mestariluokilla. Hänen oppilaisiinsa lukeutuu useita kilpailuvoittajia ja merkittävillä kansainvälisillä musiikkielämän paikoilla toimivia muusikkoja.

Innokkaana nykysäveltäjien puolestapuhujana Schlichtig on esittänyt paljon uusia teoksia. Vuodesta 2001 hän on kehittänyt omaa musiikkiaan yhdessä kuvanveistäjä-muusikko Paul Fuchsin kanssa.

Christoph Richter, cello

Christoph Richter har studerat cellospel under ledning av André Navarra och Pierre Fournier. Ett intensivt samarbete med Sándor Végh har spelat en stor roll i hans konstnärliga utveckling. Richter är prisbelönt i den internationella Rostropovich-tävlingen i Paris och i tävlingen Concours de Genève.

Under åren 1981-1988 fungerade han som första solocellist vid NDR Symfoniorkester och under åren 2004-2009 spelade han i Heine-kvartetten. Dessutom har Richter varit medlem av välkända Cherubini-kvartetten och är grundande medlem av Cappella Andrea Barca. Han har spelat på centrala konsertarenor och festivaler samt spelat som solist i München och Tjeckiens filharmoniker, Camerata Bern och Irlands kammarorkester.

År 2009 höll han en konsertserie i London och i andra europeiska städer och framförde alla Beethovens verk för cello och piano.

Richter har varit jurymedlem i internationella tävlingar såsom i Haydn-tävlingen i Wien, Joachim-tävlingen i Weimar, i London String Quartet-tävlingen och Trondheim kammarmusiktävlingen. Han har gjort inspelningar av solo- och kammarmusik för EMI, ECM, Harmonia Mundi, Naxos, Tudor, cpo, Wergo och Genuin skivbolag.

Nu fungerar han som professor för cellospel vid Folkwang Universitetet i Essen och är medlem av Europa kammarmusikakademi samt undervisar vid Menuhin Akademien i Schweiz.

Richter uppträder regelbundet bl.a. med András Schiff, Isabelle Faust och Heinz Holliger och är en efterfrågad gäst vid internationella festivaler. Hans intresse för modern musik har resulterat i samarbete med nutida tonsättare såsom Kurtág, Henze, Lachenmann, Holliger, Reimann och Widmann.

Christoph Richter, sello

Christoph Richter on opiskellut sellonsoittoa André Navarran ja Pierre Fournierin johdolla. Tiivis yhteistyö Sándor Véghin kanssa on myös ollut suuresta roolissa hänen taiteellisessa kehityksessään. Richter on palkittu kansainvälisissä Rostropovich-kilpailussa Pariisissa ja Concours de Genève -kilpailussa.

Vuosina 1981-1988 hän toimi ensimmäisenä soolosellistinä NDR:n Sinfoniorkesterissa ja vuosina 2004-2009 hän soitti Heine -kvartetissa. Tämän lisäksi Richter on ollut maineikkaan Cherubini -kvartetin jäsen sekä on Cappella Andrea Barcan perustajajäsen. Hän on esiintynyt keskeisillä konserttiareenoilla ja festivaaleilla sekä soittanut solistina mm. Münchenin ja Tšekin Filharmonikkojen, Camerata Bernin ja Irlannin Kamariorkesterin kanssa.

Vuonna 2009 hän piti Lontoossa ja useissa muissa Euroopan kaupungeissa konserttisarjan, jossa hän esitti kaikki Beethovenin teokset sellolle ja pianolle.

Kansainvälisten kamarimusiikkikilpailujen tuomaristossa hän on toiminut mm. Wienin Haydn -kilpailussa, Weimarin Joachim -kilpailussa, London String Quartet -kilpailussa ja Trondheimin kamarimusiikkikilpailussa. Richter on tehnyt soolo- ja kamarimusiikkilevytyksiä EMI, ECM, Harmonia Mundi, Naxos, Tudor, cpo, Wergo ja Genuin levymerkeille.

Hän toimii tällä hetkellä sellonsoiton professorina Folkwangin Yliopistossa Essenissä ja on jäsenerä Euroopan Kamarimusiikkikatemissa sekä opettaa Menuhin Akatemiassa Sveitsissä.

Richter esiintyy säännöllisesti mm. András Schiffin, Isabelle Faustin ja Heinz Holligerin kanssa ja on kysyty vierailija kansainvälisillä festivaaleilla. Hänen kiinnostuksensa nyky-musiikkiin on johtanut yhteistyöhön sellaisten nykysäveltäjien kanssa kuin Penderecki, Kurtág, Henze, Lachenmann, Holliger, Reimann ja Widmann.

Christoph Hartmann, oboe

Christoph Hartmann (f. 1965 i Landsberg am Lech) är en tysk oboist. Han började spela oboe som 13-åring och ett år senare studerade han under ledning av Georg Fischer i Leopold-Mozart-Konservatoriet i Augsburg. 1984 fortsatte han sina studier i München vid Hochschule für Musik und Theater under ledning av Günther Passin där han avlade diplom i oboe och kammarmusik. 1991 blev han solooboist hos Filharmonikerna i Stuttgart, 1992 oboist hos Berlinerfilharmonikerna och sedan 1993 är han lärare i deras orkesterakademi. 1999 grundade han tillsammans med orkesterkolleger kammarmusikfestivalen Landsberger Sommermusiken. Hartmann har haft framgång i internationella tävlingar i Toulon, Genf och Tokio. Med sina CD-inspelningar har han gjort en stor insats i återupptäckten av den nästan bortglömda oboevirtuosen Antonio Pascoli, som föddes 1842 i Palermo.

Christoph Hartmann, oboe

Saksalaisyntinen Christoph Hartmann (s.1965, Landsberg am Lech) aloitti oboensoiton 13-vuotiaana ja jatkoi vuotta myöhemmin Georg Fischerin oppilaana Leopold-Mozart-Konservatoriossa Augsburgissa. Vuonna 1984 hän alkoi opiskella Musik und Theater München korkeakoulussa Günther Passin johdolla ja teki oboensoiton ja kamarimusiikin diplomit. Vuonna 1991 hän toimi Stuttgartin Filharmonikkojen soolo-oboistina ja vuodesta 1992 hän työskenteli Berliinin Filharmonikkojen riveissä sekä heidän Orkesteriakatemiansa opettajana vuodesta 1993. Vuonna 1999 hän perusti orkesterikollegoidensa kanssa Landsberger Sommernuusiken -musiikkijuhlat. Hartmann on menestynyt kansainvälisissä kilpailussa Toulonissa, Genfissä ja Tokiossa. Hän on levyttänyt suuren osan lähestulkoon unohduksiin jääneen Palermolaisen oboevirtuosi Antonio Pascollin tuotantoa.

Petteri Pitko, cembalo

Petteri Pitko (f. 1980) inledder sina musikstudier i Savonlinna musikinstitut. Han studerade cembalospel vid Sibelius-Akademien samt vid Berlins Universität der Künste under Mitzi Meyersons ledning. Sina studier har han kompletterat i Paris under ledning av Huguette Dreyfus samt på mästarkurser med Ton Koopman och Christine Schornsheim.

Petteri Pitkos mångsidiga repertoar sträcker sig från 1500-talet till den allra nyaste musiken. Han konserterar aktivt i Finland och utomlands såväl som solist som kammarmusiker, och han spelar även i Finska barockorkestern (FIBO). Vid sidan om sin konserterverksamhet fungerar han som lektor för tidig musik vid Yrkeshögskolan Novia i Jakobstad.

Petteri Pitko har uppträtt på flera inhemska musikfestspel (bl.a. på Kuhmo Kammarmusik, Musikfestspelen Korsholm, Kaustby kammarmusikvecka samt Kimitoöns, Oulunsalo och Vanda musikfestspel) och konserterat i många av Europas länder, Kanarieöarna, Kina och Sydkorea. Säsongen 2012–2013 konserterade han bl.a. i Berliner filharmonikers kammarmusikserie samt som solist med Zürich och Mellersta Österbottens kammarorkestrar.

Som orkestermusiker har han samarbetat med Berliner filharmoniker, RSO, Mellersta Österbottens Kammarorkester, Tampere Filharmonia, Stavanger symfoniorkester och Ensemble Resonanz-kammarorkester från Hamburg. Han har även gjort inspelningar för det tyska skivbolaget Bella Musica samt gjort radioinspelningar för YLE och radiobilag i Berlin, Hessen och Estland.

Petteri Pitko, cembalo

Petteri Pitko (s.1980) opiskeli cembalonsoittoa Sibelius-Akatemiassa sekä Berlinin Universität der Künstessä opettajanaan Mitzi Meyerson. Opintojaan hän on täydentänyt Pariisissa opettajanaan Huguette Dreyfus sekä Ton Koopmanin ja Christine Schornsheimin mestarikursseilla.

Petteri Pitkon monipuolinen ohjelmisto ulottuu 1500-luvulta aina uusimpaan musiikkiin. Hän konsertoi aktiivisesti Suomessa ja ulkomaille niin solistina kuin kamarimusikkonakin sekä soittaa Suomalaisessa barokkiorkesterissa (FIBO). Konserititoiminnan ohella hän toimii vanhan musiikan lehtorina Novia -ammattikorkeakoulussa Pietarsaarella.

Petteri Pitko on esiintynyt useilla kotimaisilla musiikkijuhilla (Kuhmon kamarimusikki, Korsholman, Kemiönsaaren, Oulunsalon ja Vantaan musiikkijuhlat sekä Kaustisen kamari-musiikkiviikko) sekä konsertoinut lukuissä Euroopan maissa, Kanarian saarella, Kiinassa ja Etelä-Koreassa. Kaudella 2012–2013 hän konsertoi mm. Berliinin filharmonikkojen kammarmusikkisarjassa sekä Zürichin kammarorkesterin ja Keski-Pohjanmaan kammarorkesterin solistina.

Orkesterimuusikkona hän on työskennellyt Berliinin filharmonikkojen, Radion sinfoniorkesterin, Keski-Pohjanmaan kammarorkesterin, Tampere Filharmonian, Stavangerin sinfoniorkesterin ja hampurilaisen Ensemble Resonanz-kammarorkesterin kanssa mm. Sakari Oramon, Hannu Linnun, Fabio Biondin, Peter Rundelin ja Beat Furrerin johdolla.

Hän on myös levyttänyt saksalaiselle Bella Musica -levymerkille sekä tehnyt radionauhoituksia Suomen yleisradiolle ja Berliinin, Hessenin ja Viron radioyhtiölle.

Kreeta-Maria Kentala barockviolin, viola d'amore

Violinisten Kreeta-Maria Kentala inledder sina violinstudier med att som femåring spela folkmusik. I sina yrkesstudier har hon väglett av Kaija Saarikettu samt av Jennifer och Endre Wolf. Hon har studerat barockviolin under ledning av Reinhard Goebel samt deltagit i Monica Huggetts mästarkurser.

Kentala har fungerat som stämsedare och konsertmästare i bl.a. Mellersta Österbottens Kammarorkester, Radions Symfoniorkester samt Sjätte våningens orkester. Hon har fungerat som lektor i violin i Västra-Helsingfors musikinstitut samt som lektor i barockviolin i Sibelius-Akademien.

För tillfället konserterar Kentala som kammarmusiker och solist, fungerar som gästdirigent med 1600- och 1700-talsmusik i sin repertoar, samt ordnar kurser i gammal musik under namnet Folkbarokki. Hon fungerar även som violinist i Rantatie-kvartetten som spelar med periodinstrument samt är konsertmästare i Folkbarockensemblen SAMA. Kentalas inspelningar av finsk musik har tilldelats Janne- och Emma-priser samt YLEs årets skiva-priset. I sin hemort Kaustby spelar hon flitigt spelmannsmusik och har också fått som uppgift att planera Kaustby kammarmusikveckas program åren 2010-12. Kentala har uppenbarligen också ärvt släktens pedagogiska fallenhet, och hon undervisar gärna både i violin och barockviolin.

Kreeta-Maria Kentala barokkiviulu, viola d'amore

Viulisti Kreeta-Maria Kentala aloitti viulunsoiton viisivuotiaana kansanmusiikkilla. Ammattiopinnoissa häntä ovat opastaneet Kaija Saarikettu sekä Jennifer ja Endre Wolf. Barokkiviulua hän on opiskellut Reinhard Goebelin johdolla sekä Monica Huggettin mestari-kursseilla.

Kentala on soittanut äänenjohtajan ja konserttimestarin tehtävässä mm. Keski-Pohjanmaan Kamariorkesterissa, Radion Sinfoniaorkesterissa ja Kuudennen kerroksen orkesterissa. Hän on toiminut viulunsoiton lehtorina Länsi-Helsingin musiikkiopistossa sekä barokkiviulumuusikin lehtorina Sibelius-Akemiassa.

Tällä hetkellä Kentala konsertoi kamari-muusikkona ja solistina, vierailee orkesterien johtajana ohjelmistossaan 1600- ja 1700-lukujen musiikkia sekä järjestää kursseja vanhan musiikin tyleistä toiminimellänsä Folkbarokki. Hän on periodisoittimilla soittavan Rantatie-kvartetin viulisti sekä Folkbarokkiyhte SAMAn konserttimestari. Kentalan suomalaisen musiikin levytykset ovat saaneet Janne- ja Emma-palkintoja sekä Yleisradion vuoden levy-palkinnon. Kotipaikkakunnallaan Kaustisella hän soittaa ahkerasti pelimannimusiikkia sekä on saanut tehtäväkseen suunnitella Kaustisen kamarimusiikkivikon ohjelman vuosina 2010-12. Ilmeisesti sukuvikana pedagogin taipumuksia saanut Kentala myös opettaa mielellään, sekä viulun- että barokkiviulunsoittoa.

Eero Palviainen, ärkeluta

Eero Palviainen började spela luta vid Åbo konservatorium och fortsatte sedan vid Sibelius-Akademien, där han som den första lutspelaren vid solistavdelningen studerade för Leif Karlsson. År 1987 studerade han vidare för Hopkinson Smith vid konservatoriet i Basel (Schola Cantorum Basiliensis), där han avlade diplomexamen 1992.

Hans solorepertoar sträcker sig från förenässans till senbarock, med renässanssluta, vihuela, ärkeluta, teorb, barockgitarr och barockluta som instrument. Palviainen uppträder aktivt både i Finland och på olika håll i Europa. Han är stiftande medlem i ensemblen Battalia och spelar också i franska L'Arpeggiata och polska Arte suonatore Posnan ensemble samt i Kuudennen kerroksen orkesteri och Helsingfors Barockorkester. Palviainen har dessutom gästspelat i flera olika ensembler, bl.a. Avanti!, the Harp Consort, Freiburger Barock Orchester och La Fenice. Han har gjort även skivinspelningar och ett flertal soloband för Rundradion och televisionen. Eero Palviainen är även en eftertraktad instrumentbyggare.

Eero Palviainen, arkkiluuttu

Eero Palviainen aloitti luitunsoiton Turun Konservatoriossa, josta hän siirtyi Sibelius-Akadeemian, missä hän opiskeli ensimmäisenä luitunsoittajana solistilinjalla opettajanaan Leif Karlson. Vuonna 1987 Palviainen jatkoi opinnojaan Hopkinson Smithin johdolla Baselin konservatoriassa (Schola Cantorum Basiliensis), jossa suoritti diplomin vuonna 1992.

Hänen soolo-ohjelmistonsa ulottuu varhaisrenessanssista myöhäisbarokkiin, soittimina renessanssiluuttu, vihuela, arkkiluutu, teorbi, barokkitarja ja barokkiluutu. Palviainen esiintyy aktiivisesti sekä Suomessa että eri puolilla Eurooppaa. Hän soittaa tällä hetkellä muun muassa ranskaisessa L'Arpeggiata ja puolalaisessa Arte suonatore Posnan -yhty-eessä sekä Kuudennen kerroksen orkesterissa, Helsingin barokkiorkesterissa ja Battaliassa,

jonka perustajajäsen Palviainen on. Lisäksi Palviainen on vieraillut yhtyeissä kuten Avanti!, the Harp Consort, Freiburger Barock Orchester ja La Fenice. Hän on tehnyt myös levytyksiä ja useita soolonauhoituksia Yleisradiolle ja televisiolle. Eero Palviainen on myös hyvin arvostettu soitinrakentaja.

Lauri Pulakka, barockcello

Lauri Pulakka är 1. solocellist i Mellersta Österbottens Kammarorkester och från början av år 2009 orkesterns konstnärliga koordinator. Han har studerat cellospel vid Mellersta Österbottens konservatorium och Sibelius-Akademien samt bl.a. i Paris och Storbritannien. Specialisering på framförandepraxis av tidig musik medförde även studier i barockcello och viola da gamba och ledde till en doktorsgrad i musik vid Sibelius-Akademien 2003. Lauri Pulakka är en mångkunnig musiker som har varit bl.a. orkester- och kammarmusiker, solist, dirigent, gjort musikarrangemang och producerat inspelningar. Han har undervisat bl.a. vid Mellersta Österbottens konservatorium och Yrkeshögskolan Novia samt vid Sibelius-Akademien. Pulakka spelar ett barockcello-instrument, byggt av Thomas Edlinger 1718. Instrumentet ägs av Suomen Kulttuurirahasto.

Lauri Pulakka, barokkisello

Lauri Pulakka on Keski-Pohjanmaan Kammarorkesterin 1. soolosellisti ja vuoden 2009 alusta orkesterin taiteellisen toiminnan koordinaattori. Hän on opiskellut sellonsoittoa Keski-Pohjanmaan musiikkipistossa ja Sibelius-Akademiassa sekä mm. Pariisissa ja Isossa-Britanniassa. Erikoistuminen vanhan musiikin esittämiskäytäntöihin toi mukanaan barokkisellon ja viola da gamban opinnot ja lopulta musiikin tohtorin tutkinnon Sibelius-Akademiassa vuonna 2003. Lauri Pulakka on monipuolin muusikko, joka on toiminut mm. orkesteri- ja kamari muusikkona, solistina, orkesterinjohtana, sovittajana ja äänitystuottajana. Hän on opettanut mm. Keski-Pohjanmaan Konservatoriossa ja ammattikorkeakoulussa, Yrkeshögskolan Noviassa sekä Sibelius-Akademiassa. Pulakka soittaa Suomen Kulttuurirahaston omistamalla barokkisellolla, jonka on tehnyt Thomas Edlinger vuonna 1718.

Siiri Virkkala, barockviolin

Siiri Virkkala inledde sina violinstudier under ledning av Mauno Järvelä och Reijo Tunkkari i Kaustby. Hon fortsatte sina studier vid konservatoriet i Tammerfors som Ari Angervos elev och därefter vid Malmö musikhögskola under ledning av Jennifer Nuttal-Wolf. Virkkala har varit violinist i NorrlandsOperans Symfoniorkester i Umeå 2003-2006 samt viceståmledare för andra violin i Mellersta Österbottens Kammarorkester 2007-2010. Hon har studerat barockviolin spel under ledning av Kreeta-Maria Kentala fr.o.m 2010.

Siiri Virkkala, barokkiviulu

Siiri Virkkala aloitti viulunsoiton opintansa Kaustisella opettajinaan Mauno Järvelä ja Reijo Tunkkari. Tämän jälkeen hän jatkoi opintojaan Tampereen konservatoriossa Ari Angervon oppilaana sekä myöhemmin Malmön musiikkikorkeakoulussa opettajanaan Jennifer Nuttal-Wolf. Virkkala on toiminut viulistina Norrlands-Oopperan sinfoniaorkesterissa Uumajassa 2003-2006 sekä 2. viulun varaanjohtajana 2007-2010 Keski-Pohjanmaan Kammarorkesterissa. Barokkiviulunsoittoa hän on opiskellut Kreeta-Maria Kentalan johdolla vuodesta 2010.

Timo Holopainen, barockviolin

Timo Holopainen studerade violin spel vid Sibelius-Akademien under ledning av Henrik Botvay och som privatelev hos Jyri Gerretz i

Tallin. Åren 1974-1983 var Holopainen konsertmästare för Esbo kammarorkester och åren 1984-1992 för Vox Artists-kammarorkester som han själv grundat. Han har spelat i Tapiola Sinfoniettas led från dess start år 1987 och är stämmedare för andra violin. Han har spelat aktivt bl.a. som medlem i Mitoš-Ensemble och Vintti-trio. Hösten 2012 inleddes Holopainen barock-violinstudier vid Yrkeshögskolan Novia i Jakobstad.

Timo Holopainen, barokkiviulu

Timo Holopainen opiskeli viulunsoittoa Sibelius-Akademissa Henrik Botvayn johdolla sekä yksityisesti Tallinnassa Jyri Gerretzin oppilaana. Vuosina 1974-1983 Holopainen toimi Espoon Kamariorkesterin ja vuosina 1984-1992 perustamansa Vox Artists -kamariorkesterin konsertimestarina. Tapiola Sinfoniettan riveissä hän on ollut orkesterin perustamis-vuodesta 1987 lähtien ja toimii sen II viulun äänenjohtajana. Kamarimusiikkia hän on soittanut aktiivisesti mm. Mitoš-Ensemblen ja Vintti-trion jäsenenä. Viime syksynä Holopainen aloitti barokkiviuluopinnot ammattikorkeakoulun Noviassa Pietarsaarella.

Teija Kivinen, barockviolin

Teija Kivinen började spela violin som 3-åring vid Keski-Suomen konservatorio och avlade sin magistersexamen i musik vid Sibelius-Akademien år 2008. Som hennes mest betydande lärare kan nämnas Olga Parhomenko och Seppo Tukiainen. Hon har varit anknuten till Helsingfors Stadsorkester sedan 2002. År 2004 fick hon inbjudan till ensemblen Uusinta, en ensemble för modern musik. Hon hade tidigare även deltagit aktivt i TampereRaw-ensemblen för modern musik. Hösten 2012 inleddes Kivinen sina barock-violinstudier vid Jakobstads yrkeshögskola med Kreeta-Maria Kentala som lärare. Våren 2013 spelade hon en recital med Anna-Maria Oramo i Helsingfors. Teija Kivinen känner sig musikaliskt hemmastadd i den tidiga musiken och året som gått har medfört lycka och spelglädje som aldrig förr.

Teija Kivinen, barokkiviulu

Teija Kivinen aloitti viulunsoiton 3-vuotiaana Keski-Suomen konservatorioissa ja valmistui Sibelius-Akademista musiikin maisteriksi vuonna 2008. Tärkeimpinä opettajina mainittakoon Olga Parhomenko ja Seppo Tukiainen. Helsingin kaupunginorkesterissa hän on työskennellyt vuodesta 2002. Nykymusiikkihytteen Uusinta kutsui Kivisen jäsenekseen vuonna 2004, jota ennen hän oli toiminut aktiivisesti myös TampereRaw -nykymusiikkihyteessä. Barokkiviuluopinnot Kivinen aloitti syksyllä 2012 Pietarsaaren ammattikorkeakoulussa opettajanaan Kreeta-Maria Kentala. Viime keväänä hän soitti resitaalin cembalisti Anna-Maria Oramon kanssa Helsingissä. Vanhan musiikin parissa Teija Kivinen kokee tulleensa musiikilliseksi kotiin, ja kulunut vuosi onkin tuonut mukaan ennenkokematonta onnea ja soittamisen riemua.

Terhi Mali, barockviolin

Terhi Mali studerade vid Sibelius-Akademien och i Tallin under ledning av Jyri Gerretz. Hon avlade sitt diplom vid Sibelius-Akademien år 1994. Mali fungerar som lektor i violinspel vid Länsi-Helsingin musiikkioipisto och som en stadigvarande medarbetare i Finlands Nationalopera-orkester. "Barockviolinens har nu intagit mitt hjärta. Jag har studerat den under Maestro Kreeta-Maria Kentalas ledning i Jakobstad och tack vare det har jag fått spela barockmusik i många olika sammansättningar i Helsingfors-trakten."

Terhi Mali, barokkiviulu

Terhi Mali on opiskellut Sibelius-Akademissa sekä Tallinnassa Jyri Gerretzin johdolla. Viuludiplomin hän teki Sibelius-Akademissa vuonna 1994. Mali toimii viulunsoiton lehtorina Länsi-Helsingin musiikkioipistossa ja vakituisena avustajana Suomen kansallisoopperan orkesterissa. "Nykisin sydämeni on vienyt barokkiviulu, jota olen opiskellut Pietarsaarella Maestro Kreeta-Maria Kentalan johdolla. Tämän johdosta olen päässyt soittamaan barokkimusikkia lukuisissa kokoonpanoissa Helsingin seudulla."

BarockOstrobothnia

BarockOstrobothnia-ensemble består av barockmusikstuderande vid Yrkeshögskolan Novia och medlemmarna är yrkesmusiker från bl.a. Åbo Filharmoniska Orkester, Tapiola Sinfonietta och Radions Symfoniorkester, samt lärare vid olika konservatorier och musikinstitut.

Gruppen träffas regelbundet i Kaustby och Jakobstad för att öva tidig musik i olika stil-sammansättningar, och uppträder på flera håll i Mellersta Österbotten.

År 2012 konserterade Ensemblen i Kaustby under Kammarmusikveckan med Jean Tubéry som ledare, dessutom spelade de på Kimitoöns Musikfestspel

BarockOstrobothnia

BarockOstrobothnia-yhtye on ammattikorkeakoulu Novian barokkimusiikin opiskelijoiden muodostama yhtye. Jäsenet ovat ammattimuusikoita mm. Turun filharmonisesta orkesterista, Tapiola Sinfoniettasta ja Radion sinfoniorkesterista sekä opettajia eri konservatorioista ja musiikkipistoista.

Ryhvä kokoontuu säännöllisesti Kaustiselle ja Pietarsaareen harjoittelemaan erityylisiä vanhan musiikin ohjelmakokonaisuuksia ja esiintyy eri puolilla Keski-Pohjanmaata.

Vuonna 2012 yhtye konsertoi Kaustisen kamari-musiikkiviikolla Jean Tubéryn johdolla, minkä lisäksi he esiintyivät kesällä Kemiönsaaren Musiikkijuhilla.

Jyrki Linjama, kompositör

Jyrki Linjama (f.1962) studerade komposition vid Sibelius-Akademien under ledning av Einojuhani Rautavaara och Paavo Heininen och avlade magistersexamen i musik år 1989 samt doktorerade i musik år 2002. Han har idkat kompletterande studier vid Haags kungliga konservatorium, i Budapest och Berlins konsthögskola. Linjama har fungerat som lärare i musikvetenskap vid Helsingfors universitet och vid Sibelius-Akademien. Sedan 1993 är han lärare i musikvetenskap vid Åbo universitet.

Linjama har tilldelats flera pris och har skrivit verk på beställning av flera finska orkestrar och festivaler. Hans musik har uppförts bland annat på den ryska festivalen Yhdessä och festivalerna AFNOM, PantaRhei, Nordiska Musikdagarna samt även på Nordiska kyrkomusiks symposier. Jyrki Linjama mottog Paulo Siftelses Hulda Paulo-pris 2004. Linjama har även valts till temakompositör för österrikiska festivalen Carinthischer Sommer 2010.

Förutom verket "Das fliessende Licht der Gottheit" vilket i år uruppförs vid Kimitoöns Musikfestspel, uruppför RSO verket Vanitas för kör och orkester i Musikhuset i Helsingfors samt verket Suomalainen Stabat Mater för två solister, kantele och stråkorkester, i Karleby kyrka vid Lochteå Kyrkomusikfest.

Jyrki Linjama, säveltäjä

Jyrki Linjama (s.1962) opiskeli Sibelius-Akatemiassa sävellystä Einojuhani Rautavaaran ja Paavo Heinisen johdolla ja valmistui musiikin maisteriksi vuonna 1989 sekä musiikin tohtoriksi 2002. Hän on täydentänyt opintojaan Haagin Kuninkaallisessa Konservatoriossa, Budapestissa sekä Berliinissä Hochschule der Künste. Linjama on toiminut opettajana Helsingin yliopiston musiikkiteen laitoksella ja Sibelius-Akatemiassa. Vuodesta 1993 hän on opettanut Turun yliopiston musiikkiteen laitoksella.

Linjama on saanut säveltäjännyöstään useita tunnustuksia, ja tärkeimmät suomalaiset orkesterit ja festivaalit ovat tilanneet häntä teoksiin. Hänen musiikkiaan on soitettu mm. venäläisellä Yhdessä -festivaalilla, AFNOM-festivaalilla, PantaRhei -festivaalilla, Pohjoismaisilla musiikkipäivillä ja Pohjoismaissa kirkkomusiikkisymposiumeissa. Jyrki Linjamalle myönnettiin Paulon Säätiön Hulda Paulo -palkinto lokakuussa 2004. Linjama on myös valittu itävaltalaisen Carinthischer Sommer -festivaalin teemasäveltäjäksi vuodelle 2010.

Tänä vuonna Kemiönsaaren Musiikkijuhlilla kantaesittävän Das fliessende Licht der Gottheit -teoksen lisäksi kantaesittää mm. RSO teoksen Vanitas kuorolle ja orkesterille Helsingin musiikkitalossa sekä Lohtajan kirkko-musiikkijuhlat Suomalaisen Stabat Materin kahdelle solistille, kanteleelle ja jousiorkesterille Kokkolan kirkossa.

Vladimir Agopov, kompositör

Vladimir Agopov är född 1953 i Luhansk, Ukraina. Han avlade sitt diplom i komposition 1977 vid Moskva konservatorium där han studerade kompositon under ledning av Aram Chatjaturjan och instrumentation under ledning av Edison Denisov. Till Finland flyttade han 1978 och fortsatte sina studier vid Sibelius-Akademien under ledning av Paavo Heininen. Från och med 1988 har han fungerat som lektor vid Sibelius-Akademien.

Hans kompositioner har framförts i flera länder och vid festivaler bl.a. i Kuhmo, Nådental, Sibelius-veckan i Moskva och International Festival of Arts-festivalen i New York. Särskild uppmärksamhet väckte Konsert för cello och orkester "Tres viae" (1984) som uruppfördes av Arto Noras och Radions symfoniorkester under ledning av Gennadij Rozdestvenskij 1987 i Helsingfors. Konserten inspelades av samma solist och orkester under ledning av Jukka-Pekka Saraste 1992. I Agopovs produktion ingår orkester- och kammarmusik, teatermusik och arrangemang såsom Musorgskis Tavor på en utställning-arrangemanget för blåsorkester.

Agopovs verk har belönats i flera finländska tävlingar bl.a. i kompositionstävlingen vid Sibelius-violintävlingen 1985 och i 17. internationella Edvard Grieg -kompositionstävlingen i Oslo 2013.

Vladimir Agopov, säveltäjä

Vladimir Agopov on syntynyt vuonna 1953, Luhanskissa, Ukrainassa. Sävellysdiplomin hän teki vuonna 1977 Moskovan konservatoriossa, jossa hän opiskeli sävellystä Aram Hachaturianin ja soittinnusta Edison Denisovin johdolla. Suomeen hän muutti vuonna 1978 ja jatkoi opintojaan Sibelius-Akatemiassa Paavo Heinisen johdolla. Vuodesta 1988 lähtien hän on toiminut Sibelius-Akatemian lehtorina.

Hänen sävellyksiä on esitetty monissa maissa ja festivaaleilla, mm. Kuhmossa, Naantalissa, Sibelius -viikolla Moskovassa ja International Festival of Arts -festivaalilla New Yorkissa. Eritistä huomiota on herättänyt Konsertto sellolle ja orkesterille "Tres viae" (1984), jonka kantaesittivät Arto Noras ja Radion sinfoniorkesteri Gennadij Rozhdestvenskin johdolla vuonna 1987 Helsingissä. Konserton levyttivät sama solisti ja orkesteri Jukka-Pekka Sarasteen johdolla vuonna 1992. Agopovin tuotantoon kuuluu orkesteri- ja kamari-musiikkia, teatterimusiikkia ja sovituksia kuten Musorgskin Näyttelykuvia -sovitus puhallinorkesterille.

Agopovin teoksia on palkittu useissa kotimaisissa kilpailuissa mm. Sibelius-viulukilpailun yhteydessä järjestetyssä sävellyskilpailussa vuonna 1985 ja 17. kansainvälistä Edvard Grieg -sävellyskilpailussa Oslossa vuonna 2013.

Ann-Kristin Schevelew, konferencier

Ann-Kristin Schevelew är en känd radioröst som gjort en lång rad kulturprogram med tonvikt på musik, både underhållning och klassiskt.

I TV har hon haft en egen serie, Solo, där hon intervjuat ett trettiootal av världens främsta musiker. Många kommer säkert ihåg henne från

den samnordiska Musikfrågan Kontrapunkt 1998, där hon ingick i det finländska laget, som vann hela tävlingen.

Ann-Kristin Schevelew, juontaja

Ann-Kristin Schevelew on radio- ja TV-toimittaja, joka on uransa aikana tehnyt monta ohjelmatarjaa kulttuurin eri aloilta, pääasiassa klassisen ja viihdemusiikin saralta.

TV:lle hän teki Soolo-ohjelman, jossa hän haastatti Suomessa vierailevia kansainvälistä huippumuusikoita. Suuri yleisö muistanee hänet yhteispuhjoisesta musiikkivisasta Kontrapunkt, missä Suomen joukkue vei voiton 1998.

Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja

Imajokibördiga **Jukka Mäkelä** började spela violin som femåring. Violinstudierna vid Södra Österbottens musikinstitut ledde honom i ett tidigt skede in på orkesterspelandets och kammarmusikens vägar. Sina yrkesinriktade studier genomförde Mäkelä vid Päijät-Häme konservatorium under ledning av Pertti Sutinen och fortsättningsstudierna vid Mellersta Österbottens konservatorium under ledning av John Crawford.

Den mångsidiga musikerkarriären innefattar positioner som stämsledare och konsertmästare i Vasa stadsorkester och Seinäjoki stadsorkester, samt långvarigt medlemskap i Mellersta Österbottens Kammarorkester. Som pedagog har Mäkelä fungerat bl.a. vid Mellersta Österbottens konservatorium.

Från år 2006, efter slutförda studier i kulturförvaltning vid Norges Musikhögskola, har Mäkelä fungerat som informatör-producent för Vasa stadsorkester. År 2008 var han tf. verksamhetsledare för Musikfestspelen Korsholm och 2011 tf rektor för Korsholms Musikinstitut. Fr.o.m. 2009 har han fungerat som verksamhetsledare för Kimitoöns Musikfestspel.

Ilmajoen lähtöisin oleva **Jukka Mäkelä** aloitti viulunsoiton 5-vuotiaana. Alkuopinnot Etelä-Pohjanmaan musiikkipistossa johdattivat jo varhaisessa vaiheessa orkesterisoiton ja kamarimusiikin saloihin. Ammattimaiset opinnot jatkuivat Päijät-Hämeen konservatoriosta Pertti Sutisen johdolla ja jatko-opinnot Keski-Pohjanmaan konservatoriosta John Crawfordin johdolla.

Monipuolinen muusikonura käsittää konserttimestarit ja äänenjohtajan toimia Seinäjoen ja Vaasan kaupunginorkestereissa sekä pitkäaikaisena jäsenenä Keski-Pohjanmaan Kamari-orkesterissa. Pedagogin ominaisuudessa hän on toiminut mm. Keski-Pohjanmaan konservatoriossa.

Vuodesta 2006, Norjan Musiikkikorkeakoulussa suoritettujen taidehallinnon opintojen jälkeen, hän on toiminut tiedottaja-tuottajana Vaasan kaupunginorkestereissa. Vuonna 2008 Mäkelä toimi vt. toiminnanjohtajana Korsholman Musiikkijuhlilla ja 2011 vt rehtorina Mustasaaren Musiikkipistossa. Vuodesta 2009 hän on toiminut Kemiönsaaren Musiikkijuhlien toiminnanjohtajana.

Är du redan medlem i Kimitoöns Musikfestspel?

Som medlem kan du både stöda och delta i utvecklandet av Musikfestspelen. Du får konsertbiljetter till medlemspris, nyhetsbrev samt medlemsförmåner som varierar årligen. Medlemsavgiften är 20 € / år som betalas till konto FI47 4055 0010 9218 11.

Medlemsförmåner 2013

- 5 € rabatt på konsertbiljettpriiset
(ej kons. nr 3, 4 och 13)
- 4 € rabatt på lunckonsert
- Gratis programbok
- Övriga förmåner hittar du på våra Internet-sidor

Oletko jo Kemiönsaaren Musiikkijuhlien jäsen?

Jäsenenä olet mukana kehittämässä ja tukemassa Musiikkijuhlia ja saat alennusta konserttilipuista, uutiskirjeitä sekä muita vuosittain vaihtuvia jäsenetuja. Jäsenmaksu on 20 € / vuosi, joka maksetaan tilille FI47 4055 0010 9218 11.

Jäsenedut 2013

- 5 € alennusta konserttilipusta
(ei kons. nro 3, 4 ja 13)
- 4 € alennusta lounaskonsertista
- Ilmainen ohjelmakirja
- Muita etuja löydät nettisivuiltamme

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPELS ARTISTER UNDER ÅREN 1999-2013 KEMIÖNSAAREN MUUSIKKIJUHLIEN TAITEILILJOITA VUOSINA 1999-2013

Ensembler - Yhtyeitä:

BarockOstrobothnia
Bellman Ensemble
Doina Klezmer
Ensemble Transparent
JPP, Järvelän Pikkupelimannit
Jubilate-kören /kuoro
Kammarorkestern -
Kamariorkesteri Soli Deo Gloria
La Tempesta
Nasevat Kurtut
Rodin-Quartett
Tangueros Polares
Uusi Helsinki -kvartetti
Vox Artis
Wellen-trio
Wendell Brunious and His New Orleans Jazz Ensemble
Zingara-kvartett

Artister - Taiteilijoita:

Tommi Aalto
Petri Aarnio
Dag-Ulrik Almqvist
Ilari Angervo
Taija Angervo
Saida Bar-Lev
Birgit Beckherrn
Marcel Bergman
Gergely Bogány
Wendell Brunious
Petri Bäckström
Niall Chorell
Ana Chumachenko
Dilbér
Gustav Djupsjöbacka
Henri Dunderfeldt
Pertti Eerola
Arvid Engegård
Solveig Eriksson
Johannes Erkes
Ismo Eskelinen
Sonja Fräki
Robert de Godzinsky
Itamar Golan
Mark Gothóni
Pirmin Grehl
Monica Groop
Jan-Erik Gustafsson
Marion Göbel
Varpu Haavisto
Ida Haendel
Christoph Hartmann
Matti Hirvikangas
Timo Holopainen
Laura Hynninen
Jorma Hynninen

Aapo Häkkinen
Matti Iiramo
Kirsikka de Leval Jezierski
Stefan de Leval Jezierski
Helena Juntunen
Tapani Jämsen
Atte Kekkonen
Kreeta-Maria Kentala
Teija Kivinen
Teppo Koivisto
Katja Kolehmainen
Markku Kolehmainen
Timo Korhonen
Katinka Korkeala
Sonja Korkeala
Tom Krause
Teemu Kupiainen
Jaakko Kuusisto
Kristiina Kuusisto
Pekka Kuusisto
Eveliina Kytölä
Anna-Mari Kähärä
Joel Laakso
Sennu Laine
Tiina Laitila
Juhani Lamminmäki
Ursula Langmayr
Sampo Lassila
Risto Lauriala
Markku Lepistö
Ursula von Lerber
Ingrid Lindblom
Birger Lindström
Jussi Littunen
Malla Lounasheimo
Hanne Lund
Markku Luolajan-Mikkola
Essi Luttinen
Oscar Lysy
Janne Maarala
Terhi Mali
Ilpo Mansnerus
Siegfried Mauser
Janne Mertanen
Laura Mikkola
Mari Mäntylä
Erica Nygård
Arttu Olikainen
Sakari Oramo
Anna Othman
Andreas Ottensamer
Ilkka Paanainen
Tuula Paavola
Ricardo Padilla
Arja Paju
Eero Palviainen
Tiina Penttilä

Petteri Pitko
Liisa Pohjola
Niklas Pokki
Lauri Pulakka
Merja Pyrhönen
Laura Pyrrö
Ilmo Ranta
Heikki Rautasalo
Erkki Rautio
Martti Rautio
Clara Reinikainen
Valeria Resjan
Christoph Richter
Cornelius Rinderle
Astrid Riska
Esa Ruuttunen
Jaakko Ryhänen
Ilmari Räikkönen
Thomas Rönnholm
Petteri Salomaa
Pekka Sarmanto
Arto Satukangas
Oonasofia Saukkonen
Hariof Schlüchtig
Wolfram Schmitt-Leonardy
Päivi Severeide
Naoko Shibayama-Aarnio
Mihail Slobodjanjuk
Ulla Soinne
Jan Söderblom
Ulla Tapaninen
Izumi Tateno
Janne Tateno
Torleif Thedéen
Kirsi Thum
Torsten Tiebout
Risto Toppola
Anna Kreeta Turunen
Jari Tyini
Gerhard Urban
Jari Valo
Timo-Veikko Valve
Hannu Vasara
Siiri Virkkala
Otto Virtanen
Elina Vähälä
Martin Wandel
Clemens Weigel
Ulrich Wolff
Tuomas Ylinen
Marko Ylönen
Tuulia Ylönen
Wen Xiao Zheng

URUPPFÖRANDENA UNDER KIMITOÖNS MUSIKFESTSPEL KANTAESITYKSET KEMIÖNSAAREN MUUSIKKIJUHLILLA

- 11.7.1999 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Mark Gothóni: Stråkkvartett nr 2 -
Jousikvartetto nro 2
- 4.7.2000 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Pehr Henrik Nordgren: Stråkkvintett -
Jousikvintetto op. 110
- 10.7.2001 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Einojuhani Rautavaara: Cellosonat nr 1 -
Sellosonaatti nro 1
- 12.7.2002 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko
Jaakko Kuusisto: Stråkkvartett nr 2 -
Jousikvartetto nro 2 "Dancez" op.9
- 11.7.2003 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Mark Gothóni: Stråktrio - Jousitrio
- 30.6.2004 Wrethalla, Kimito - Kemiö
Asko Hyvärinen: SumuS
- 3.7.2004 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Paavo Korpijaakkko: Pianokvintett -
Pianokvintetto
- 30.6.2005 Wrethalla, Kimito - Kemiö
Asko Hyvärinen: Stride för harpa
- 30.6.2005 Wrethalla, Kimito - Kemiö
Markku Klami: Glow
- 3.7.2005 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Mark Gothóni: Klarinettkvartett -
Klarinettkvartetto
- 27.6.2006 Villa Lande
Maria Kallionpää: Pour la ultima...
- 2.7.2006 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Paavo Korpijaakkko: Waters: elements
- 11.7.2008 Dalsbruks kyrka - Taalintehtaan kirkko
Einojuhani Rautavaara: Summer Thoughts
- 7.7.2009 Dragsfjärds kyrka - Dragsfjärdin kirkko
Kalevi Aho: Stråkkvintett - Jousikvintetto "Hommage á Schubert"
- 6.7.2010 Västanfjärds nya kyrka - Västanfjärdin uusi kirkko
Jouni Kaipanen: Inno, för altviolin och piano - alttoviululle ja pianolle
- 17.7.2011 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Jouni Kaipanen: Var det Edith? För sopran, stråkkvintett och piano - Sopraanolle, jousikvintetille ja pianolle, op. 95
- 10.7.2012 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Juho Miettinen: Kolme askelta, för mezzosopran, flöjt och harpa - mezzosopraanolle, huilulle ja harpulle
- 9.7.2013 Kimito kyrka - Kemiön kirkko
Jyrki Linjama: Das fließende Licht der Gottheit, för mezzosopran och piano - mezzosopraanolle ja pianolle

Styrelsen - Hallitus

Rabbe Bergström, ordförande - puheenjohtaja
Tuulikki Järf
viceordförande -varapuheenjohtaja
Kurt Andersson
Nina Källberg
Helena Laakkonen
Marianne Sundroos
Satu Zwerver

Suppleanter - Varajäsenet

Klas Nyström
Teijo Pitkäranta
Silja Pettersson

Administration - Hallinto

Katinka Korkeala & Sonja Korkeala,
konstnärliga ledare - taiteelliset johtajat
Jukka Mäkelä,
verksamhetsledare - toiminnanjohtaja

Frivillaga arbetsgruppen -**Vapaaehtoisten työryhmä**

Kurt Andersson
Helinä Bergström
Rabbe Bergström
Anne Borg
Runa Heino
Tuula Holmberg
Bror Holmberg
Allan Järf
Tuulikki Järf
Eeva Karlson
Liisa Kosonen-Sundberg
Lina Källberg
Nina Källberg
Ove Källberg
Tea Nieminen
Teijo Pitkäranta
Helena Pohjavirta
Johan Reinikainen
Kerstin Reinikainen
Maj-Britt Reinikainen
Anders Sundroos
Pirkko Wuorio
Satu Zwerver

Festivalmedarbetare - Festivaalityöntekijät

Saska Dönges
Tuomas Honkkila
Anu Rautakoski
Tiitus Ylipää

Ljudinspelning - Äänitys

Robert de Godzinsky

Pianostämmare - Pianonvirittäjä

Heikki Huokuna

Instrument - Soittimet

Piano Systems Oy

**PPROGRAMBOK- OCH BROSHYR
OHJELMAKIRJA JA -ESITE****Presentation - Esittely**

Mats Lillhannus
Ann-Kristin Schevelew

Översättningar - Käännökset

Sanna Järf
Eivor Lindgård
Jukka Mäkelä
Maj-Britt Reinikainen

Redaktör - Toimitus

Katinka Korkeala
Sonja Korkeala
Jukka Mäkelä
Satu Zwerver

Pärmens oljemålning - Kannen öljymaalauus

Ligularia - Nauhukset, oil on canvas -
öljymaalauus 2011
Heinrich Ilmari Rautio
www.ilmari-rautio.com

Layout: Svenna Martens**Tryckeri - Paino**

Prodo, Vaasa 2013

Kimitööns Musikfestspel förbehåller sig rätten
till programändringar
Kemiönsaaren Musiikkijuhat pidättää oikeuden
ohjelman muutoksiin

BILJETTFÖRSÄLJNING - LIPUNMYYNTI

Luckan Kimitoön - Kemiönsaari
Engelsbyvägen 8 Engelsbyntie, Villa Lande, 25700 Kimito - Kemiö
+358 (0)44 726 0170, kimitoon@luckan.fi, www.luckan.fi
Vardagar - Arkipäivisin: kl. - klo 12.00-17.00
Expeditionsavgift 1,5 €/biljett - Toimitusmaksu 1,5 €/lippu

Piletti

Biljetter via internet - Liput internetistä: www.piletti.fi
Biljettreserveringar - Lippuvauraukset 24 h:
0600 133 77 (1,71 €/min + Isa/pvm)
Biljettförsäljningspunkter - Lipunmyytipisteet: www.piletti.fi

BILJETTINFO - LIPPUINFO

Prisgrupper:

Normalpris / pensionärer / studerande, arbetslösa, beväringar. Barn under 12 gratis i föräldrars sällskap.
Prisgrupper gäller ej konserter nr 1, 3, 4, 12 och 13.

Förköp handhas av Luckan Kimitoön.

Obs! Reserverade biljetter bör lösas ut senast under konsertveckan från Luckan! Betalda biljetter inlöses ej.
Biljettförsäljningen till grupper handhas av Musikfestspelen (0400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi).
Reserveringsuppgifter för varje lunch- och middagskonsert anges skilt på programsidorna.

Medlemsrabatt: - 5 € / konsert (ej kons. 3, 4 och 13) samt lunchkonserter - 4 € (nr 1 & 12).
Konsert nr 8 med S-Förmånskort 22/20/13 €.

Som betalningsmedel på konsertplatsen fungerar kontanter och kultursedlar Smartum och Tyky-kuntoseteli+.

Lippuryhmät:

Normaalihinta / eläkeläinen / opiskelija, tytöt, varusmiehiä. Lapset alle 12 vuotta ilmaiseksi vanhempien seurassa. Lippuryhmät eivät koske konsertteja nro 1, 3, 4, 12 ja 13.

Ennakkovauraukset Luckan Kemiönsaari.

Huom! Varatut liput lunastettava viimeistään konsertti viikon aikana Luckanista!
Maksettuja lippuja ei lunasteta takaisin. Lipunmyynti ryhmille Musiikkijuhlien kautta
(0400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi).

Lounas- ja illalliskonsertien varaukset löytyvät ohjelmasivulta kunkin konsertin kohdalta.

Jäsenalennus: - 5 € / konsertti (ei kons. 3, 4 ja 13) sekä lounaskonsertit - 4 € (nro 1 & 12).
Konsertti nro 8 S-Etukortilla 22/20/13 €.

Maksuvälineenä konserttipaikalla kävät käteinen sekä kulttuuriseteli Smartum ja Tyky-kuntoseteli+.

Kimitoöns Musikfestspel - Kemiönsaaren Musiikkijuhat

Arkadiavägen 5 - Arkadiantie 5
25700 KIMITO - KEMIÖ
+358 (0)400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi

www.kimitomusicfestival.fi

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPELS PARTNERS OCH UNDERSTÖDARE 2013 KEMIÖNSAAREN MUSIIKKIJUHLIEN YHTEISTYÖKUMPPANIT JA TUKIJAT 2013

Föreningen Konstsamfundet

Svenska Kulturfonden

Finska Kulturfonden - Suomen Kulttuurirahasto

Undervisnings- och kulturministeriet - Opetus- ja kulttuuriministeriö

Centralkommissionen för konst - Taiteen keskustoimikunta

Egentliga Finlands konstkommission - Varsinais-Suomen taidetoimikunta

Stiftelsen Emilie och Rudolf Gesellius fond

William Thurings Stiftelse

ESEK

Eugène, Elisabeth och Birgit Nygréns stiftelse

Oskar Öflunds Stiftelse

Kimitoöns kommun - Kemiönsaaren kunta

Salo stad - Salon kaupunki

Sagu kommun - Sauvon kunta

Kimitoöns församling - Kemiönsaaren seurakunta

Sagu-Karuna församling - Sauvo-Karunan seurakunta

Musikinstitutet Arkipelag - Musiikkiopisto Arkipelag

Aktia

Apoteket i Kimito - Kemiön ApteeKKI

Baltic Jazz

Björknäs Trägård

Huom! Kimitoön - Kemiönsaari

J. ja M. Launokorpi

Kimito Telefon - Kemiön Puhelin

K-market Rosmarin Kimito - Kemiö

Labbnäs

Lindan Group/Annonsbladet

LokalTapiola - LähiTapiola

Mac Daniel's & Hotel Galaxy

Svenna Martens

Yrkeshögskolan Novia

Pianoaura

Pianokartano

PP-auto

Heinrich Ilmari Rautio

Salon Seudun Sanomat

Sandö gård - Sandön kartano

Suur-Seudun Osuuskauppa

Söderlångvik gård - Söderlångviken kartano

Tiarella

Tilleri

Westers

Zwerver

KIMITOÖNS MUSIKFESTSPEL RIKTAR ETT VARMT TACK TILL ALLA BIDRAGSGIVARE!
KEMIÖNSAAREN MUSIIKKIJUHLAT KIITTÄÄ LÄMPIMÄSTI TUESTA!

1. Kimito kyrka
Kemiön kirkko
2. Villa Lande
3. Söderlångvik gård
Söderlångviken kartano
4. Sagu kyrka - Sauvon kirkko
5. Strandhotelllet

6. Hitis kyrka
Hiittisten kirkko
7. Sandö gård
Sandön kartano
8. Västanfjärds gamla kyrka
Västanfjärdin vanha kirkko
9. Västanfjärds nya kyrka
Västanfjärdin uusi kirkko
10. Westers
11. Kulttuuritalo KIVA
12. Labbnäs semesterhem
Labbnäs lomakoti

Verksamhetsledare - Toiminnanjohtaja: Jukka Mäkelä

Arkadiavägen 5 - Arkdiantie 5
25700 KIMITO - KEMIÖ
+358 (0)400 203 871, musikfestspel@kimitoon.fi

www.kimitomusicfestival.fi

Undervisnings- och kulturministeriet
Opetus- ja kulttuuriministeriö

Konstsamfundet

Kimitoöns församling
Kemiönsaaren seurakunta

